

INDIE a NEPÁL 2007

Kathmandu - Nepál

Den první, sobota 8.9.2007, Třebívlice, CZ, Třebívlice – Praha – Sofie
Teplota : 14 °C

Vstávám ráno, něco málo po 5h a dokončuji balení. Do batohu dám pár kousků a čekám, než přijede můj kamarád Petr z Loun. Jelikož je dnes sobota a první bus z toho našeho d'olíku odjíždí až po 7h, požádal jsem Petra o přesun. Petr přijíždí v domluvený čas. Naložím věci do kufru auta a od baráku odjíždíme v 6:30 po krátkém rozloučení i se sousedem, který právě vyráží na burzu. Po chvíli jsme na autobusáku v Lounech. Jdu zjistit, ze kterého stanoviště odjíždí bus směr Praha. Petr se mnou čeká do příjezdu autobusu, který přijíždí přesně v 7h. Rozloučím se s Petrem, který jede na chalupu. Naložím bágel do zavazadlového prostoru autobusu a u řidiče si kupuji jízdenku do Prahy na Hradčanskou, za kterou platím 58 Kč. Posadím se hned vedle řidiče a pozoruji svou začínající cestu. Teprve teď si začínám uvědomovat, že si opět plním jeden ze svých snů. Cesta ubíhá skvěle, provoz je veškerý žádný. U Slaného začíná pršet a za chvíli je silnice úplně mokrá. Před Prahou déšť ustává. V Praze je mokrý a já jsem při vystupování docela rád, že už neprší. Cesta z Loun trvala 45min. Beru si batoh ze zavazadlového prostoru a čekám, až autobus odjede. Odcházím do Metra, kupuji si lístek na Florenc za 20 Kč a jedu na Můstek, kde přestupuji na jinou trasu, abych dojel na Florenc. Z metra vystupuji v 8:30 a automaticky jdu na stanoviště č. 4, odkud odjíždí autobus společnosti Evrotours do Sofie. Zde již čeká David, se kterým se dávám do řeči. Odevzdáme lístky i s pasy řidiči a ti nám je odbaví. Pak dáme bágly do busu a jdeme si koupit něco na cestu k pití a jídlu. Těsně před odjezdem zajdeme zkontrolovat kulturu florenckých WC. Před 9h se vracíme k autobusu a jsme konečně vpuštěni dovnitř. Odjezd je v 9:30, ale máme malé zpoždění. Vyjíždíme hned na magistrálu a na dálnici. Na konci Prahy ale už stojíme v zácpě. Tady trávíme něco přes hodinu pomalým popojížděním. Stala se tu nějaká bouračka. Cesta do Brna ubíhá rychle, i když celou cestu prší. Déšť ustává až 50km před Brnem. Obloha se začíná trhat a občas na nás už vykukuje i slunce. Autobus zajíždí do centra na autobusové nádraží. Jelikož máme stále trochu zpoždění, po krátké zastávce pokračujeme dál. V busu cestují dva kluci, kteří do sebe lámou jedno pivo za druhým. Nechápu, jak tohle můžou vydržet, hlavně teda kvůli WC. Vracíme se na dálnici a jedeme směrem státní hranice a Bratislava. Za Brnem zastavujeme na benzínce. Využíváme přestávky a ještě voláme domů. Já si jdu koupit nějaké noviny na čtení. Asi po 30 min pauze se vracíme zpět do busu a pokračujeme na hranice. Přejezd hranic trvá asi 20 min., což je od první cesty velký pokrok. Je vidět, že EU a kontroly na hranicích udělaly své. Nedostáváme ani razítka, což jsem rád, jelikož můj pas už moc volných stránek nemá. A nějaké potřebuji pro víza na zpáteční cestu. Jedeme jen chvíli a ocitáme se na předměstí Bratislavy. Na autobusáku se zdržíme nezbytně dlouhou dobu, abychom nabrali další cestující, a míříme na hranice s Maďarskem. Je to jen kousek. Ani se

nenadějeme a stojíme na dalších hranicích. Trávíme zde opět 20 min a po projetí hranic zastavujeme na další pauzu. Po přestávce a krátkém odpočinku jedeme dál. Míříme na Budapešť. Tentokrát je změna a zajiždíme do centra města a jedeme také na autobusák. Proběhne zde vyložení a doplnění jiných cestujících a autobus už je skoro plný. Centrum města je docela pěkné a upravené, ne tak ošuntělé jako centrum Bratislavy. Soudím jen podle toho, co jsem viděl cestou z okna autobusu, ale rozdíl je patrný. Vracíme se na dálnici, po které jedeme už zase standardní cestou na Srbské hranice. Na hranice přijíždíme ve 20:30 a odbavení tentokrát probíhá 30 min. Opouštíme EU a do pasu dostávám své letošní první razítko od BIH. A samozřejmě, že nikam jinam, než na prázdnou stránku v pase. Hranice už je hotová, už se to tu neobjíždí. Je to paráda, proti tomu jak to tu vypadalo, ještě při mé poslední cestě to doznalo zlepšení. Vlastně se teď jede stále po dálnici. Cestou jsme ještě zastavili na dvě zastávky. Pak usínám....

Den druhý, neděle 9.9. 2007, Sofie, BG, Sofie - Istanbul
Teplota: 20°C

Přes celé BIH jedeme v noci, takže jsem to skoro celé prospal. Dojíždíme na hranice Bulharska po 5hod. ráno a já se divím, jak jsme zde brzy. Ušetřilo se spoustu času díky kratším zastávkám na hranicích. Napadá mě, co budu celý den v Sofii dělat. No nic určitě se něco vymyslí a nějaký plán se taky najde. Na hranicích taky strávíme 30 min, dostanu další razítko od BIH a hle, jsem zpět v EU. Zvláštní, ale už je tu vidět pokrok, spousta zbytečných kontrol odpadla. Zatím nevím, co si mám myslet o jejich rádoby desinfekční očištění, kterou se muselo projíždět. U busu jsem to nikdy nezažil možná taky proto, že jsem většinou jel s bulharským dopravcem a toto opatření je jen jedna z metod jak z cizinců tahat peníze za poplatky. Dokonce i hory odpadků, které lemovaly obě strany hraničního prostoru, zmizely. Postřehl jsem, že tu jen přežívají Dutty free shopy. Dokonce jsem si všiml, že už je i na BIH straně opravený příjezd k přechodu. Pravda, moc to vidět nebylo, spíš tak soudím podle toho, že jsme už v busu neskákali tak jako dříve. No uvidíme při zpáteční cestě. Letos do Sofie vjíždíme z úplně jiné strany. Rozhlížím se, kde jsme, ale po chvíli jsem se zorientoval a začínám to poznávat. Přijíždíme k busáku po ulici, která vede okolo vlakového nádraží. Na místě jsme v 6:30 místního času, což je, mám pocit, asi o 2:30 hod. dříve. Jdu pro bágel a u zavazadlového prostoru najdu na zemi nějaké drobné. Říkám si no aspoň záchod bude zadarmo. U busu ještě pokecám s „kluky pivaři“ a říkám jim, že nechápu, jak to dokázali přežít. Vypráví mi jaké zásoby táhnou sebou v bágli. Já jedu mnohem dál a oproti nim nic nemám. Oni jedou do hor v Bulharsku. Dál cestují vlakem, proto se rozloučíme a pokračujeme každý svou cestou. Jdu do kanceláře v nové autobusové hale, kde si u společnosti vyřídím lístek na další část cesty. A to do Istanbulu. Musím čekat do 9 hod., kdy se otevře kancelář. Proto zajdu do kanceláře Evrotours a nechám si tam bágel. Čekání si krátím pokcem s jinými cestovateli, kteří se vrací domů. Jeden kluk s holkou se vrací z Gruzie, další kluk, Slovák, se vrací ze Sýrie a má open ticket, jako já. Samozřejmě, že má problém s rezervací místa, předpokládám, že mě toto čeká také a tak se domlouvám s prodávacem lístků jak se tomuto vyhnout. Říká mi, že když zavolám 3-4 dny předem a zamluvím si místo, že to určitě nebude problém. Avšak já vím, že to problém bude, protože pokaždé je to problém. Ještě je tu jeden kluk z Prahy, který se vrací ze sympózia v Istanbulu. Tak povídáme o všem možném a do toho popíjíme gruzínskou pálenku. Čekáme na odjezd busu, který je v 9h a rovněž na otevření kanceláře. Tři z nich čekají jestli pro ně zbude nějaké místo v buse. Zatím na nás začíná vykukovat slunce a pomalu začíná být příjemněji. Důležité je, že neprší a bude možné někam jít. Nakonec se pro všechny místo najde a u busu se loučíme. Všichni odjíždí a my bez bágelů, které zůstaly

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

už klasicky v kanceláři, jdeme do centra Sofie. Kancelář se zavírá v 16h a my musíme být do této hodiny zpět a bágly si vyzvednout. Jdu po hlavní ulici směrem do centra, míjím hotely a přejdu přes místní říčku, která je brutálně špinavá. Dojdu do nákupního centra, které si projdu a vycházím na opačném konci, kde je synagoga. Podívám se okolo, ale je zavřeno, tak zůstává pouze u toho zevního obhlédnutí. Vracím se zpět k hlavní ulici a jdu na druhou stranu, kde se nachází malá mešita a za ní park. Chvilí sedím v parku na lavičce a pozoruji okolí. Po odpočinku vcházím na hlavní třídu a dojdu k vládním palácům, a dál až ke kulturáku. Tady se koná RedBull den – beach volejbal, taky je tu postaveny pěkný Austin Martin. Okoukneme vozítko, chvíli sleduji, jak to hrají, a odcházím dál za kulturák. Přejdu hlavní silnici po mostě a dostávám se do dalšího parku. Tím procházím, až se dostanu na jeho vzdálenější konec, dám se doprava a dojdu k nějakému potoku. Ten přejdu a po silnici, která vede za ním, směrem zpět se vracím zase ke kulturáku. Na ulici a přilehlém okolí je dost slušný binec, беру to jako přípravu a aklimatizaci. Chvilí trávím opět v parku pod kulturákem a pak, už odpoledne se pomalu vydávám na zpáteční cestu k nádraží. Po cestě zajdu do vládních budov a v atriu jedné z nich objevím základy a ruiny kostela a nějakých pár dalších menších budov. Jdu směrem dolů, ale ne po hlavní třídě. Jdu souběžnými uličkami, až se dostanu na jedno menší náměstíčko pod mešitou, kde je nějaký komplex plný vyvěrajících termálních pramenů. Pobíhá tu spousta lidí s kanistry a naplňují si vodu do nich. Je tu asi 30 míst kde prameny tečou a teplota je asi 50°C. Po chvilce se vracím na hlavní třídu a do nákupního centra, kde si koupím něco k jídlu a hlavně k pití na další noc. Po návratu v 15:30 na autobusák a do kanceláře, si vyzvednu bágla a jdu na starý autobusák, odkud se jezdilo dříve. V jednom prázdném stánku se v klidu najím, a strávím tak nějaký další čas u káfička. Je pěkně a tak tu trávím čas až do 17:30, kdy se rozhoduji, zda jít do nové budovy na nádraží a tam počkat až do odjezdu autobusu do Turecka. V hale trávíme čas až do odjezdu busu ve 20:30. Přijde za námi jeden hlídač a vypráví nám rusky své zážitky z komunismu a podobné nesmysly o vojácích, o tajných atd... Pořád říká, že o tom nemůže nic říct, že je to pořád tajný. Před cestou si ještě otestuji místní WC a ve 20:00 jdu na nástupiště č. 40, odkud nám odjíždí bus na další kousek cesty. Zapovídám se tu s jedním Američanem, který jel na dovolenou do Řecka a rozhodl se podívat trochu i po okolních zemích. Tady se mrknul trochu po Bulharsku a chce se ještě podívat do Istanbulu, kde hodlá pobýt 2 dny. Potom se vrátí zpátky do Řecka, odkud odjede domů na západní pobřeží. Autobus odjíždí na čas a cesta ubíhá hodně svižně, zastavujeme v Plovdivu a pak ještě v několika dalších městech. Nakonec je autobus úplně plný, a já většinu cesty prospím.

Den třetí, pondělí 10.9.2007, Turecko, Istanbul
Teplota: 18°C

Probouzím se v 1:30 ráno, když přijíždíme na hranice s Tureckem. Budí mě bulharská stevardka, jejíž jednání a hlavně způsob komunikace by si nezadal ani s praktikami gestapa. Každého chytne za rameno, lomcuje s ním a řve „pas kontrol“, že jsme na hranicích, no prostě síla. Projít obvyklými procedurami trvá něco přes 2 hodiny, je to už klasika výstupní okénko z Bulharska, vstupní do Turecka a samozřejmě obvyklá kontrola zavazadel, která se u nás u turistů odbude mávnutím ruky. Skočím si za jeden z celních baráčků na záchod, nedaleko hoří barel s nějakými plasty a tak je tu pěkný smrad. Bulhaři mezi tím nakupují v dutty free shopech. Ve 3:45 je vše hotovo a my se vydáváme na zbytek cesty. Do Istanbulu zbývá 240 km, a já předpokládám, že přijedeme už za světla. Na Otogaru jsme v 6:45, což je skvělé. Nemusíme nikde moc

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

čekat, protože metro začíná jezdit v 7hod. a všechno to skvěle vyjde. Vystupuji z busu a jdu si pro bág. Istanbul nás vítá krásnou modrou oblohou a ranní teplotou 20°C. Pak jdu do budovy uprostřed otogaru. Zde si vyměním 5 UDS za 5,75YTL a hned vedle u prodavače v budce si koupím žetony na metro. Vydávám se k metru. Hodím žeton do turniketu a po eskalátoru se dostávám na nástupiště. Chvilí čekám, než přijede správný vlak a pak už si to ženu na Aksaray. Vystupuji z metra a koukám se po okolí a zjišťuji, že se tu vůbec nic nezměnilo. Pomalu jdu na hlavní ulici vedoucí k modré mešitě a ve stoupání, kde jsou cestovky nabízející lístky do Íránu, se zastavuji, abych zjistil potřebné informace. Projdu asi čtyři a zjistím nejlepší cenu, ceny sou okolo 35-40 UDS za jednu cestu a časy odjezdů jsou okolo 13-15h. Vybírám tu, která jede ve 14h za 35 USD, Mimochodem, je to stejná cena jako před 2ma lety. Jedna cestovka jede ve 13:30h, ale má vyprodáno. Domlouvám si nechání bágů v kanceláři a rovnou se tu i převlékám. Naštěstí je tu jen jeden chlápek a tak to není problém, protože nesmíme zapomínat na to, že už jsme zase v muslimské zemi. Hodím na sebe lehčí, ne tak teplé věci a jsem připraven dopoledne strávit obhlídkou již tak známých míst v tomto nádherném městě. Jen s foťákem mířím rovnou skrz uličky ruské čtvrti k Suleymani camii, kde si projdu park a kochám se pohledem na Bospor. Slunce už pěkně hřeje a začíná to být ta správná pohodová nálada. Po chvilce strávené v parku mířím k lázním, které se nacházejí hned pod mešitou a vedle nich je starý bazar. Tady se vyrábí a prodává kde co, především plechové nádoby všemožných tvarů. Odtud se trochu vracím zpět na hlavní ulici k univerzitě, u které je tentokrát spousta policistů a prostor okolo je nějaký oplocený. Vstupuji do Grand Bazaru z náměstíčka a trochu si ho procourám. Vyjdu na druhém konci u malé mešity a odpočívám. David se tu válí po schodech, pod záminkou nějakého protažení a při tom nakopne vedle sedícího Korejce. No ostuda jak barák. Pomalu mi začíná docházet, že to asi nebude tak jednoduché, jak jsem si představoval. Odtud mířím k Aye Sofii a od ní už k mé nejmilejší a oblíbené Modré mešitě. Tato stavba mě svým vzhledem pokaždé nadchne a uchvátí a mám u ní pocit jako bych tu byl poprvé v životě. To se mi na moc místech na světě nestává, jsou prostě místa, která se neokoukají, a toto je jedno z nich. Trávím chvilku před vchodem u dřevěných laviček pozorováním okolí a vychutnáváním si atmosféru, obzvláště když tomu ještě počasí přeje. Jdu se samozřejmě podívat i dovnitř a do přilehlého parku okolo mešity. Nově je uděláno to, že z nádvoří smí vstupovat do mešity pouze věřící a návštěvníci vstupují a vycházejí bočními vchody. Uvnitř se opět posadím, relaxuji a kochám se nádhernou výzdobou. Strávím tak skoro hodinku. Opouštím mešitu a jdu na náměstí před ní, kde je pozlacená studna, obelisk a železný hadí sloup. Čas se pomalu nachýlil a tak se vydávám stejnými uličkami, jako při mé první cestě do Turecka, zpátky na hlavní třídu. Také se zastavím ve starém známém supermarketu, kde dokoupím něco k jídlu a pití. Na hlavní třídě si dám můj oblíbený kebabek za 1,25YTL a pak už se vracím do naší kanceláře, kde jsem ve 12:45. Čekají tu také nějakí další Češi, je jich 5 a míří do Íránu, kde chtějí trochu pocestovat a pak pokračovat taky dál do Indie. Bus se samozřejmě nedostavuje a kolegové už jsou trochu nervózní, mě to nechává v ledovém klidu po předchozích zkušenostech. Říkám nebojte, on přijede... tady je Arábie, na čase nezáleží. S hodinovým zpožděním přijíždí náš dolmuš, naložíme si tam všechny naše bágly a míříme na autobusák, odkud odjíždí autobusy do Íránu - Teheránu. Odevzdáme pasy jako obvykle i s lístkem a jdeme si uložit bágly do zavazadlového prostoru. Je už 15 hod., jdu ještě na WC a rovnou se i převléknu do náhradního oblečení a přezuju do náhradních bot. Něco po 15 hod. se dáваме do pohybu a míříme dál na východ. Přejíždíme Bospor a jsem v Asii. Napojujeme se na dálnici směr Ankara, první zastávka je tak na půl cesty mezi Istanbulem a Ankarou. Teplota už dosahuje 29°C a na parkovišti si házím s ostatními českými cestujícími létající talíř (dnes se tomu údajně říká frisbee), David se zas válí po zemi, no nechápu. Ostatní cestující nás při této činnosti pozorují. V busu si pak dám něco k jídlu a ve 21:15 zastavujeme na další pauzu. Mám pocit, že zastavujeme i na stejných odpočívadlech jako v minulosti. No asi jak to jezdí každý den, tak už to mají vyzkoušené, jak dlouho, odkud a kam,.... Na parkovišti se mě ptá jeden Íránec, jestli jedeme všichni spolu. Říkám mu, že

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

ne, a vysvětluji mu, co a jak a tak se mě ptá, jestli nechceme sedět všichni u sebe. My totiž sedíme blíž k zadním dveřím a ostatní na pětce vzadu a tak mi nabízí, že si semnou prohodí místo. Uděláme manévry a pokračujeme dále v cestě. Nevím ani kdy a ani jak, ale usínám a tím pro mě další den cesty končí...

Den čtvrtý, úterý 11.9. 2007, Turecko

Teplota: 12°C

V noci zastavujeme na pár zastávek, ale kupodivu nejsme ani vyhnáni z busu jako při poslední cestě a proto ani nevystupuji a spím dál. Jsou to opravdu jen krátké zastávky, takže se během nich ani nevypíná motor autobusu. První ranní zastávka je podle GPS 200km severně nad Nemrutem Dagi, který jsem zdolával při mé první cestě Tureckem. David dnešní noc trávil pod sedačkou na zemi a tvrdí, že se vyspal výtečně, já trávil noc nahoře na sedačkách. Je mi to celkem jedno, nějak jsem si na to cestování za ta léta asi zvykl a vyspím se leckde. Sice člověk párkrát zdřevění, ale to už k tomu taky patří. To jsou ty radosti a slasti cestování. Bylo to vlastně asi zatím nejlepší vyspání za celou dosavadní cestu, jsme čtvrtý den na cestě a první noc v hotelu mám naplánovanou až v Esfahanu. Tak jdu využít zastávku k očištění a na WC, protože moc času není a po chvíli se zas jede o kus dál. Martin v busu rozděljuje sušenky a tak se začínají i ostatní pomalu probouzet. Jedem po náhorní plošině ve východním Turecku ve výšce okolo 1100m.n.m. Je to pěkné a zajímavé údolí s řekou, jejíž jméno neznám. O něco později se už pohybujeme ve výškách okolo 1800mm a podle GPS koukám, že je to už jen 250km vzdušnou čarou do Bazarganu, což jsou Íránské hranice. V 9hod. zastavujeme opět na pauzu. Je tu i park s lavičkami, do kterého nikdo nechodí a proto je omšelý a zašlý a pomalu se přeměňuje na skladiště všeho možného. Architekt to asi myslel dobře, ale nějak se mu to tady uprostřed pouště v Kurdistánu nechytlo. Řidiči jedou s autobusem kousek vedle a něco dělají v motoru. Rejpou se v tom přes hodinu, až do 10:20. Dávám se do řeči s několika Íránci a Turky. Jeden studuje a žije v Istanbulu a pochází z Íránu z městečka nad Teheránem u Kaspického moře. Ptal se mě kam jedu a tak jsem mu řekl že jedu jen po Íránu, protože s každým s kým se bavíte tak vám řekne že je to dál na východ nebezpečné. Nejbezpečnější je to samozřejmě tam odkud on pochází, takže pro Turky je Kurdistán samý terorista stejně jako východní část Íránu pro Íránce. Jmenoval mi zajímavá místa v Íránu no vlastně všechna ta, ve kterých jsem byl před 2ma lety. Samozřejmě, že Zahedán a dál je to už nebezpečné. Teplota je 23°C. Na silnici se stále pracuje, takže je mnohem lepší než posledně. No, ale jak tak na to koukám, práce mají na ní stále ještě dost. Okolní krajina se už změnila na chudý Kurdistán, kde baráky z cihel vypálených u silnice na přímém slunci a se střechami z vlnitého plechu není nic neobvyklého. Uličky mířící od silnice mezi domy jsou zaplaveny množstvím odpadků, okolí silnice lemuje prodávací se všemožnou zeleninou. Ve 13:15 zastavujeme jen na kraji silnice a řidiči dolévají vodu do chlazení. Zřejmě jsou nějaké potíže. Z okénka už je vidět Arrarat se svou sněhovou čepicí. Zase zastavujeme v Agri, tentokrát nejde klimatizace a v buse je 32°C. Così se zase poladí u motoru a po chvíli jedeme zas o kousek dál. Tady už jsou okolo silnice vidět stany a auta pastevců koz a přesně ve 14h dojíždíme na Íránskou hranici. Tak zase klasika - všichni ven a s pasem v ruce se nacpat do výstupního okénka na Turecké straně hranice. Je tu obvyklá tlačení a ke všemu celník ještě mezitím přednostně odbavuje auta, ze kterých lidi ani nevystupují. Přijíždějí i 3 slovinští motorkáři. My u tureckého okénka strávíme 1:45 hod. jen prostým stáním a čekáním. Pak konečně vybere všechny pasy cizinců a ty vyřizuje přednostně. Přijde sem

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

jeden vekslák a začíná tu docela prudit, tak se sbalím a jdu nahoru k bráně, kde ukazují pas a že mám turecké výstupní razítko. Po malé chvilce jsem s několika dalšími cestujícími vpuštěn do prostoru mezi dvěma branami, takže nejsme ani v Turecku a ani v Íránu. Chvilí se dohadujeme s celníkem v budce za branou. Vysvětlujeme mu, že jsme z busu, který už projel a stojí támhle o kousek dál u celní budovy. Tak se uvolí a odemkne zámek na bráně a konečně nás vpustí do Íránu. Jdu rovnou k autobusu pro bagáž a vracím se kousek zpět mezi ploty, kudy se dostávám ke vstupu do celní budovy. Tady hned u okénka dostanu přednostně vstupní Íránské razítko a projdu okolo kontroly. Ptám se celníka, zda se chce podívat na mou bagáž a na můj dotaz mi odpoví jen mávnutím rukou. Chápu to tak, že jsem byl právě odbaven a mířím rovnou vedle do banky, kde si chci vyměnit nějaké peníze. Měním si 50 USD za 465 tis a pak se i s bagáží vracím zpátky k busu, uložím jí zpět do zavazadlového prostoru a čekám u busu na zbylé místní cestující, až budou odbaveni. Po nějaké době si jdu sednout dovnitř na své místo. Busem prochází nějaký pobuda a tvrdí, že mi a ostatním cizincům uložil bagáž a chce za to peníze. Rázně mu vysvětlím, že dostane leda hovno, protože jsem si ji nakládal sám. Něco ještě brblá, ale po chvíli pochopí, že tenhle boj nevyhraje a opouští bus. Zjišťuji, že tu pár lidí chybí, ale asi to tak má být, jelikož v 16:45 se vydáváme na další cestu. Projedeme Bazarganem, kde se letos nestaví, staví se až za městem na check pointu. Nejsou žádné obstrukce a tak asi po 5 min se jede dál. Kluci vzadu vytáhnou kytaru a harmoniku a hrají české písničky za jízdy v busu. Íráncům, cestujícím s námi, se to líbí a chodí si nás fotit a natáčet. Setkání s jinou kulturou je pro ně stejně zajímavé a vzrušující jako pro nás a to je přesně to, co člověk na svých cestách hledá. Je neuvěřitelné jak Íránci a vlastně Arabové, i když v tomto případě bych měl spíš napsat Peršané, berou to že někdo takhle blbne v busu. Přemýšlím nad tím, kolik by si lidi v českém busu chodilo stěžovat. Pak přichází jeden chlapík - hudebník, který jede domů z Turecka, kde byl hrát. Jeho dcera přijde a sedne si vedle mě a poslouchá a při tom po mě pokukuje a směje se. U odbočky na Maku zastavujeme zas na check pointu na policejní kontrolu, je to opět rychlé a po chvilce jedeme dál a zastavujeme na první benzínové stanici na natankování levné nafty. Koukám, že už jí od minule pěkně zdražili, teď vychází litr na 0,6 Kč. Po natankování se jede dál a hraje se taky. Hudebník za chvíli přijde se svou „džerou“ z roku 1912 a hraje rovněž. Prostě se tak nějak přidá a improvizuje. Je to paráda. Pak si to i prohodí, líbí se mi, že u nich není nic problém. Rád bych vidět, jak by vám u nás někdo dal jen do ruky takhle staré housle a to už ani nemluví o tom, abyste si na ně zkoušeli zabrnkat. Brnká na kytaru klasické arabské melodie a tak si dělám z Honzy legraci, že tohle jeho prastará kytara ještě asi nezažila. David si občas půjčí kytaru a taky něco zahraje. Povídám si taky s Mohsenem, který sedí v řadě přede mnou a řešíme co, kdo, kde apod. prostě klasika. Bavíme se spolu o vízové politice, co je potřeba u nás a u nich pro žádost o vízum a dovídám se, že je to v podstatě úplně to samé. Říká mi, že oni Íránci musí mít víza úplně všude, jen s Tureckem mají bezvízový styk. On se vrací totiž z Chorvatska, kde byl 14 dnů na dovolené. Když se setmí, stavíme na dalším check pointu a probíhá kontrola pasů uvnitř v autobusu. Policajt se mě potichu ptá odkud, kam jedeme a jestli budeme v Íránu turistikovat. Tak mu na vše odpovím a je spokojen. Vybere si pár jiných obětí, které ho musí následovat ven z busu do přilehlého domku, kde asi podrobněji prověří co a jak důkladnějším průklepem. Mohsen jde taky a já se aspoň dostanu k informacím co se tam děje. Po návratu říká, že musel vysvětlit svůj pobyt v EU a taky mu prohlídli bagáž, jestli nevezou něco co je zde zakázané. Jede se dál a ve 21h zastavujeme na jídlo. Protože já jsem se chvilku pře zastávkou najedl v autobuse, na jídlo do restaurace nejdu. Mohsen zve Davida a tak jdou spolu na večeři. I když je z toho lehce v šoku, začíná si dělat vlastní obrázek o mentalitě místních lidí oproti tomu čím nás krmí v TV. Venku se motá nějaký kluk z Rakouska, říká, že se chystá do Indie, ale že nemá ani víza. Očividně ho to netrápí a je v pohodě, no přeji mu šťastnou cestu. Zajdeme si ještě na čaj, u kterého není obsluha, tak se toho chopí jeden chlápek a rozdává všem čaj zadarmo. Vracíme se zpět do busu a ve 21:30 už místního času jedem

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

dál. Po cestě zastavujeme na několika kontrolách. Dokonce na mě v autobuse zbyla prázdná dvoj sedadka a já předpokládám, že se mi bude dneska zas trochu lépe spát.

Den pátý, středa 12.9.2007, Írán
Teplota: 25°C

Jsem probuzen ve 2hod. ráno, ostatní čeští spolucestující nás opouštějí. Protože nemají nic připraveno, vypuká pěkný chaos a rychlé balení. Trvá jim to dost dlouho a řidič je nervózní, protože stojí na dálnici nad městem asi v místě, kde se nesmí moc dlouho, nebo vůbec stát. No nezávidím jim skončit ve 2hod. ráno v cizím městě a ještě někde na dálnici. Měl jsem vytištěný papír z internetu s popisem cesty k hotelu v Esfahanu. Ani se nedivím, když se ztratil. Dost dobře nechápu, jak je možné ztratit něco, co jsem si od někoho půjčil během jedné hodiny a ke všemu když vím, že to ten člověk bude potřebovat. No co, to je asi ta naše česká mentalita. Jeden z nich dokonce nemůže najít ani foťák a tak několikrát dokola prohledává úplně všechno. Řidiči jsou už z toho naštvaní, protože tam očividně nikde nic není. Říkám mu, ať se zeptá ostatních jeho přátel, jestli ho už nesbalil někdo jiný, no ale co Nakonec vystoupí a v mžiku jsme pryč a jede se dál směrem na Teherán. Opět usínám a probouzím se ráno za svítání, zahlédnu ceduli s ukazatelem a je na ní napsáno Teherán 35km. Tak to je paráda, to tu budeme dost brzy. Svítá v 5:30 a na autobusáku jsme v 6h ráno. Mohsen mi ještě pomůže v centrální hale vyřídit bus do Isfahanu. Je to sice Volvo tak to bude o něco dražší. Lístek stojí letos na osobu 45 tis. a odjezd je plánován na 7:45hod. Rozloučím se s Mohsenem a pak jdu do kanceláře, odkud jezdí zpáteční bus do Istanbulu zjistit v kolik to jede a kolik to stojí. Cena se pohybuje okolo 400 tis a odjíždí okolo 14hod. U kanceláře čekám do 8h a pak se jde do busu, klasicky uložím i bágel a jdu se posadit dovnitř. Na našich místech někdo sedí a tak mi nezbyvá nic jiného než je vyhodit, ukazují lístky a dělají přesuny. V 8:30 se vydáváme na další cestu, projíždíme Teheránem, těsně okolo památníku a pak ven z města po dálnici. Ukazatel říká, že nás čeká slabých 420km do cíle naší dnešní cesty. Zastavíme na benzínce na natankování a po chvilce jedeme do Quomu. Zde několik lidí vystoupí a místo nich je doplněna čerstvá klientela, se kterou se dělají manévry, aby se vyhovělo muslimským pravidlům v zasedacím pořádku. Opouštíme město Quom a zastavujeme na pauzu. Dávám se do řeči s jedním duchovním. Klasické otázky jako odkud, kam, atd... Dostávám od něj čaj a pokračujeme v rozhovoru. Jedna asi 80ti letá babička se na nás směje a přeje nám příjemný pobyt. Zjišťujeme, že zmizela Davidovo knížka s angličtinou a můj průvodce Nepálem, který jsem mu půjčoval v busu do Teheránu. Víím, že po nás v busu nic nezůstalo, času na sbalení jsme měli dost a dost. David říká, že to půjčoval v busu českým kolegům, tak mě napadá, jestli nezmizel jako ten papír s návodem k hotelu. Myslím, že při tom jejich rychlém a stresovém balení to vzali sebou, protože v busu to nezůstalo. Bez angličtiny se obejdeme, ale ten průvodce je docela průser, jelikož v něm bylo popsáno všechno, včetně traku do BC Anapurny. Doma jsem si sice udělal kopii popisu toho traku, tak budu muset poprosit a poslat návod jak to oscanovat a dát na můj web. Teplota je 33°C a je už znát, že míříme na jih a že jsme v pouštích. Dopisuji deník ve stínu malých stromků, abych využil čas, než se pojedou dál. Ve 12:15 startujeme a v busu dostanu sváču a od sousedů banány. Uprostřed dálnice (silnice o 6ti pruzích) poskakují nějací šílenci s kusem kartonu v ruce, na kterém mají napsaná nějaká čísla. Kousek dál míjíme plac, kde se prodávají banány, tak soudím, že to byl naháněč - sebevrah. Tato scéna se ještě několikrát zopakuje, než dorazíme v 15hod. do Esfahanu. Vystupuji z autobusu hned po pravé straně nádražní budovy,

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

chvíli se rozkoukám, vezmu si batoh a jdu dovnitř do haly, abych si zjistil zítřejší další spoj do Zahedánu. Dozvim se potřebné informace jako, že odjezd je 13:30, 15:30, 17:00 a cesta trvá přibližně 16 hodin. Cena je na osobu 98 tis, při rychlém propočítání zjistím, že bude asi nejvýhodnější jet hned tím prvním, protože tak se dostaneme do Zahedánu hned ráno a bude spousta času jak se dostat na hranice s Pákistánem a nalezení dalšího spoje do Quetty. Opouštím nádražní budovu a jdu na zastávku místního MHD, která se nachází kousek ve směru po hlavní silnici. Koupím si lístek ve stánku u zastávky a odmítám předražené služby místních taxikářů. Přijdou ke mně dvě pěkné dívky a ptají se mě trosku rozpačitě, jestli mi můžou nějak pomoci. Tak jo, ptám se jich a ověřuji si informace, které znám. Říkají mi, že mi u hotelu ukáží a řeknou, kde mám vystoupit. Tak nakonec nalezení hotelu Amir Kabir na Emam husain sq. je jednodušší než jsem doufal a to i vzhledem k tomu faktu, že jsem přišel o ten popis cesty z internetu. Trošku spolu pokecáme. Je to zajímavá zkušenost, když si člověk uvědomí kde je a jaká jsou tu pravidla. Prostě mně tato země a její lidé neustále překvapují. Po příjezdu busu se nasoukáme dovnitř a celou cestu prokecáme. Stihnu si jenom povšimnout, že je většina ulic rozkopaná a usilovně se tu všude pracuje. Ani se nenaději a jsem na místě, mé průvodkyně mi ukazují, abych vystoupil a dal se po ulici kousek zpět k hotelu. Když autobus odjíždí, holky mávají a já jim to oplácím... Po ulici se vracím asi 200m a jsem přímo u vchodu do hotelu. Dívám se na nálepky na dveřích a je tu stále i staré známé CZko z OMV. Jdu na recepci zjistit cenu a ubytovat se. Chvíli debatuji s recepčním a on mi říká, že se zdržovalo díky velké 30% inflaci. Normální cena je prý 150 tis za 2 lůžkový pokoj se snídaní, a 120 tis bez snídaně, dále je ještě možnost společné ložnice za 40 tis na osobu (je to celkem pro 5 osob). Po tolika dnech je potřeba se taky jednou normálně vyspat a tak беру pokoj, dostávám č. 10 a jdu hned spáchat nezbytnou očistu a zabydlení. Ještě si vyperu a dám to sušit na okno, a okolo 17hod. odcházím ven do centra. Chci se podívat na druhé největší náměstí na světě s mešitami. Obejdu ho kolem dokola podívám se i na už docela zašlé nápisy down wih USA and Izrael, zajdu se podívat dovnitř mešity. Přidá se nějaký chlapík a pořad něco vypráví. Projdu vše, co se uvnitř dá a když vycházím ven, uvidím jak na zídce nějaký turista vehementně bojuje s foťákem, aby se mu podařilo udělat foto s dlouhým časem. Nabízím mu můj pidi stativ a on je nadšen. Je to kluk ze Švýcarska, proto chvíli pokecáme, on udělá pár fotek a pak jdeme každý svou cestou. Projdu si kousek bazarem a z něj se dávám malými uličkami až k řece. Vycházím kousek od mostu Khaju. Sedím na břehu a kochám se tím nádherným pohledem, teplem a úžasnou atmosférou tohoto místa. Už za tmy jdu na most a přidává se nějaký děda, se kterým prokecáme minimálně hodinu. Opět spolu řešíme vízovou politiku apod., protože má v plánu jet za svým kamarádem do Rakouska 17.9. Má stejný problém jako my, přestože má už letenku, stále neví, jestli vízum dostane. Rozloučíme se a vracím se zpátky k hotelu. Po cestě se zastavuji ve foto obchodech, a sháním filmy do foťáku. Navštívím jich několik, než seženu mou oblíbenou 100vkovou FUJI s 36 snímků. Cena za jeden je 15 tis., což je o 5 tis dražší než posledně, ale i tak je to nesrovnatelné s cenou u nás. Taky to odpovídá ostatně jako všechno těm +30% jak říkal náš recepční. Kupuji filmy - chci jich 8, což prodavač moc nechápe a dá mi na stůl jen jeden. Tak mu ukazuji, že ještě, on přidá další jeden a takhle to pokračuje, až je na stole mnou požadovaný počet. Zaplatím mu a jdu dál, ale na dalším kruhovém objezdu si spletu ulici a jinou souběžnou, trošku šikmou minou hotel a dostanu se ještě pěkný kus pod něj. Nezbyvá mi než zapnout GPS a za pomoci místního taxikáře se zeptat na správný směr k hotelu. Nedá jinak, že tam jede taky a že mě tam teda odveze. Upozorňuji ho, že mu za to nic nedám, a on říká, že je to ok, že jede okolo, tak nasednu a vezu se až na kruháč pod hotelem. Jdu po ulici k hotelu, ale zas ho přehlédnu, protože jdu po levé straně ulice a uprostřed je výkop s plechovou stěnou, tak dojdu na kruháč s vodotryskem a známou budovou s hodinami. Vráťím se kousek zpět a rovnou k hotelu. Cestou si dám něco k jídlu, koupím vodu (stojí 2500) a pak už jdu rovnou do pokoje, kde jsem ve 22:30. Ještě chvíli vegetím a po půlnoci jdu spát.

Den šestý, čtvrtek 13.9. 2007, Írán - Esfahan
Teplota: 26°C

Vstávám před 8hod. a pomalu balím. Ke všemu korela pěkně chrápal a jako další bonus dnešního rána je nějaký showman, který od 5hod. ráno tahal nebo uklízel židle ve vestibulu hotelu. Po 8 hod. zaslechnu češtinu, proto se jdu podívat k oknu a zjišťuji, že naši spolucestující z busu jsou dole ve vestibulu. Tak si říkám, že sem cestu našli dobře, proto se jich jdu zeptat, zdali náhodou nemají toho našeho průvodce, kterého jsem jim půjčoval v buse. Dovídám se samozřejmě, že nemají, ale prý si ho ani nepůjčovali stejně tak s Davidovou angličtinou. Vrací mi jen papír s návodem jak se dostat do hotelu, to je prý jediný co našli. No, chce se mi smát a v duchu si říkám, že se mi něco podobného na cestách ještě nestalo a ke všemu u kolegů krajanů. Nu co nadělám. Odcházím zpět do pokoje si dobalit. V 9 hod. mám hotovo a odnesu si bágel na recepci, kde si ho nechám u recepčního dole pod schody. Zajdu do baráku vedle hotelu, kde je internet, abych se podíval na web a napsal nějaké vzkazy. Také musím nějak vyřešit problém s tím průvodcem. Chvilí tam morduji správce kavárny, který se mi nakonec na PC přihlásí jako správce a nechá mě ať si tam s tím dělám co chci. Potřebuji to hlavně kvůli Outlooku, abych se dostal na svou poštu, jelikož jí nemám online přístupnou z webového rozhraní. Nakonec se mi to podaří a pošlu nějaké foto z Iránu domů. Po hodině strávené v kavárně jdu ven a po hlavní ulici pokračuji směrem k řece a k mostu Si o se. Chvilí zde pobudu a posléze jdu podél řeky po proudu k dalším mostům. Jdu po levé straně a procházím se parky na břehu. Dojdu téměř až k mostu, u kterého jsem byl včera večer a chvíli posedím na lavičce u vody. Při tom pozoruji ryby a rybáře. Stejnou cestou až do hotelu se i vracím zpět a na hlavní ulici si kupuji nějaké jídlo a pití na další kus cesty. U recepčního si vyzvednu bágel, rozloučím se a jdu na zastávku autobusu, která je na protější straně ulice kousek pod křižovatkou. Na zastávce jsem něco málo po 13 hodině. Koupím si lístek na MHD v budce. Jeden místní pán nám radí, že na autobusové nádraží se dostaneme žlutým busem. Udělám, jak řekl, ale pro jistotu se ještě uvnitř autobusu ptám dalšího pána, který sedí přede mnou, kdy už bude nádraží. Ukazuje mi, že mi pak řekne, kde mám vystoupit a že on tam bude taky vystupovat. Tak fajn, vystoupíme společně před nádražím a po nadchodu přejdeme na opačnou stranu ulice, a míříme k nádražní budově. Rozloučíme se, poděkují mu a jdu obejít kanceláře a zjistit nejlepší cenu a čas odjezdu autobusu. Cena je všude stejná, ale je dost velká konkurence, tak se rozhoduji, trochu si pohrát, když mám dost času. Nejdřív se jdu zeptat na lístek a pak na cenu. Jevím nezáměrně a podobně a nakonec dostávám lístek za 80 tis. Odjezd je sice o hodinu později, než jsem se ptal v kanceláři včera při příjezdu, což vůbec nevadí a aspoň se nemusím nikam honit. Jsem přece na středním východě, a na dovolený, tak proč a kam bych spěchal... No a u kanceláře si mě ještě předávají jak štafetu a než dostanu lístek tak si projdu asi třemi okénky. Pak jdu na nástupiště 25-26-27, kde čekám na příjezd a odjezd autobusu. Mezi tím si zajdu na WC, převlíknu se a pod... Když konečně přijede můj bus, tak pozoruji osádku a jejich složité a nad míru důležité úkony. Řidič je prošedivělý pán a má k ruce dva poskoky Jeden má kdysi bílou košili, dnes je celá zadělaná od šmíru, ale on je na to náležitě pyšný. Druhého jsem pojmenoval podle mládkova pořadu Zesilovač, protože dělá jen to, že kroutí čudlíkem volume na rádiu v busu dle nastalé situace - jako je třeba to, že šéfovi začne zvonit telefon apod. Možná by se dal i nazývat handsfree. Odjezd je až po 15 hod. a jede se směrem na Yazd, na okolních cedulích je i po třech hodinách jízdy Zahedán stále přes 1000km daleko. Obsluha v busech se už také nekoná. Konstatuji, že se to v tomhle směru docela zhoršilo.

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Cena stoupla a kvalita služeb poklesla. Celý den je teplota 35°C. Přede mnou sedí celá řada, ženských a podle oblečení soudím, že to jsou Pakistánky. Mají sebou malou holčičku, asi 5-7 let. Dvě z nich tu malou stále mordují, jedna jí tahá za ruku a druhá jí bouchá plastovým kelímkem do hlavy. Zesilovač řídí audio produkci v busu tak, že to řve na plné koule – prostě klasika. Později to nahradí videoprojekcí s kvalitním filmem. Je to jakási parodie na Hoolywoodské filmy, do kterého se vešlo snad úplně všechno včetně mafiánů, kung-fu, a ve všech filmech všichni na sebe jen řvou. Po cestě se bavím s jedním klukem, který jede do Yazdu za svou přítelkyní. Dělá na jihu Iránu a je tam každý měsíc 23 dnů, pak je 5 dnů v Isfahánu a zbylé 2 je tady v Yazdu u přítelkyně. Vypráví mi a tvrdí, že už takhle cestuje 2 roky. Do Yazdu dojíždíme už za tmy. Projedeme městem a našemu řidiči pak hrábne a začne pořádat závody s jiným autobusem, který ho na konci města předjel. Místní se napřímili na sedačkách a pozorují to asi se stejným úžasem jako já. Poté zastaví na pumpě. Jelikož je to naše první zastávka, využíváme chvilky a jdeme do přilehlých záchodků vykonat potřebu. Řidiči se ale nechce čekat a tak houká a dokonce málem i některým cestujícím ujede. Poskoci jsou taky divní, vypadají jak zhulení. Mají například hroznou legraci z ledvinky. Ale zvláštní je to, že jsou jediní kdo se tím baví. Další jejich porce zábavy je skrytá ve žluté kachně, která je na předním okně autobusu, tu po celou cestu masírují a hrozně se tlemí tomu, jak kváká. Ani nevím jak, ale podaří se mi usnout a probouzím se až další den, což je asi dobře...

Den sedmý, pátek 14.9. 2007, Írán - Zahedán
Teplota: 18-43°C

Celou noc se jelo a jelo a první zastávku konečně udělali po cestě na Bam v 9 hod. Ještě v noci jsme projeli Kerman a zamířili pouští na Bam. V noci je celkem zima, teploměr v autobusu okazuje pouhých 18°C. Svítat začíná v 5 hod. jsme uprostřed pouště. Okolo je jen písek a kopce. Zastávka je u takového „pěkného“ bistra, kde je snad lepší si ani nic nedávat. Ostatní popis mi připadá naprosto zbytečný, jelikož tu snad ani není nic co by se popsat dalo. Asi po 30 min se jede dál, ale jede už jiný řidič, který podle mě jede normálně. Cedula okolo silnice se už umoudřily a ukazují do Zahedánu pouhých 200km. Je zajímavé, jak se člověku po pár dnech změní vnímání vzdálenosti. My jsme od nás zvyklí, že na druhý konec republiky to máme sotva 400km a tady je vzdálenost mezi dvěma většími městy 300km naprosto normální. Na okraj Zahedánu přijíždíme v 7:30, teplota už dosahuje příjemných 25°C. Zastavujeme na čůr pauzu na okraji pouště. Je zajímavé pozorovat jak Pákistánci vykonávají malou potřebu. Sednou si na bobek jako při velké, zády k busu a je hotovo. Buď mají ten jejich hábit, nebo použijí k potřebě jednu širokou nohavici. Po krátké pauzičce se jede dál do města a po 10 min jsme na autobusáku. Hlavní silnice vede na Mirjavan a zpátky na Bam. Na busáku si беру бáгл a jdu rovnou do haly se zeptat jak dál a zároveň zjistit cenu, čas odjezdu a dobu jízdy zpět do Teheránu, protože to bude jeden z klíčových momentů při návratu. Předpokládám, že dále to bude s dopravou asi složitější. Sem na hranice s Pákistánem vše funguje skvěle, ale domnívám se, že v Pákistánu to bude o dost složitější oproti vyspělému a krásnému Iránu. Zpátky do Teheránu to jezdí skorou každou hodinu a cesta trvá 23 hod. a toto svezeníčko si můžete pořídit za 120 tis. Zjišťuji další část cesty na státní hranici. Všichni mi tvrdí, že tam jezdí jen taxíky, tak si říkám áááá, už je tu ta naše stará známá písnička. Sem, teda lépe řečeno do Bamu jsem už cestu znal, tak to vlastně nebyla žádná novinka. To pravé cestování a dobrodružství pro mě začíná dnešním dnem.... A to je ten krok do neznáma. Nevím proč, ale čím je to dál a divočejší, tím je to pro mě úžasnější.

Pokud budete mít jakékoli dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Místa kde jsem už byl pro mě tak vzrušující nejsou, i když je spousta míst kam se rád podívám kdykoliv znova. Zpět k taxi. Jezdí všude možně a snaží se sebrat 4-5 lidí. Každého cesta stojí 50tis. Autobusy prý nejezdí. Já ale myslím, že to není pravda, že do Mirjavanu něco pojede. Bohužel jsem ale název tohoto hraničního městečka neznal a v místní arabsky psané mapě se mi to rozluštit nepovedlo. Zkoušel jsem okouknout okolí a zjistit zda by se tam dalo dostat stopem. Nejlepší by bylo jít na onu hlavní silnici, která vede kousek okolo autobusáku a tam něco stopnout. Myslím si, že by to problém nebyl. Zkoušel jsem to chvíli u nájezdu a všichni mě od toho zrazovali, a nebo nikdo nejel tím směrem. Všichni totiž tvrdí, že je to nebezpečný a doplňují to významným gestem naznačující podříznutí, říkají ještě, že se musím jít zaregistrovat na policii. Tak se vracím zpět před autobusák, kde je stanoviště policie. Zde si mě zapíší a odvedou zpět na autobusák a nacpou do taxíku. Takže nic jiného nezbývá, zaplatím požadovanou částku 50 tis. A vyjždím. Po cestě se ještě taxi doplní a já přemýšlím jaká je to pálka oproti třeba ceně busu z Esfahanu. Je jasné, že na naše české poměry je to zadarmo, ale to se nedá srovnávat. Ptám se řidiče a zjišťuji, že na hranice je to 100km. Projedeme celým městem, ale ve městě ještě zastavujeme u stánku s cigáry. David hulí jak fabrika, dost mi to leze na nervy, protože si od toho čoudu ani chvíli neodpočinu. Jako by nestačilo, že tu hulí všichni a všude. Za městem najedeme zpět na hlavní silnici a zastavujeme u prvního check pointu na policejní kontrolu. Jede se pouští, okolo jsou jen stožáry s elektrickým vedením a docela zajímavé četné skály. Foto tu raději moc nevytahuji, je to tu samá policejní kontrola, vojáci apod. Po cestě jsme ještě asi třikrát zkontrolováni, nakonec vjíždíme do hraničního prostoru a jsme vyloženi v 10:20 přímo před celní budovou, respektive před jejím vchodem. Ujímá se mě chlapík, co s námi jel v taxíku. Nikdo tu není a tak díky i jeho pomoci jsme za 20 min. v Pakistánu. Při odchodu z celní budovy se prochází cik cak mezi pletivem a ostnatými dráty a chlapík si z toho dělá srandu, že je to tu jak ve Guantanamo. Proběhne všechno v pohodě, a když opustím celní prostor tak jdu do betonové budky, která má před vchodem zastřešené asi 1,5m vysoké zdi. Uvnitř je pakistánský emigration úředník a v přístřešku pře tím, který slouží jako čekárna se povalují veksláci, kteří se na cizince sesypou hned jak ho uvidí. Kurz nabízejí hodně špatný, protože vědí, že tu jiná šance výměny není a ke všemu proč nenatáhnout víc nějakého bohatého cizince. Nevšímám si jich a jdu spolu s naším průvodcem dovnitř, kde na mně čeká standardní procedura kontroly pasů, víz, vyplňování formulářů atd... Pak dostávám Pakistáncké vstupní razítko a jdu z kanclu zas ven pod přístřešek. Teplota je bravurní, asi jedna z nejvyšších co jsem kdy zažil, teploměr ukazuje 43°C. Dávám se tu do kupy s jedním mladým Pákistáncem, který mi tvrdí, že má taky cestu do Lahore a že mi se vším pomůže. Říkám mu, že je to dobré, protože mám pocit, aby to nebyl nějaký z těch samozvaných průvodců, u kterých je vše zdarma a pak nakonec chtěj zaplatit za cokoliv. Říkám, že pomoci může, ale nic za to nedostane. Na to mi tvrdí, že je křesťan a já určitě taky a tak si musíme pomáhat. Veksláci mi dávají 55rupí za jeden dolar. Což je málo, normální kurz je 60rupí, tak říkám, že ne a že chci 60. Tak se šklebí a něco mezi sebou řeší. Náš přítel nabízí, že za nás lístky zaplatí a že mu to dáme v Quettě až vyměníme. Nabídku odmítám, protože kdo ví, co zas by z toho vylezlo. Pod přístřeškem jsou i řidiči autobusů, kteří jezdí do Quetty, jeden bus jede za chvíli, to ale není pro mě moc výhodné, jelikož bych se do Quetty dostal ve 22 hod. a co bych tam kde pak dělal. Tak se rozhoduji počkat na ten, který odjíždí v 17 hod. a do cíle mé cesty má přijet v 7 hod. ráno. Zvláštní je to, že náš přítel to vymyslel stejně. Trávím čas čekáním pod přístřeškem, čtu si průvodce Indií a povaluji se na rozehrátém betonu. Mezi veksláky jsem už zapadl a dali mi pokoj, občas se u mě jen zastaví nějaký nově příchozí, ale na mou nabídku nereaguje. Sem tam se projdu po okolí je tu jen silnice vedoucí před přístřeškem z hranic, za ní je nějaký obrovský šroťák a za naší emigrační kanceláří je pár polorozbořených a opuštěných domků, mezi jejichž stěnami se nachází značné množství různých odpadků a bordelu. Kdekoliv je trošku stínu, někdo se tam povaluje a čeká asi až nejde jeho čas. Se záchodem si tu člověk hlavu lámat nemusí, ten je vlastně kdekoliv. S tím nejdůležitějším vekslákem pak měním propisku a povídáme si.

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Později přichází nějaký důležitý pán a jde ke mně zeptat se co a jak. Tak s ním pokecám a jeden z veksláků mu líbá ruku, záblesk vzniklé situace mi hned vrazil nápad, tak se toho pána ptám, jestli je ve městě banka, ptá se proč. Vysvětluji mu, že si chci někde vyměnit peníze, na jeho dotaz proč si je nevyměním tady u vekslíků, mu říkám kolik mi nabízejí. Ukáže prstem na jednoho z nich, ten naběhne a pán mi povídá, že on mi vymění. No musím říct, že to s ním domluvil pěkně a hlavně rychle. Vymění mi 40 USD za 2400rupí a já si rovnou u vedle ležícího řidiče autobusu zaplatím lístek do Quetty za 350rupí. Pán se pak vrátí a ptá se mě jestli je vše pořádku. Říkám mu, že ano, poděkuji mu a pak zas zmizí, jako se před tím objevil. V 15 hod. jdu k busu a po cestě se ještě musím zastavit v jakési kanceláři, kde si mě zaregistrují. Chvíli tu posedím a pak jdu k busu, který je standardně vyšňorený a naložím bágel na střechu, kde je připevněn provazem. David z toho má obavy, ale mě je to celkem jedno, ono mu stejně nic jiného ani nezbude. Přilehlé okolí vypadá jako menší smetiště, všude se povalují igelitové obaly, pytlíky, pet lahve, atd... Kousek dál po silnici od hranice je vidět pakistánské hraniční městečko Taftan. Čekáme u busu. Je to starý kousek, který už opravdu má něco za sebou. Já sedím na písku a je mi celkem fajn, někdo sedí v autobusu, ale tam je to jak v sauně. Na cestu se vydáváme už před 16 hod., projedeme Taftanem, nabereme ještě nějaké cestující a pak už míříme pouští dál na východ. Po cestě už je to opravdová divočina, v poušti courají velbloudi, občas je utržená krajnice – no teda spíš půlka silnice, takže se projíždí v protisměru na střídačku. Kde je silnice níž je místy úplně zavátá, nebo jsou na ní písečné jazyky až 50 cm vysoké, jako u nás sněhové. Jejich přejezdy a uvíznutí v nich vypadá úplně stejně jako u nás. Tyto situace jsou hrozně zajímavé, když si člověk uvědomí, že něco jako je sníh neznají, ale problémy mají podobné, jen v trochu jiné formě. Projíždí-li se delší kus zaváté silnice, uvnitř busu to vypadá, jako by se jím prohnila písečná bouře. Cestuje s námi také ten kluk z Lahore. Už je můj bratr a já jsem jeho host v jeho zemi. Domluva s ním je trochu složitější, ale ono se to nějak zvládne. Dělí se, se mnou o chilli placku, která je docela dobrá, tak mi dává ještě bramborovou. Začíná mi docházet, že to s tím jídlem a čistotou asi bude trochu problém, ale co má člověk dělat. Jídlo se neodmítá a nikoho urazit nechci. Sami nemají skoro nic a ještě se, se mnou rozdělí. Takže, jak je známo, odmítnout ani ze slušnosti nelze. Cesta ubíhá pomalu, cestovní rychlost se už snižuje s ohledem na kvalitu místní silniční sítě, není ani žádné překvapko. 50m chybějícího asfaltu, který utrhl voda a jezdí se tak okolo po poušti. Postupně se silnice zhoršuje a začíná to být spíš naopak, asfalt jen občas, jinak většinou písek, kamení a povrch, řekl bych všeho druhu. Zastavujeme okolo 20:30 u silnice v jakési oblasti univerzálních staveb připomínajících naše garáže. Uvnitř jsou taverny, pneuservisy a jiné další obchody. Jedna je větší, asi velikosti 2-3 garáží. Na zemi jsou perské koberce. Koberce jsou špinavé a běhají po nich švábi. Jsem novým známým pozván na kus jídla, proto se posadím, vytáhnu k jídlu ještě pixlu rybiček a dám jí do placu, abych taky trochu přispěl, když už nedovolí nic koupit s tím, že jsem jeho host. Konzervu ale není jak otevřít, tak si půjčím brutálně špinavý nůž. Já pixlu držím a on odřezává víčko, už se ani nedivím. Společnými silami pak všechno sníme a zajíme to banány a melounem. Všechno co zbude, házejí za sebe na ulici. Prostě tím, že se to hodilo mimo koberec, je uklizeno. Je mi proti srsti to tam házet taky, ale vždycky mi to vezme a hodí to tam za mě. Během večere přijede další autobus a jedna partička má mezi sebou docela dusno, tak se trochu dohadují a postrkují. Vedle taverny stojí koza a cpe se zbytky, které skončí na ulici. O kousek dál má jeden klučina pod kusem hadru, který svým vzhledem i špínou připomíná pytel od brambor, obrovskou kostku ledu. Menší kousek na zemi právě porcuje a pak ho odběhne opláchnout pod nedalekou pumpu. Nasedáme asi po 30 min a jedeme dál. Všude je naprostá tma, nikde není vidět světýlko, pouliční lampy neexistují, občas zasvítí jen protijedoucí auto. Na sedačkách za námi přistoupili nějakí noví cestující. Jsou to pěkní dobytci, furt chrchlají a flušou na podlahu, bába tam občas hodí i kachnu, tak si říkám jakpak asi bude vypadat můj bágel, který mám pod nohama. V noci klesá teplota na pouhých 30°C a tak usínám...

Den osmý, sobota 15.9. 2007, Pakistán - Quetta
Teplota: 39°C

Zastavujeme uprostřed černé pustiny, u nějakého stanoviště. Teprve když zastavíme, rozsvítí se pár baterek a díky tomu vidím, že jsme u nějakého check pointu. Jdeme ven a musíme se zapsat do knihy včetně všech možných údajů, tak i odkud a kam míříme. Ráno pak po 4 hod. zastavujeme na další jídlo. Celé to odpočívadlo je v naprosto stejném stylu jako to minulé, prostě pár věcí a jinak nikde nic. Jede se dál a při rozednění je vidět, že silnice se už změnila jen v šotolinovou cestu vinoucí se krajinou a kudy vede je poznat jen podle oblaku prachu, který zvedla jedoucí auta. Po cestě překonáváme i několik horských hřebenů. Je to zážitek po takovéto cestě jet. V 7 hod. ráno přijíždíme do malého městečka na dohled od Quetty. Vystupuji spolu s naším známým a chvíli čekáme na bágl ze střechy. Ihned se na mě vrhají taxikáři a tahají mi bágl z ruky a snaží se ho nacpat do svého vozítka. Nakonec se rozhodneme jet za 50 tis na osobu ve čtyřech jedním taxíkem rovnou na vlakové nádraží ve Quettě, které je asi 25km daleko. Jede se nejprve z dlouhého kopce dolů na předměstí, kde se napojujeme na hlavní silnici a jedeme vlevo směrem do centra. V centru a jeho okolí jsou kulometná hnízda z pytlů s pískem, což je docela zajímavý zážitek. Navíc hned vedle vás na chodníku je protiletický kulomet. Ale to už jsem zažil v Jordánsku a Egyptu, sice jen na check pointech. Po městě stojí sem tam rozmístněné malé tanky. Přijíždíme na nádraží a to hlídají vojáci s tankem a kalašniky. Jdeme se podívat na nádraží a zjistit jak je to s jízdenkami do Lahore. Jede pár vlaků, ale buď jinam, nebo jsou vyprodané. Domlouvám se kdy se vrátit a koupit si lístek na vlak. Lístek stojí 550rupí a jede to v 10:30. Máme dost času a tak nás „bratr“ táhne do města podívat se na křesťanský kostel. Přecházíme hlavní silnici nad nádražím a jdeme do obyčejných uliček města. Okolo silnice vede stoka, která místy vytéká na ulici, přes ní vedou mostíky k garážovým obchodům. Centrum vypadá jako jedno velké tržiště se spoustou propletených uliček, v každé uličce jsou obchodníci zaměřeni na určitý sortiment zboží. Zaujme mě ulička, kde se prodávají, opravují a hlavně vyrábějí boty a sandále. K výrobě slouží ojetá pneumatika z osobního auta, kus provazu a kůže. Z kůže se udělají řemínky a ty se pak přišijí k podrážce, kterou tvoří kus pneumatiky. Bratr si boty zkouší a pochvaluje si jejich kvalitu, vzpomenu si v duchu na zkoušení bot u nás v obchodě. Beru si jedny a zkoumám provedení. Zjistím, že když se prodřou provázky, které koukají zespodu na podrážce, všechno se pak úplně rozpadne. Jdeme dál. Stoky příšerně smrdí a plave v nich kde co. Všude na ulicích jsou hromady odpadků a všelijaké jiné špíny, sem tam v tom i leží nějaký žebrák. Žebráci se táhnou i za mnou a tahají mě za ruku. Na nic nereagují a pokoj taky nedají. Míříme stále hlouběji do města a začínám z toho mít divný pocit, protože bratr se stále s někým zdraví a vypadá tu jak známá firma. Naštěstí říká, že kostel je už za dalším rohem, což už tu párkrát sice bylo, povídám, mu že jestli tam není tak se vracím zpět na nádraží. No kupodivu tam skutečně je, tak ho omrkne a je to takové ubohé stavení v obyčejné ulici, které vůbec ničím kostel nepřipomíná. Chce jít dovnitř, ale já ne, trochu nechápe proč, když jsme křesťani. Ale vím, že mu tohle vysvětlit nemůžu a ani asi nedokážu. Zase se zapovídá s nějakými lidmi okolo, ulička se začíná dost plnit a tak nabírám dojem, že je nejvyšší čas odsud zmizet. Říkám mu, že půjdu napřed zpět k nádraží. Vracím se skoro stejnou cestou, ale беру to pak rovnou k hlavní silnici a procházím pak řeznickou uličkou. To je porce, ta svým vzezřením silně připomíná Egypt. Maso leží všude na zemi na silnici, porcují ho rovnou tam kde je, a dává se do špinavých garážových řeznických obchůdků. Smrad je tu brutální, z pultů na mě koukají rozsekané hlavy krav a ovcí, kopyta

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

apod. Jdu po hlavní ulici a volá mě k sobě policajt se samopalem. Chce vědět, kam jdu. Odpovím, že na nádraží, on kývne hlavou a pro jistotu mi ještě ukáže směr. Zpátky na nádraží jsme po 9 hod., jdu k okénku do fronty na lístky a čekám, až na mě dojde řada. Halou prochází policajt a ptá se mě kam jedu. Já mu vše povím a on to domluví u okénka, nacpe mě dopředu a zpacifikuje všechny ostatní tak, aby stály v řadách u okének a ne v jednom velkém chumlu. Koupím lístek za 425rupí a po chvíli jdu z haly i s báglem na nástupiště. Je už pěkné teplo a tak čekám na peroně až přistaví vlak. Pozoruji jak se nádraží plní a pozoruji jak přistavují vlak. Nádraží je dlouhé a vzadu za ním jsou vidět hory, za nimiž se pak v dálce nachází Afghánistán. Vlak je zelený s býlími pruhy a nápisy, přes okna jsou vodorovně šprytle. Vlak je asi 90 let starý a je ještě původní od Angličanů. Stejně je na tom celá železnice včetně kolejí, Pákistánci na ní nic moc nového nedělají, jen jí prostě udržují. Odjíždí se asi po 11 hod. a jede se strašně pomalu. Okolo kolejí je strašný bordel, takový jsem ještě neviděl. Vytékají sem i odpady z domů a některých ulic, takže tu jsou četná jezera a potoky s pěkným zápachem. Vlak je úplně zrezlý a špinavý, nemá to cenu vůbec řešit. Po dvou dnech v Pákistánu jsem jak čuně, prach z pouště a všude přítomná špína zanechá stopy úplně všude. Čeho se člověk dotkne, od toho je hned špinavý. Dlaně mám po chvíli vždy tak špinavé, že se z nich ta špína dá drolit. Místní jsou na tom stejně, ale neřeší to, nejlepší jsou jejich chodidla s vrstvou bahna. Jede se stále jen pouští, okolo jsou kopce a sem tam se mezi nimi táhne silnice. Okolo 16 hod. se už kleslo z asi 2200mnm a začínají se okolo objevovat drobné keře a řeky, krajina se začíná pomalu měnit. Vlak už jede i rychleji a tak začíná docela příjemně foukat, teplota ve vlaku je 36°C. Města, kterými vlak projíždí, jsou jen domy z hlíny, které obklopují stoky, jezera bahna, močůvky a odpadky. V tom všem si hrají nahé špinavé děti, a když přijede vlak, běží k němu, aby něco prodali. Před 19 hod. přijíždíme do Jacobabad. Předměstí je obklopeno rýžovými poli, kozami, buvoly a lagunami všemožných barev a zápachů. Něco podobného jsem ještě v životě neviděl. Na zastávce se do vlaku nasype hromada prodavačů všeho možného. Do toho i mrzáci a žebráci. Všichni tak prolézají vlakem a snaží se něco vydělat, mrzáci ukazují svá zranění apod... Je to fakt síla. Na jedné zastávce ve městě se jdu protáhnout a jeden spolucestující mě zve na jídlo, ale nic nechci tak mě zve aspoň na caca colu. Neodmítám, abych ho neurazil a tak spolu postojíme a pokecáme. Venku už je nejen teplo, ale už i to pořádné vlhko, které jsem očekával. Když se vlak rozjíždí, začne 2x dlouze houkat a pak jede krokem tak, aby se cestující stačili vrátit a naskákat do jedoucího vlaku. Vracím se též a na sedačce se mi podaří usnout.

Den devátý, neděle 16.9. 2007, Pákistán - Lahore
Teplota: 33°C

Ráno na jedné zastávce přistoupí pán a posadí se naproti mně. Chce se, se mnou dělit o jídlo a pořád mi něco nabízí. Raději to ale z bezpečnostních důvodů odmítám. Krajina okolo se už podstatně změnila. Rostou tu stromy a po velkých mostech, které mají konstrukce z železných traverz na vysokých kamenných pilířích, přejíždíme velké řeky. Jeden most má konstrukci ve tvaru oblouku, jeho výška od kolejí může být v nejvyšším místě tak 30m, hned vedle železničního mostu vede silniční. Míjíme vesničky i menší města a okolí je stále stejné. Jakmile se začneme přibližovat nějaké obydlené oblasti, začne přibývat i špína a odpadky. Po chvíli se objeví i nevzhledné polorozpadlé budovy. V 7 hod. ráno je už 32°C a z okénka vlaku jsou vidět děti, které se koupou a skotačí v řekách s buvoly. Vedle přes chodbičku sedí bába s dědkem. Bába pořád tahá nudle a

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

otírá je rukou do stěn okolo oken, nebo do svých hadrů, dědek zas všude okolo sebe fluše i z okýnka a při tom zvolává allah akbar. No hrůza, já si říkám, jakpak to asi vypadá u nich doma. No zas na druhou stranu když vidím ta obydlí... Zastavujeme v zastávce Sahival. Pozoruji okolí, zaujmou mě naplácaná kravská hovna na zdech a plotech, čekají asi až uzrají... no jasně, suší je a pak s nimi topí. Okolo tratě roste spousta stromů a na polích zase pěstují kukuřici a rýži. Do vlaku vleze zase další mrzák. Tentoe je jak chameleón, má srostlé prsty tak, že tvoří jen 2 prsty jako u onoho zvířete. Zmrzačené ruce vám nacpe těsně pod nos a chce příspěvek za detailní prohlídku. Habib Abab je malá stanice, kterou bychom za normální situace jen projeli. Čekáme tu na protijedoucí vlak skoro 2 hodiny. Tak si říkám, že budu mít co dělat, abych stihl překročit hranici do 16 hod. do kdy má být podle LP otevřena. Do Lahore přijíždíme až po 16 hod., takže to asi nestihnu. Beru si bágel a jdu po nadchodu ven do nádražní budovy, která je v anglickém stylu. Ve vstupní hale je docela slušný mumraj u okénka zjišťuji cenu zpátečního lístku a časy odjezdů. Přichází ke mně jeden taxikář a ptá se kam chci a jestli chci jet na hranici. Odpovídám, že ano, ale že podle průvodce má být už zavřena. Taxikář tvrdí, že je otevřená do 17 hod., tak se domlouváme na ceně 250rupí na osobu a rozhoduji se to zkusit i přesto, že je to dost peněz. Hranice je asi 30km daleko a jede se přes městečko Wagha, které je vlastně takové předměstí Lahore. Je to děsná díra, s právě budovanou stokou po celé délce hlavní ulice. Odpadky a cokoliv jiného je naprosto všude. Budovy jsou ve stejném stylu jako více méně všude jinde, jediné co se liší, jsou centra velkých měst. Na hranicích jsme v 16:40 a je samozřejmě už zavřeno, tak říká, že zítra. Říkám mu, že mi tvrdil, že bude otevřeno a já mu za odvoz dal 500rupí a že schválně lhal. Chce dalších 500 za cestu zpátky tak se do něj pouštím a vystupuji z taxíku, už mě vytáčí. David sedí jak pecka a vůbec nechápe způsob obchodování, tak se s ním hádám a on postupně zlevňuje až na 100rupí, přesto jsem už venku a říkám mu, že s takovým zlodějem nikam nejedu. Nakonec slíbí, že mě odveze do centra k hotelu zadarmo. Jasně z toho má zas provizi u hoteliéra. Tak jo, alespoň se ta cesta zprůměrnuje na 125 za jednu cestu a osobu. Jedeme zpět. Cesta vede okolo černé říčky, ve které je ledacos včetně chciplé krávy a různé vnitřnosti atd... Po cestě prší, přichází to z ničeho nic a po chvíli to zase zmizí, ale intenzita deště je docela slušná. Místní dopravní prostředky pamatují asi už ledacos, všechno je obouchané a zrezlé. Asi se na tom dost podepisuje zdejší teplé a vlhké klima. Zaveze nás k hotelu, ale je dost drahý, tak jdu kousek dál a tam najdu jiný se vším komfortem za 350rupí na osobu po smlouvání (je to asi 120kč). Beru to, protože to bude potřeba, všechno je po té cestě špinavé včetně mě, nemůžu z toho prachu ani rozčesat vlasy. Chci si všechno vyprat a dát si pořádnou koupel, vlastně od Esfahanu, kde jsem byl naposledy v hotelu. Jdu se ubytovat a na pokoji je mokrá flek velikosti asi tak 3m². Ten je tam proto, jak venku sprchlo, v koupelně je zas plíseň na zdi, ale jsou to věci, které už zásadně neřeším. Spáchám očistu a vyperu všechny špinavé věci a v duchu si říkám, jestli pak to uschne. V tom vlhku asi ne, ale snad tomu pomůže větrák, který je součástí vybavení pokoje stejně jako TV. Když mám hotovo, vydávám se do ulic města, abych si koupil hlavně něco k jídlu a pití. Jdu po ulici dál od hotelu a na další křižovatce se dávám vpravo ulicí, která má po obou stranách postavenou zeď. Po projití ulice se ocitám na rušnější křižovatce, kde je spousta obchodů, přejdu ulici a jdu se podívat, co tu mají zajímavého. Ptám se lidí okolo, jak se jmenuje zdejší nejznámější mešita. Přemýšlím totiž nad tím, že když už jsem tu zůstal mohl bych se na ní zajít podívat. Je to ale boj, protože nikdo tu anglicky neumí, ale všichni se chtějí zdravit. No vzdávám to, koupím si nějaké místní jídlo, to znamená chlebovou placku s něčím a pak se pomalu vracím zpět k hotelu. V ulici před hotelem objevím malý kostel, tak ho jen trošku okouknu a pak se vracím do pokoje. Když jsem na pokoji a chci mít klid, tak sem stále dokola leze jakýsi „bratr křesťan“ práce všeho druhu. Přijde začne mlátit do dveří, jako kdyby hořelo a pak se pomalu nacpe až dovnitř a otravuje s pitomostmi. Když přijde po třetí, tak už ho vyhodím s tím, že jdu spát a jsem unavený. Teplota je stále 34°C a hotel se jmenuje REX na 44-Nicholson road.

Den desátý, pondělí 17.9. 2007, Pákistán - Lahore
Teplota: 28°C

Probouzím se v 7 hod. a jdu si udělat čaj. K němu si dávám něco malého k jídlu. V noci nám „bratr idiot“ dvakrát třískal do dveří, takže noc byla zase úžasná a to jsem si myslel, že si konečně pořádně odpočinu po tolika dnech přesunu. Jednou třískal do dveří okolo půlnoci a pak ještě ve 3:40 ráno. Na první bouchání jsme nereagovali a na druhé jsem to už nevydržel a šel tam s tím, že ho snad zabiji. Když jsem otevřel tak mi řek, že se spletl. Pomalu si po snídani zabalím a odnesu věci do recepce, kde se domluvím, že si je tam nechám a zajdu se podívat do centra Lahore. U recepčního se mi podařilo zjistit, jak se jmenuje náměstí s velkou mešitou a dokonce i jak se tam dostat. Mířím stejnými ulicemi i směrem jako včera a zjišťuji, že jsem byl kousek nad vlakovým nádražím, kam jsem včera přijel. Najdu autobusák a na několikátý pokus najdu ten správný směr i bus, k Badshati mosque a pevnosti. Jeden místní kolemjdoucí nás nacpe do jednoho busu, který právě jede kolem a tak jedu místním MHD - jestli se to tak dá nazvat. Ale asi jo, za 6rupí asi tak 3 km, jede se ulicí okolo nádraží a kolejí dál ve stejném směru jako přijel můj včerejší vlak. Vystupuji z MHD kousek před pevností na ulici, po levé straně je park, před kterým je chodník. Chodník je vlastně tvořen poklopy na stoce, která vesele proudí pod nimi, občas je nějaký poklop propadlý a tak jsou vidět poklady pár centimetrů pod mýma nohama. Člověk musí opravdu dávat pozor kam šlape, jinak by tam mohl i zahučet, celý asi ne, ale i ta jedna noha by asi stačila na nějakou pěknou otravu, nebo tak něco podobného. Za parkem je stěna pevnosti, která je z červeného pískovce. Vlevo je hlavní silnice, po které jsme přijeli autobusem. Dojdu k cestě, která se stáčí na konci parku vlevo a míří ke vstupní bráně do komplexu. Po pravé straně je menší sikhský palác, do kterého je vstup zakázán. Projdu branou a dostávám se na obrovské nádvoří. Stojím v jednom z rohů, přede mnou vlevo je vchod do obrovské červené pevnosti. Vpravo je brána vedoucí opět k sikhskému paláci, naproti ní je brána do města a uprostřed pravé stěny jsou schody s obrovskou bránou, která tvoří vstup na nádvoří mešity Badshati. Mezi všemi čtyřmi branami se nachází symetrický park, jehož centrum tvoří malé mauzoleum hlídané vojáky. Obcházím kolem dokola celého parku a při tom potkávám nějaké kluky, z nichž jeden je učitel angličtiny, ostatní jsou jeho žáci. Přidělí nám po krátkém rozhovoru jednoho jako průvodce, aby si trochu protrénoval angličtinu. Chudák, se mnou to asi moc nevyhraje, ale budiž. Jdeme spolu ke vstupní bráně mešity. U brány si zujeme boty a pak jdeme dovnitř na nádvoří. Po vstupu na nádvoří se mi otevře úžasný pohled na prostor okolo sebe a na mešitu v jeho čele. Mešita, okolní zdi i podlaha nádvoří je z červeného pískovce, pouze tři kopule mešity a vršky minaretu jsou bílé. Uprostřed nádvoří je samozřejmě nezbytná kašna. Projdu si celý komplex kolem dokola včetně mešity, v obvodové zdi je chodba a jejími okny (výklenky) se dá koukat do okolí. Všude poletují velcí orli. Vracíme se ven branou, kterou jsme vstoupili, bereme si boty a jdeme k bráně, která je teď po naší pravé ruce. Je to ta naproti té, kterou jsem přišli, dostaneme se mimo komplex a kousek asi 100m za branou je hotel. Jdeme k němu a po cestě pozoruji chlapíka, který morduje znavenou kobru a volá na mně, jestli nechci foto s kobrou. Říkám mu, že ani ne a jdu do hotelu, kde mají na střeše terasu a je z ní úžasný výhled na celý komplex před námi a na město za námi. Kochám se pohledem, všechno si důkladně prohlídnu a udělám si nějaké to nezbytné foto. Vracíme se zpět branou a jdu se podívat na pevnost. Vstupné do ní docela drahý - 200rupí. Jelikož je už i dost hodin musím přemýšlet nad cestou zpět k hotelu a na hranice. Rozloučím se tedy s mým příjemným průvodcem a jdu ven z komplexu stejnou cestou k silnici. Za silnicí je

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

památník, ale tam už nejdu, z výše zmiňovaných důvodů a ke všemu se ještě začíná zatahovat. Potkávám chlapíka, který se mě ptá, odkud jsem. Když mu říkám, že z ČR, on vytahuje z kapsy asi 4000 Kč a ptá se mě, jestli bych mu je nevyměnil, že on je tu vyměnit nemůže a že je od někoho dostal. Vysvětluji mu, že je mi to líto, ale že mu to vyměnit nemůžu, protože mi jsou k ničemu a já na své cestě potřebuji dolary, které mám. No rozloučíme se a je mi ho trochu líto. Nechápu lidi, kteří mu je dali, když vědí, že s tím bude mít jenom potíže. Jdu zpět k místu, kam jsem přijel autobusem a za 5rupí se vracím k vlakovému nádraží. Zastavím se ještě na nádraží a zjišťuji, že vlak zpět do Quettu jede ve 12:30. Pěšky se vracím k nedalekému hotelu REX. Po cestě si nakoupím vodu a zajdu na recepci vyzvednout bágel. Recepční mi zase dobře poradí jak se dostat k hranicím MHDéčkem, jdu podle jeho rady na hlavní ulici, vlastně hned za roh hotelu. Je tu autobusová zastávka a tak čekám na autobus. Jen musím podotknout, že jsem se zapomněl zmínit, že v Pákistánu se jezdí vlevo jako i v Indii a Nepálu. Do Waghy jezdí bus číslo 4 a některé z nich jezdí až na hranici. Začíná foukat vítr a všude se honí mraky prachu. Přijíždí autobus a tak rychle nastoupím. Je nacpaný a ke všemu se spouští pěkný tropický liják. Neprší dlouho, stačí to na to, aby všude do autobusu teklo, protože je prorezavělý. Voda teče po oknech, sedačkách, střešními poklopy, na podlaze je menší rybník. Jedeme Waghou a všude je tak 40 cm vody, přesto lidé tím chodí, auta a motorky se tím brodí, prostě nic zvláštního. U nás by byla kalamita a nic nefungovalo. Mám obavy, jestli to nepřestane, tak že budu mít všechno mokré, hlavně boty. Taky o to, že chodit touhle vodou nebude nic moc, protože spláchno se tím deštěm úplně všechno a teď to tu všude plave. Lidi v busu postupně ubývají a na konci Waghy je nás v busu jen pár. Déšť už přestal a vykouklo slunce, silnice rychle osychá a tak vystupuji bez problémů a obav. Jdu pěšky za město a podél silnice, kudy jsme včera jeli taxíkem. Nepořádek za městem už je o poznání menší a tak trochu pozoruji okolí. Jsou tu zajímavé cihelny, vlastně je to jen cihlový komín a okolo je spousta cihel, hlína se bere hned vedle, všechno je po ruce. U jednoho plotu je větší rybník a v něm se máchá několik buvolů. Rozhoduji se tam vlézt a ze zdi udělat fotku. Jsou tu i dva místní, tak to mám s povolením a ještě chvíli pokecáme. Teplota je 38°C a jdu po silnici dál k hranici. Začnou se ke mně sbíhat děti a jdou se mnou. Nic nechtějí, jen tak prostě jdou. Za chvíli už jsem uprostřed chumlu. Vyřeším to tak, že si zastavím nákladák, který jede na stavbu (u hranic dodělávají silnici) a ten mě z davu vytrhne a odveze až kousek před hranici. Poděkuji, projdu kousek stavenišť a jsem na hranici. Stojí tu pěkně vyzdobené pakistánské nákladáky a tak se jdu s klukem, který je tu čistí domluvit na vyfocení. Říká, že to není problém, dodělává detaily, na jeden si taky vyleze a pózuje. Je očividně spokojený, tak mu pěkně poděkuji, zamávám a vracím se k hranici. Procházím k prvnímu okénku, kde se koná celní kontrola a musím tu chvíli čekat. Pak si jdu vedle vyměnit peníze a procházím několika dalšími kontrolami. Projdu tak Pakistánskou částí a dostanu se do prostoru mezi hranicemi. Přes hranici nikdo nejede ani nechodí, jen u brány z obou stran pobíhá asi stovka lidí a podávají si přes ní bedny se zbožím. Tak, takto probíhá mezinárodní obchod, pomyslí si. Zastaví mě tu dvě holky z Japonska a ptají se na informace z Pákistánu. Povím jim co a jak a ony zas mě na oplátku poradí, jak se dostat do Amritsaru. Pak se rozloučíme a každý jdeme spokojeně dál. Stojím u cedule a na ní je uprostřed silnice napsáno „Vítejte v Indii. Teprve teď si uvědomuji, že jsem zde. Projdu Indickou stranou a poslední voják u brány z koukne pas a jsem vpuštěn do Indie. **No jo, jsem v Indii.** Je 14 hod. a já si v duchu říkám, že to vlastně bylo úplně jednoduchý. Hned za hranicí je několik taxikářů, ale nejsou nic moc. Nabízejí odvoz za 100rupí, tak je nechávám být a jdu dál. Pak si zastavím rikšu a ta mě za 10rupí odveze na autobus do Attari, které je tak asi 3km daleko. Autobus do Amritsaru tu stojí a čeká na zákazníky, domlouvám si cenu na 10rupí. Okolo je jen pás stánků s prodávací zeleniny, ovoce a nějakých dalších potravin, jinak je všude klid. Indie mně celkem překvapila, oproti Pákistánu je tu mnohem čistější. Uvidíme co dál, lidi neotravují, to je zdejší specialita jen taxikářů a rikšáků. Jede se dlouho a pomalu, do Amritsaru přijíždíme po dlouhé hlavní silnici, míváme vojenské základny a další různé budovy. Zaujme mě pouze jakási

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

univerzita, která má takový ten pro nás klasický indický vzhled (malé stříšky na sloupech). Projíždíme městem tam i zpět a nakonec se dostáváme na autobusové nádraží. Po vystoupení se o mě začnou přetahovat taxikáři a rikšové, беру si бágl a někteří přesto nedají pokoj. Jdu s báglem do nádražní budovy někam se schovat, abych měl čas zorientovat se v mapě, a rovnou si také zjistím informace o busu do Delhi. Do Delhi to jede v 7 hod. večer, takže to jezdí hodně často. Rozhoduji se pro tento spoj, pro mě bude nejlepší, protože cesta trvá 10h a budu tak na místě hned brzy ráno. Cena je 250rupí. Když najdu správný směr, vydávám se směrem do centra, po cestě zajdu do prvního hotelu s nápisem Guest house a ptám se na cenu. Chtějí tu ale po mě 800rupí, tak se pěkně zasměji a zase odejdu, a pokračuji směrem ke Golden templu. V jedné uličce, kde se hlavní ulice ohýbá o 90°, zahlédnu nápis Kanda Guest house. Tak se jdu opět informovat na cenu. Nabídnou mi dva pokoje, z nichž jeden je s koupelnou za 350 a druhý bez za 250. Beru ten za 250, jelikož má koupelnu jen přes chodbu. Rychle se ubytuji a po malé rychlé očištění jdu do centra. Palác je asi 400m daleko a po cestě je spousta obchodů, různých trhů a jídelen. Dojdu ke vchodu do paláce a musím mít šátek, který ty prodavači okolo nabízejí. Bágl se musí dát do úschovy a boty taktéž, k tomu účelu slouží jakési šatny, kde se člověk zuje a boty uloží do okénka, za ně dostane číslo. Na zpáteční cestě si je zase vyzvedne. Koupím si šátek za 5rupí u jednoho klučiny, беру to i jako suvenýr, a jdu si uložit boty do úschovny, která je hned za branou vlevo. Pak jdu ke schodům, jako spousta lidí tady všude okolo. Před schody je brouzdaliště, kterým se musí projít, a pak po schodech vystoupám k průchodu. Ten tvoří jakousi bránu v budově a jeden za 4 vchodů do paláce. Projdu na konec a otevře se mi nádherný pohled na vnitřek celého paláce s velikým a čistým jezerem uprostřed. Z pravé strany vede k paláci most plný lidí, kolem celého jezera je z mramoru ochoz a za ním je sněhově bílá budova, která tvoří obrovský obdélník s vchody a východy z tohoto komplexu. Brány jsou vyšší než okolní obvodová stavba a mají na vrcholcích několik kopulí na sloupech, některé jsou celé bílé a jiné zase pozlacené. Samotný palác, který je uprostřed jezera, je celý pozlacený. Kochám se klidem a krásným okolím, pozoruji kapry, kteří se prohánějí v jezírku, chvíli zde posedím a pak si obejdu jezírko kolem dokola. Nakonec se posadím a čekám na západ slunce a na chvíli, kdy se osvítil zlatý palác. Je to opravdu nádherné. Za tmy jdu ven z paláce do okolních uliček a dám si v jedné restauraci jídlo. Jsou to smažené nudle s olejem, sojovkou, cibulí a kořením. Je to opravdu výborné a i s pitím platím 43rupí. Ale jak se to vlastně vezme, protože na 50rupí mi vrátí 18 (hmmm). Proč ne, když si člověk vezme, že 1 USD je 40rupí tudíž nějakých 20 Kč. Po cestě k hotelu si ještě dám zeleninového hamburgera za 10, koupím petku vody za 20 a ještě nějaké ty banány za 10rupí. Zastavím se po cestě na internetu a stáhnu nějaké papíry o traku do BC Anapurny, pak se vracím do hotelu a po nezbytných činnostech se jdu na pokoj natáhnout. Čas je zas posunut o 30 min a tak jdu spát po 23:30. Komárů už je v pokoji taky dost stejně jako gekonů.

Den jedenáctý, úterý 18.9. 2007, Indie - Amritsar
Teplota: 38°C

Probouzím se po 7 hod. a pozoruji, jak po zdi pobíhá gekon a chytá hmyz. Včera večer jsem je pozoroval na internetu, kde pobíhali po neonové reklamě a chytaly komáry a mouchy, které přilákalo světlo. Pomalu si zabalím a také studuji plány pro další cestu, kam se dneska chci zajít podívat. Bágly si opět nechám na recepci a pak se vrhám naší uličkou do davu lidí. Zajdu ještě do paláce, abych si udělal foto za slunného dne, obejdu

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

si palác uvnitř komplexu a pak i okolo z venku. Všude je spousta zajímavých budov, různé úřady a náboženské místnosti. Posedím ještě u paláce a vstřebávám ten nádherný pohled. Přijde ke mně jeden student a povídáme si. Rozhovor je klasický - odkud jsem, kam jedu apod. Ve 13 hod. to zabalím a opouštím Golden temple, pokračuji směrem zpátky k hotelu a hledám zahradu Jall in wala bagh, kde má být pomník 2000 obětem zastřelených při povstání proti Britům. Vstup do zahrady nemůžu chvíli najít a nakonec mi pomůže jeden pán, který mě nasměruje. Průchod je přímo v té 90° zatáčce u hotelu, což by mě asi nenapadlo. Projdu uličkou a jsem v zahradě. Na začátku je po obou stranách takový altánek porostlý zelení a pod ním odpočívá několik lidí. Uprostřed je prostranství, které vede okolo zbytku zdi, ve které jsou vidět díry od kulek. Na vyvýšený plac vedou asi 3 schody a okolo je robustní pískovcové zábradlí. Uprostřed je oválný samotný pomník, okolo něj jsou v každém rohu ještě kostky, které vypadají jak větrání od klimatizace nebo z metra. Všechno je postaveno z červeného pískovce. Projdu si park, chvíli pobudu a u východu se ještě zastavím na WC. Park nakonec opustím stejnou cestou, jakou jsem přišel na hlavní ulici před naším hotelem. Projdu okolo a jdu stále po ulici dál k Sri Durgiana Temple, což má být skoro stejná, ale menší kopie Golden Templu. Jdu uličkami starého města. Je to vlastně poprvé v Indii. Je tu spousta obchodů se vším možným, hlavně s látkami a kořením. Na ulici se dá koupit a opravit snad úplně všechno. Bloudím uličkami, protože atmosféra je úžasná a nikdo neotravuje, jsem příjemně překvapen. To jsem podle toho co lidi psali čekal úplně něco jiného, jediné co tu trochu panuje je dopravní chaos. Dojdu nejprve k nějakému templu, který je naprosto obyčejný a prostý. Obíhá ho bílá zeď a vchod má z jedné rušné křižovatky. Projde se uličkou, kde si zuji a nechám boty, pak projdu brouzdalištěm a dostanu se dovnitř. Okolo jezera je jen malý ochoz a po levé straně je budova chrámu, kam jdu rovnou a po schodech do prvního patra. Budova je z bílého mramoru a to včetně zábradlí, je vyřezávané a pěkně zdobené. Mramor je postříkaný vodou, aby uvnitř templu nebylo takové vedro. Jdu se podívat dovnitř a koukám na výzdoby. V jednom rohu se posadím a pobudu asi půl hodinky. Božstva jsou všemožná, látkami, květinami a barevně vyzdobená. Pak templ opustím a stejnou cestou se vrátím na křižovatku. Podle mapy jdu dál ulicemi vlevo. Chvilí ještě bloudím uličkami a pak dojdu ke vchodu do zahrady Gole Bath, kde je i vchod do templu. Templ je malý, snadno by se dal přehlédnout. Projdu se ještě kousek uličkou, kde je spousta holek, které nabízejí pomalování, nebo potištění razítky s hennou. Koukám jen na pěknou práci, jak jsou razítka detailně vyřezaná. No, musí to být pěkná piplačka. Dostanu se před vchod, který je zdobenější, než ten u předchozího paláce. Vezmu si opět šátek a odevzdám boty a brouzdalištěm se dostanu na nádvoří. Před mnou brána a v ní visí zvon, na který věřící zazvoní, když branou prochází. Za branou je most, který stejně jako u velkého Golden templu, vede k samotnému paláci. Okolo jezírka je zase ochoz se schody vedoucími do vody. Podívám se kousek okolo jezírka a z rohu dělám foto, pak se vracím k bráně, projdu jí a dostávám se na most k paláci. Na obou stranách mostu je vyřezávané mramorové zábradlí a po zhruba 2 m je sloupek s malinkou stříškou. Zábradlí vede i okolo celého templu a v každém rohu je lampa a nějaký bůh. Sochy bohů jsou také z bílého mramoru a nejvíce mě zaujme ten (ta) hned po pravé straně, který je snad od všeho trochu tělo a obličej má jako žena, členku tvořenou kobrou, dlouhý nos, křídla jako anděl, a u nohou má symboly plodnosti. Obejdu palác dokola a projdu průchodem v zadní části paláce. Tento, jak je v průvodci uvedeno, baby golden temple, má pozlacenou jen jednu stěnu, ostatní jsou z bílého mramoru. Pak se jdu podívat dovnitř paláce, kam se vchází z pravé strany a vychází vlevo. Průchod vede okolo menšího altánku s pěti velkými a dvěma malými oblouky přikrytými žlutou látkou. Pod altánkem jsou obrazy a sochy několika bohů, věřící prochází okolo a modlí se ke svým bohům. Všude okolo na zdech je barevná výzdoba a přední část vestibulu je od této oddělena zábradlím. V přední části jsou na podlaze položené bílé látky, které jsou namočené a díky tomu je uvnitř paláce chladněji než venku. Do přední části vestibulu se vstupuje předkem templu dvěma vchody rovnou od mostu. Chvilí pobudu a pak se vracím přes most zpět k bráně se zvonem a pak dál k úschovně bot, které vyměním za

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

dříve přidělené číslo. Stejnou cestou se vrátím až na silnici, kde je vstup do zahrady na druhé straně ulice. Rozhodnu se projít přes zahradu směrem k vlakovému nádraží, které by podle mapy mělo být za parkem. Park je obyčejný a není ničím zajímavý, do jedné třetiny vede cesta rovně a pak se dostávám na místo, kde cesta tvoří velký ovál. Uvnitř oválu je jakési zpustlé hřiště. Musím jít okolo po jedné straně oválu, rozhoduji se jít vpravo. Park se mění na provizorní domov několika desítek bezdomovců, kteří sou úplně všude. Někteří bydlí přímo na lavičkách, jiní zas v příbytcích okolo cesty i v odlehlých částech parku. Jeden se ke mně přidává a stále něco blábolí. Procházím přímo středem ghetta a mám trochu zvláštní pocity. Proto jdu trochu svižněji, abych byl odtud co nejrychleji pryč. Na konci parku zjišťuji, že se cesta točí směrem zpět a že tu žádný oficiální východ vlastně není, tak pro opuštění parku využiji díru v plotě a dostanu se tak na silnici vedoucí okolo nádraží. Dávám se po silnici doprava a jdu směrem zpět do centra, po hlavní ulici dojdu až na autobusové nádraží a jdu dovnitř zjistit ještě konkrétní odjezd autobusu. Vyberu si ten v 19:15, pak se vracím do centra a zajdu si do restaurace kousek od Golden Teplu. Je to tatáž restaurace jako včera. Dnes si dám pro změnu nějakou omáčku s rýží. Po večeři ještě zajdu k trhovcům a koukám na nějaké látky, které tu prodávají, na CD a hlavně všude prodávají VCD. Také se zastavím ve dvou prodejnách hudebních nástrojů. Mají toho tady spoustu a za pěkné ceny. Kdyby se s tím člověk nemusel vláčet takový kus cesty, byl by to pěkný suvenýr. Vracím se do hotelu pro bág, rozloučím se s recepčním, dostávám vizitku a jdu z hotelu směrem k nádraží. Po cestě si u jednoho Nepálce ve stánku kupuji jiný pásek, protože ten můj kožený pouští a mám obarvené kalhoty. Stojí mě 25rupí a drží dost dobře, tak se rozhoduji to risknout a doufám, že se hned nerozpadne. Ze stánku jdu uličkou směrem k nádraží a po cestě ještě koupím provaz, abych měl kam pověsit vyprané prádlo. Trošku se ještě motám po trhu a pomalu dojdu na autobusák. Tam jsem v 18:30, na jedné straně jsou vydlážděná umývadla s kohoutky a tak tu spáchám očistu, převléknu se do čistého a v 19 hod. jdu na stanoviště busu do Delhi. Sedím a čekám na mramorové lavičce, což je docela příjemné. Dozvídám se, že tento autobus nepojede, ale pojede až další ve 21:30, což je vlastně za chvíli. Čekám dál a občas se ke mně někdo posadí na kus řeči. Otázky a odpovědi jsou stále stejné. Teplota už klesla na 32°C. Autobus na stanoviště přijíždí ve 20:15 a dostávám povel, abych si dal bág na sedačku a zabral si tak místo, kde budu sedět. Vedle na stanoviště přijíždí bus a jeho řidič nechce někam odvést lidi, kteří zde čekají, proto vypuká menší vřava a ta následně vyústí v menší rvačku, při níž dostane řidič pár facek. Vytrhne se z davu, naskočí do busu a raději někam odjede. Říkám si, že tu v Indii se vlastně spousta věcí řeší podobným způsobem. To jsem zažil snad jen jednou v Íránu, když se nějak přetáhl nějaký kšeft. Místní se předvádí a všichni chtějí, abych si je fotil. Ale tohle vyumělkovaný není nic co by mě zajímalo. Je tu problém i něco normálně vyfotit, protože hned jak někdo zahlídne foťák, začne přede mnou poskakovat a předvádět se. Tak je většina fotek s místními lidmi taková hodně divná, prostě nepřirozená. Asi ve 21 hod. vezme řidič se svým poskokem jeden erární stoleček s dvěma židličkami, všechno je to dohromady svázáno řetězem a zamčené zámkem. Vůbec jim to však nevadí a vše si rozestaví před autobus a začnou úřadovat. Okolo stolku se utvoří chumel, ze kterého k řidiči a poskokovi trčí ruce s balíkem peněz. Prodej lístků probíhá následovně: z nějaké ruky se odebere nabízená hotovost a podle sumy se vyplní lístek pro požadovaný počet osob a do té samé ruky se pak nacpe vypsáný lístek. Ruka pak zmizí a prodej pokračuje dál. Dostanu lístky někam doprostřed autobusu. Problém je ale pak uvnitř, protože se nikam nevejdou bágly. Řidič s posluhovačem pak začnou vymýšlet manévry a nakonec přeškrtnají několik lístků a napíší na ně jiná čísla. Jsem přesazen na první troj sedadlo hned za řidiče, kde je víc místa pro nohy. Nakonec se bágly nacpou mezi sedačku a přepážku, která odděluje prostor řidiče od zbytku autobusu s cestujícími. Přepážka je tvořena dole železem a nahoře pletivem. Autobus je šrot jako MHD v Egyptě, jeho řidič se pořád rozčiluje a něco organizuje. Já mu říkám „nerv“. Přesně na čas si jde sednout na své místo, políbí obrázky svatých, které má všude možně za přením oknem, některé z nich mají okolo sebe i blikající LED diody. Když je hotovo,

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

vrhne se do místní dopravy naprosto šíleným způsobem a hned co vyjede za závoru nádraží, řve a nadává lidem, kteří jdou po ulic, nebo sedí v autech apod. Prostě dostane sodu každý, kdo mu přijde pod ruku nebo lépe řečeno pod bus. Jede naprosto šíleně, lítá ze strany na stranu, styl jízdy je brzda plyn, takže jsme občas připláclí na pletivu, nebo se třískáme o okno. Silnice je samá díra a jede tak, že stále bliká a houká, jede s otevřenými dveřmi. Spát se nedá skoro vůbec, protože kdyby člověk usnul, hrozí mu i vypadnutí z busu ven. Řidič nadává a najíždí na lidi na ulici, kteří v poslední chvíli uskakují a já začínám chápat, proč se před cestou pomodlil.

Den dvanáctý, středa 19.9. 2007, Indie - Delhi
Teplota: 36°C

Ráno mě probouzí strašný řev z rádia, řidič hraje dokola jednu kazetu se strašnou hudbou. Nejhorší je asi hit „TUHY, TUHY“, nazval jsem to tak já, jelikož to ani o moc víc slov nemělo. Tato skladba měla sama o sobě 15 min, z toho se 12 min ozývalo toto jedno slovo v různých rychlostech za sebou, prokládané různými pomlčkami a nakonec následoval s drobnou změnou závěr. Autor či autorka by si zasloužili zastřelit, stejně jako řidič, kterého tento hit přiváděl očividně do varu. Za svítání jedeme na předměstí Delhi, všude je okolo silnice pěkný bordel, dokonce v jedné části cesty jedeme okolo obrovské černé řeky. Za ní je hora odpadků, asi městská skládka. Má rozměry tak nějakého našeho menšího městečka. Všudy přítomný smrad a smog je opravdu brutální. Je stále šero, i když slunce už je vysoko na obloze, ale prosvítit skrz prostě nemá šanci. V 6:30 přijíždíme na hlavní autobusové nádraží, zastavujeme na hlavní ulici vedoucí okolo autobusáku, na nádraží ani nezajíždíme. Sotva bus zastaví, už okolo něj pobíhají rikšáci a taxikáři, bouchají do oken a snaží si urvat nějaký kšeft. Sedím v busu až do poslední chvíle a sotva vystoupím z busu, vrhnou se na mě. Dělán, že tu nejsou a tak poskakují okolo a vyřvávají názvy turisticky známých míst. Beru si bágel a jdu přes nadchod na druhou stranu ulice k autobusáku, někteří mě přesto následují, jiní to vzdávají. Jeden mě stále tahá za bágel jako, že mi ho vezme. Já se otočím k němu a říkám mu s ledovým klidem: „Nedotýkej se toho, nebo tě zabiju“. Na to on ruku bleskově stáhne zpět a bágel se už nedotkne. Jdu okolo nádraží a hledám vchod. Je to tu hodně zmatený, protože najdu vchod do metra, ale to není ono. Jdu okolo zdi k silnici kousek zpět a jeden pán mě naviguje. Po cestě míjím veřejné WC, což je zážitek sám o sobě. Každé takové WC je někde zastrčené a vypadá to všude tak jako kdyby tam těm konajícím potřebu vylít z prdele vetřelec, stejně jako v tom filmu. Protože jinak snad ani není možné, aby to bylo všude kde to je, hlavně tak vysoko. Smrad se z každého takového místa line brutální, jít tam je asi o život. Udělám si foto a jdu dál, posléze najdu vchod do nádraží. Okolí nádraží se moc od WC neliší a ještě tam všude leží polomrtvá žebrota. Docela drsný pohled. Jdu dovnitř zjistit, jak a kdy to jezdí do Jaipuru. Dozvim se, že to jezdí každých 30 min, trvá to 4 h a cena je okolo 140rupí. Pak se s báglem vydávám na stanoviště autobusu u podjezdu, kde čeká spousta lidí. Občas se u mě zastaví rikšák nebo taxikář a chce mě za 70 nebo 100rupí odvést do centra. Odmítám je a u lidí okolo zjišťuji, jak se dostat na WT Tower místním MDH. Je to docela problém i u těch co vybírají peníze za lístky v busu, kteří sedí u okna, nahání lidi a zároveň i kasírují. Boucháním dlaní do plechu na boku busu dávají signál řidiči pro zastavení, nebo pokračování v jízdě. Ukazují jim v LP kam chci a zjišťuji, že spousta z nich neumí vůbec číst a točí knížkou kolem dokola. Nakonec se mi podaří domluvit s jedním místním pánem a jedeme spolu autobusem 729 na velký kruhový objezd u WT Tower cena je 10rupí. Autobus jede starým Delhi, je to pěkná

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

špína, okolo silnice stojí provizorní přístřešky, ve kterých žijí lidé, jiní zas leží normálně na ulici, občas i na silnici. Taky jsou tu normální slamy a stáje pro osly a krávy. Pak přijíždíme k červené pevnosti, projedeme okolo a ještě chvíli jedeme dál zácpou za neustálého houkání. Pak mi pán ukazuje, že už jsme tady a tak vystupuji. Najdu si klidnější místo, abych se zorientoval v mapě a pak po ulici Connaught Circus pokračuji k ulici Jampath, kde jsou tři guest housy. Obejdu je všechny - cena je stejná a tak si vyberu ten, který se mi líbil nejvíce. Je to SUNNY, pokoj stojí 300rupí. Ubytuji se v pokoji naproti recepci, která se nachází ve druhém patře. Vybavení je standardní, postel, skříňka, na stropě světlo a větrák a ještě jeden větrák na zdi. Ostatní vybavení hotelu je za recepcí, kde začíná terasa nebo spíš jen taková otevřená ulička s místem pro posezení. Je to střecha budovy a víc jak polovina terasy je ještě o jedno patro výš, což je vlastně střecha pokojů a recepcce. Po stranách uličky jsou sprchy a WC, všechno je obyčejné ale čisté. Jdu se ubytovat a hned razím do sprchy, беру si velký modrý kýbl a v něm si vyperu věci. Při praní ze mě teče, jako kdybych stál pod sprchou. Místní teplé a vlhké klima je už opravdu náročné. Chvilí pobudu na hotelu a pak jdu v 9 hod. do ulice Japath, kde mají být fotografové. David si nevzal foto a tak se musí nechat vyfotit. Fotografy najdu asi tři, ale otvírají až v 10 hod., tak tu pod jedním stromem na parkovišti čekám. Přijde ke mně jeden kluk a tak si povídáme. Následně přijdou ještě další a tak jsou tři. Vypraví mi i mimo jiné, že tu pracují a dělají nějaké obchody s cennými papíry. Když je foto hotové, jdu nazpět okolo našeho hotelu na ulici Barakhamba, kde má být podle mapy Íránská ambasáda. Chvilí ji sice hledám, ale nakonec úspěšně najdu. Ve vrátnici se musím zapsat do knihy a potom jsem vpuštěn dál do haly. Budova je to pěkná s klasickými íránskými kachlíky. V hale je pár lidí a tak se posadím a čekám, až na mě dojde řada. Běží tu klimatizace a je tu strašná zima oproti teplotě venku. Pak mě zavolá úředník u okénka, dá mi papíry, abych je prý vyplnil a pak přinesl zpět. Vyplňuji je a jeden Íránec mi pomáhá osvětlit nějaké kolonky na formuláři, jelikož nechápu, co tím vlastně míní. Když to mám hotové, dávám to zpět do okénka a pak nastávají potíže. Úředník nechápe, proč chci vízum, když to co mám je platné 3 měsíce. Vysvětluji mu, že je sice na 3 měsíce, ale jen pro jeden vstup a ten už jsem absolvoval, proto teď potřebuji další pro zpáteční cestu. Tak to zas po mě chce vízum do Turecka. Opět vysvětluji, že vízum do Turecka nepotřebuji, protože máme s Tureckem bezvízový styk. Tvrdí si své, tak že potřebuji nějaké potvrzení z naší ambasády. Říkám si paráda, už se to začíná komplikovat. Nechápu proč, no co se ale dá dělat že... Jdu zpět k hotelu, kde jsem před tím zahlédl turistické informace. Zajdu tam a dostanu knížečku o Delhi se seznamem velvyslanectví a jejich adresami a telefony. Z informací si tam rovnou zatelefonuji a domluví se jestli, mě ještě dneska vezmou. Mají tam napsáno totiž, že vyřizují do 14 hod. a teď už je 13 hod. Odpoví, že mám přijet a že to nějak vyřídí. Jdu na hlavní ulici a беру si motorikšu za 50rupí a ukazují mi adresu v knížce kam chci zavézt. Je to Chanakyapuri. Cesta nám sem trvá asi 30 min, trochu to ještě hledá a tak se občas ptá kolegů. Jdu k vrátnici, a jelikož je oběd, musím počkat. Čekám před ambasádou do 14 hod., potom přijde pán a ptá se, co a jak a jestli chci jen papír pro Írán, nebo i Pákistán. Vysvětluji mu, že Pákistán mám, takže mi stačí jen ten Írán. Vezme pasy a po dalším asi 30 min. čekání přichází paní konzultka s dopisem asi o 4 řádcích. Říká mi, že už jsou na to zvyklí a že je to běžné. Dává mi dopisy a pasy, poděkuji a rozloučím se. Jelikož dnes už stejně nic nevyřídím, tak se rozhoduji vrátit pěšky a po cestě zpět se podívat na nějaké památky. Mířím tedy do Nehru parku a projdu si jej. Je tu jakýsi potůček a zajímavé stromy, park se nachází na ulici Vinay marg. Odtud mě jeden rikša pošle na opačnou stranu, až se dostanu ke kolejím. Jdu tedy podél nich okolo Lake parku, který je docela zajímavý a momentálně vypuštěný a plný fíkusů. Tak ho okouknu jen z ulice a pokračuji dál podél kolejí k mostu Aurobindo marg. Po kolejích jede vlak plný tanků. Tady najdu místo, kde se dají koleje přelézt. Je to sice pod mostem a člověk se tak dostane doprostřed ghetta obyvatelů z podmostu, ale nic jiného se dělat nedá. Další možnost je jít někam kus mezi ulice a najít místo, kudy se dostat na most vedoucí přes ty samé koleje, ale jen bůh ví, kde. Průchodem ghetta budím docela rozruch a tak se tu moc

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

nezdržuji. David nepřišel na lepší nápad, než si to tu vyfotit. Jak chce, ale já mizím raději rychle pryč, než je napadne vrhnout se na mě a sebrat mi foťák a peněženku. Projdu okolo nějaké náborové vojenské kanceláře, dále na místo kde končí most a pokračuje dál široká silnice. Tu přejdu na druhou stranu a jdu podle mapy k nedaleké hrobce Safdarjangis. Z venku nevypadá vůbec zajímavě a člověka by to i odradilo stejně jako dvojí vstupné, pro turistu dělá 100rupí. Uvnitř je to nádherné, obrovský park, středem vede fontána až před samotnou hrobku. Hrobka je z červeného pískovce vyzdobená bíle a obrovskou bílou kopulí a čtyřmi minarety v každém roku s jedním. Z dálky to vypadá, jako by byla postavena na jakémsi podstavci. Tato spodní část skrývá jakési sklepní prostory, v rozích jsou zaoblené podstavce a ve středech jsou schody vedoucí přímo na vrch podstavce a k samotné hrobce. Hrobka je dokonale symetrická a ze všech stran úplně stejná. Přidává se jeden chlapík a vypráví co a jak, tak si společně všechno projdeme a chvíli pobudeme. Okolní park tvoří zelený trávník se spoustou nádherných palem. Člověk tak může chvíli posedět v klidu a odpočinout si než se zas vrhne do špíny a chaosu indických ulic. Po chvilce hrobku opouštím a pokračuji po Safdarjng road upravenými a docela čistými uličkami k vládnímu paláci. V této čtvrti jsou samé vojenské posádky, kasárna a domy pro rodiny vojáků. Spousta budov má u vchodu buď ozbrojenou stráž, nebo nějaký kanón. Zajdu k domu a muzeu I. Gáhnndiové. Muzeum je moderní budova s parkem, nijak zvlášť zajímavá, samozřejmě jen historicky. Ulicí Rajaji marg se dostávám přímo až k vládnímu paláci. Přicházím z boku, všude tu jsou ozbrojené stráže a ani nám tu nedovolí fotit. Po červených stěnách poskakují opice, pod tím jsou kanceláře vojáků. Tak se dávám doprava a obcházejím část paláce, až se dostanu k otevřenému širokému vchodu u velkého kruhového objezdu. Naproti vchodu do paláce je široká hlavní třída a po stranách park s bránou Indie uprostřed. Jdu se podívat do paláce a projdu si jej mezi budovami až k hlavní bráně. Budovy jsou symetrické a po obou stranách naprosto stejné, jsou třípatrové, červeno žluté s vybiňujícími částmi kolmo k silnici. Průčelí těchto částí tvoří obrovské sloupy a nad nimi se nacházejí malé stříšky, tak klasické pro indický stavební styl. Nad zadní částí budovy je kopule se sloupy, před budovami jsou různé červené sloupy a před nimi parkuje spousta starých bílých taxíků. Obrovská hlavní brána je železná a po stranách jsou kamenné sloupy, na jejichž vrcholcích jsou sochy slonů. Za branou je park vedoucí až k samotnému vládnímu paláci, ze kterého je v dálce vidět obrovská kopule a průčelí se sloupy. Do této části se už nesmí a tak se stejnou cestou vracím zpět ke kruhovému objezdu před palácem. Čas docela letí a já musím trochu spěchat. Jdu parkem až k bráně Indie, kam docházím až za šera. Foto nedělám, nechám si ho na zítra, protože by teď v tom šeru a smogu nebylo nic moc. Brána je kamenný oblouk stejný jako v Paříži, okolo něj jsou v kruhu malé patníky s řetězem a uprostřed stojí tři vlajky. Chvilí posedím vedle brány v parku a vzadu za ní vidím ještě jednu menší jakousi bránu, nebo jak to vlastně nazvat. Vydávám se ulicí Kasturba Ghandi marg skoro až k WT Tower. Na konci, už za úplné tmy, se dávám vlevo do naší domácí uličky a v okolních restauracích si zajdu sednout na něco k večeři. Mám chuť na něco pořádného a tak se rozhodnu zajít si do nóbl restaurace, kde během jídla 2x vypadl proud a za všechno se vším všudy tu nechám 160rupí. Po večeři se ještě chvíli potloukám po okolních ulicích a pak se vracím na hotel. Dám si sprchu, vyperu a dopíši deník na terase u kafe. O něco později jdu spát...

Den třináctý, čtvrtek 20.9. 2007, Indie - Delhi

Teplota: 33°C

Vstávám před 8 hod. a nejde elektřina. V pokoji pod střechou je docela slušné klima, člověk se nepotí, jen když běží větrák. Nevypínám ho ani přes celou noc. Ležím na pokoji

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

a koukám na větrák. Stále otravují komáři, proto vstávám a ranními činnostmi trávím čas do 9 hod. Jdu na recepci zaplatit další den navíc a pak zase znovu na Íránskou ambasádu. Přicházím tam v 9:20. Následuje to samé co včera a po zapsání jsem vpuštěn dál. Dnes čekám až do 11 hod., potom odevzdám vyplněné formuláře, foto, dopis z naší ambasády a dostanu účet na zaplacení 1830rupí v jakési místní Národní bance Indie. Jdu na vrátnici. Po vznesení dotazu na příslušnou banku, on jen rukou ukáže směr vlevo a mně nezbude jen doufat, že se někde zeptám. Dojdu podle směru na konec ulice, kde je jen zeď přede mnou a jinak nic. Dávám se tedy vlevo a po cestě je jakási banka. Jdu se tam zeptat, zda nevědí kde to je. Samozřejmě, že nevědí a posílají mě zas do další banky. A já lítám po ulici od banky k bance a žádná není ta správná. Dostanu se až na ulici, kam jsem včera přijel busem a odtud jsem poslán na Circus do jedné banky. Tam pán ví a tvrdí, že je to jednoduché a posílá mě stejnou cestou zpět na to místo kde jsem se ptal v první bance. Tam prý se musím dát do ulice vlevo a tam to prý je. Tak to jsem na to zvědav. Vracím se zpět a v ulici, kterou mi popsal, samozřejmě nic není. Potkám pána u jakéhosi hotelu a ten mi to konečně normálně rozumně vysvětlí. Posílá mě na křižovatku, pak doprava, na náměstí doleva a prý už to uvidím. Jdu tedy přesně podle jeho návodu, na náměstíčku teda spíš kruháči se ptám a další pán mi ukazuje logo banky. Jdu tedy dovnitř národní banky o velikosti vesnické pobočky zaplatit vystavený účet. No, paráda vzhledem k tomu, že už je 12 hod. Rychle se vracím zpět na ambasádu, kde se zase musím zapsat a čekám do 13 hod., kdy si mě úředník zavolá a říká konečně, že je vše OK. To jsem rád, ale další větou mě zas usadí do reality, když mi sdělí, že si mám pro pas přijít někdy příští týden v úterý nebo ve středu ráno. Myslel jsem si, že si ze mě už dělá prdel a zmáhám se už jen na pouhé, „cože?“ Tak mi to s ledovým výrazem zopakuje, a já se ho ptám jestli by to nešlo dřív. Chvilí jen tak zírá a pak se škodolibým úsměvem kroutí hlavou jako že ne. No co, tohle nemá smysl, raději ho nebudu dráždit, nebo to bude trvat 14 dnů a já se bez toho zpět nedostanu. Dneska má asi svůj den, protože dnes se tu s ním dohadují naprosto všichni, turisté i Íránci. Problém je jen ten, že jsme bez pasů. Jsem rád, že jsem se rozhodnul změnit plán a jet nejdříve sem a vyřídit víza a nenechat to na poslední chvíli. To by byla asi síla. No vymyslím nějaký jiný plán. Opouštím ambasádu a po ulici Barakhamba jdu dál na nepálské velvyslanectví. Po cestě potkám jednoho kluka z Polska, který jej hledá taky a tak jdeme společně. Na ambasádě se dozvím, že po podání žádosti je to vyřízeno ještě tentýž den odpoledne. Rovněž si ověřím, že je možné získat vízum přímo na hranicích, proto se rozhoduji tady ho nevyřizovat. Jinak je potřeba 1x foto a 1500rupí. Rozloučím se s Polákem a po ulici jdu dál až k bráně Indie, kde si udělám fotku. Zjišťuji, že dnes tu není takový klid jako včera. Dnes tu otravují nějaké holky s hennou. Teplota je 39°C. Chvilí pobudu a pak se vracím kousek zpět a na křižovatce se ptám lidí, kterým busem se dostat k červené pevnosti do centra. Místní mě navedou na správný směr a zastávku odkud jede ten správný bus 502. Ten staví přímo před pevností, tak vystoupím a jdu rovnou ke kase, která je na levé straně od vstupu do pevnosti. Koupím si lístek za 100rupí a jdu k hlavní bráně, která vypadá stejně jako nějaký náš hrad, ale v červeném. Kolem dokola jsou vysoké hradby a před nimi je vodní příkop. Projde se po mostě k hlavní bráně, ve které jsou vojáci se samopaly a detektorem kovů, za branou se cesta stáčí o 90° do druhé brány. V zatáčce je za pytlí z písku těžký kulomet. Za druhou branou cesta vede tunelem v hradbách, obě jeho strany lemuji stánky a prodavači všemožných suvenýrů. Za tunelem se konečně dostávám na nádvoří, uprostřed kterého je menší kruh s kytkami. Dojdeme zas k další bráně, kde probíhá trhání lístků, poněvadž u první probíhala jen kontrola, jestli ho člověk má. Já už jsem ho, někde zašantročil a trhač mě nechce pustit dál. Ptám se, jak bych se bez něj asi dostal až sem, ale on trvá na svém a odmítá mně pustit. Tak si říkám, že je to síla, že se tam asi ani nepodívám. Po chvíli ho naštěstí najdu. Je sice trochu zpocený a rozpitý a já jsem konečně vpuštěn. Projdu branou, za ní se mi naskytne pohled na zahradu s cestou uprostřed, na jejímž konci je palác z červeného pískovce. Palác má mnoho oblouků na sloupech a uvnitř je bílý trůn. Okolo jeho levé strany se prochází dál do další části celého komplexu. Zde jsou

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

různě umístěné další menší paláce z červeného pískovce a bílého mramoru s nádhernou výzdobou, okolo všech jsou bazény, fontány a vzájemně propojené kanály, kde dříve protékala voda a ochlazovala tak místní horké ovzduší. Uprostřed je i menší mešita, která sloužila vladaři. Na druhém konci je zase muzeum se vším co se tu našlo a dochovalo. Jedná se o zbraně, svitky, šaty, hodiny, koberce, keramika apod., vše od roku 1648. Všechno toto je rozmístěno v onom velkém parku a všude je spousta veverek a zelených papoušků. Z paláců na okraji je pěkný rozhled, ale bohužel směrem ke skládce, nad níž se vznášejí obrovští orli. Potkávám tu jednoho místního pána s paní, kteří jsou oblečeni v klasických indických pestrých látkách. Chtějí, abych si je vyfotil, a já neodolám, i když je to taky trochu umělé. Ale co... Celý komplex je dost rozlehlý a pořádně jej projít dost času zabere. Rozhodně to stojí za to. Je už 16 hod., proto pomalu opouštím pevnost stejnou cestou, jakou jsem sem přišel a jdu do uliček přímo naproti, podívat se na velkou páteční mešitu. Dovnitř mě nepustí, protože je právě čas na modlitbu. Jdu se proto zatím podívat na nedaleké vlakové nádraží a po cestě si projdu uličky s bazarem a staré město. Nějaké děti běží vedle nás a předvádí se, dělají kotouly a jiné cirkusové kousky. Lidé sedí a leží snad úplně všude. Dojdu až na nádraží a zjistím, že uvnitř je to síla. Spousta lidí, že se nedá ani projít. Sedí a leží na zemi a čekají na svůj vlak. Do Jaipuru to jede 2x denně, jednou ve 12:40, a pak večer. Raději se rozhoduji pro autobus. Vracím se jinou cestou zpět a prolézám nějaké obchůdky. Zaujme mě vedení elektrického proudu stylem - ono se to někam namotá a vejde. Je tak nad hlavami skutečný drátový chaos. Vracím se k mešitě a u jednoho vchodu mě nechtějí vpustit, protože prý nejsem muslim. Proto jdu k jinému, ale tam je to podobné. Po chvíli je zpracuji, že mě tam pustí, ale musím mu slíbit, že nebudu fotit, to je prý za poplatek 200rupí. Tak jdu dovnitř a mešitu si prohlédnu. Styl této mešity je stejný jako pevnost naproti, výzdoba je červeno bílá. Na vršku má tři velké kopule, nádvoří je obrovské a všechno je z červeného pískovce. Ke třem vstupním branám vede obrovské schodiště plně žebráků, přední schodiště i brána jsou největší. Směrem od červené pevnosti k ní vede široká ulice, plná různých obchodů a trhů. Všude je samozřejmě nějaký bordel a ten je i v kašnách uprostřed této ulice. Je už sice tma, ale zkusím udělat nějaké foto. U toho mě jeden smrad táhne za ruku a na moje odmítání komunikace nereaguje. Došla mi trpělivost, tak mu jednu přes tu ruku seknu a je klid. Na to se od levého vchodu do mešity ozvou 2 výbuchy a do výšky se vyvalí oblak dýmu. Najednou vypuká mumraj a všichni lidé ze schodů mešity zmizí a běží tam. Raději se ztrácím odtud pryč a jdu k silnici, která vede mezi mešitou a pevností. Už za tmy najdu zastávku busu a nastoupím na 729, tou se za 5rupí dostanu na známou ulici u WT Tower. Zajdu do naší ulice na jídlo, pak na internet napsat nějaké vzkazy a zjistit co se stalo u mešity. Zjistím, že tam bouchla bomba u nějakého stánku a pak následně ještě propanbutanová láhev. Vracím se pak na hotel a večer trávím podobně jako ten včerejší. Ve 22 hod. je pod běžícím větrákem v pokoji 32°C.

Den čtrnáctý, pátek 21.9. 2007, Indie - Delhi
Teplota: 34°C

Ráno po probuzení a obvyklých ranních činnostech balím a po 9 hod. jdu vyřídit nezbytné formality na recepci. Pak odcházím z hotelu, jdu zpět na Circus k WT Tower. Ptám se lidí, kde najdu zastávku 729 v opačném směru, ale očividně nikdo nechápe, co po něm chci a posílají mě všude možně. Jeden mě dokonce vezme a nabízí, že se mnou zajde do

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

turistických informací a tam zjistíme co a jak. Mně se ale moc nechce. Čekám zas nějakou habaďuru, přesto ale jdu s ním. Samozřejmě, že mě chce nacpat do nějaké kanceláře a schrupnout tak provizi. Na slovo jako na nádraží nereagují a pořád si melou svou, docela mě vytočí a tak jim odšoupnu papíry z mapy pod sklem na stole a zjistím, kde jsme a která ulice vede směrem k nádraží. Pak na ně prdím, řeknu jim sbohem a jdu pryč. Jsem právě asi uprostřed circusu a tak jdu doprava směrem k zvolené ulici. Když se dostanu na hlavní, najdu ulici s viaduktem a vzpomenu si, že tudy jsem přijel. Jdu proto touto ulicí, podejdu viadukt a hledám autobusovou zastávku. Během této doby okolo mě projedou tři autobusy se 729, jezdí snad každé 2 min. Ptám se jednoho policisty, kde je zastávka a on mi ukazuje, že ještě kousek vpředu. Jdu dál, ale zastávka tu samozřejmě žádná není a tak místo kde autobus zastavuje, přejdu. Pak se zas musím kousek vrátit. Chvilí čekám na zastávce, než přijede 729, nastoupím a jedu stejnou trasou zas zpět k nádraží. Vystoupím na stejném místě, na kterém jsem před pár dny nastupoval. Jdu do nádražní haly a po cestě mě pár naháněčů tahá do jejich kanceláří, které jsou před nádražím a snaží se mi vnutit jejich turistický bus. Z haly mě pošle jeden chlapík ven a pak po schodech po pravé straně nádraží sejdu na nástupiště. U vchodu je jakýsi detektor kovu, který snad nikdy ani nefungoval a nikdo u něj není. Najdu nástupiště 44 a v budce u něj si koupím lístek na 11 hod. za 145rupí do Jaipuru. Okolí nástupiště je ponuré, všude jsou další nástupiště a uprostřed (je to vlastně pod nádražní budovou) je několik různých obchůdků a jídelen. Zjišťuji, že se dá po schodech také dostat rovnou nahoru do haly, kde jsem byl před chvílí. V jídelnách si koupím něco k jídlu a dám si jakousi směs v listovém těstě, je to výborné. Čekám tak na odjezd autobusu. Mezitím k busu dorazí ještě tři Francouzi. Za nějaký čas nastoupíme a vyrážíme na hlavní ulici. Jedeme kousek zpět, pak se otáčíme do opačného směru a zase projedeme okolo autobusáku. Kličkujeme různě po Delhi asi tak 1 hod. různými uličkami než se dostaneme na silnici směr Jaipur. Francouzi přijdou ke mně zjistit několik informací a já zjišťuji, že ani nevědí, kam bus jede. Bojuji tu s domluvou taky všelijak, ale že by zas až takhle?! Tak jim odpovím kam a jak jedem a co tam je a pod... podle LP už si nějaký další program jistě najdou. Cesta utíká pěkně pomalu, silnice jsou všude pěkně ucpané. Cesta není moc dlouhá, ale s průměrnou cestovní rychlostí je to výlet na půl dne. Ve 14 hod. zastavujeme u jednoho odpočívadla na menší zastávku. Odhaduji, že jsme tak na půl cesty do Jaipuru. Odpočívadlo je hned u silnice, je to vlastně jen uježděná hlína a okolo jsou jídelny ve tvaru písmene U. Jdu se podívat, co tu mají, ale nic si nedávám, nehledě na to, že je to fakt pěkný humus. Skočím si na WC jako všichni za ony budovy a umyji se u jakéhosi vodovodu. Pozoruji Francouze, kteří se živí pouze sušenkami. Asi normální obranný mechanismus každého, kdo je tu chvíli. Problém je, že člověk po několika dnech tady zjistí, že nic baleného kromě sušenek, bonbónů a chipsů tu není a takhle se prostě fungovat nedá. Musí se přejít na normální stravu, která je v jídelnách všude okolo, jen to chce dávat pozor a pozorně si vybírat. Některé jídelny jsou fakt šílený humus a v jiných to docela jde. Tak se jede dál. Krajina se okolo mění, objevují se kopce a větší stromy, taky vidím velbloudy, slony i opice. Předměstí Jaipuru nás přivítá totálně rozsekanou silnicí, okolo které stojí provizorní stavení. Okolo silnice jsou tuny, ale fakt tuny odpadku, ve kterých se přehrabují lidi, krávy, které jsou křížené snad s velbloudem (mají jeden hrb), všude se válí prasata apod. Pak odbočíme z této hlavní ulice a dostaneme se mezi domy. Tady už je to nepatrně lepší a centrum už je na přijatelné úrovni. Vždy když vidím něco podobného poprvé, překvapí mě to trochu a zároveň ve mně vzbuzuje zvláštní pocity. Nevím, zdali dobré nebo špatné, ale беру to s humorem, jelikož si člověk plně uvědomuje, že tu stráví několik týdnů a pak se vrátí zas domů. Ale na druhou stranu si člověk musí uvědomit pohled na to očima místních lidí, kteří v tom žijí dnes a denně. Těm to asi zvláštní nepřijde, protože mají úplně jiný problém, jako jak přežít a asi ani nic jiného neznají. Do centra na autobusové nádraží přijíždíme v 18 hod. Parkujeme vedle nádražní budovy na parkovišti, které spojuje s hlavní ulicí železná brána na obou stranách budovy. Jdu se zeptat ke kancelářím na další potřebné informace, pak jdu ven z budovy na hlavní ulici a podle mapy sejdu ještě o jednu ulici níže. Po ní se dávám

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

vpravo a mířím do centra, kde má být několik hotelů a guest housů. Dojdu na velkou křižovatku a na ní zas vlevo a asi po 500m se dostávám na ulici plnou obchodů. Je už tma a proto předpokládám, že se asi bude trochu hůře něco hledat. Ale s LP se to dá a člověk si většinou aspoň jeden z tří vytipovaných noclehů vybere. Ptám se jednoho taxikáře, kteří tu postávají u benzínové pumpy, kde najdu hotel Evergreen. Posílá mě o pár metrů zpět do jakési uličky za plechovou zdí. Projde se kousek dovnitř a dostávám se do docela složitého labyrintu temných chodbiček a uliček. Na jejich konci svítí světlo, zamířím tam a na samém konci najdu onen hotel. Jdu na recepci a ptám se na cenu ta je 350rupí. Pak zjistím, že na druhém konci té samé uličky je Ariana Guest house. Zajdu i tam. Ve vrátnici je nějaká asi 100 let stará bába, která je úplně mimo a pořád dokola mele to samý. Povídá si tu s ní jedna holka z Austrálie. Majitel je asi syn té báby a je to stejný magor. Důležitý a asi možná i dost teplý. Běhá ladně po schodech, mává při tom rukama, mluví jak ve zpomaleném filmu, stejně se i pohybuje a na otázku neodpovídá a stále si mele svou. Tak si člověk musí vyslechnout jeho blábol, prohlédnout si jeho hotel - pokoje apod, než zjistím to, co chci a to je cena. Na všechno odpovídá slovem „moment“, a to už mě pěkně sere. Završí to tím, když mi řekne, že ubytování tu není možné jen na jednu noc a, že jen na 2vě, tak už to začíná stát zato. Po nevýslovném utrpení se dozvím i cenu a ta je 200 za jednu noc. Říkám, že by cena šla a tak mi tvrdí, že si mám dát bágel na pokoj a pak přijít to vyřídit s ním na recepci. Jdu tedy na recepci a tam mu říkám, že mu to hned zaplatím. On chce, abych se zapsal. Sdělují mi, že mám pas na ambasádě a že si pro něj jedu za 2 dny. Pochopil, a že to prý nevádí a opisují údaje z denníku do jeho knihy. Pak si něco mumlá s bábou, asi si to rozmyslí a začne být ještě 2x tak důležitější než před tím. Začínají problémy, které jsem tak trochu očekával. Když se mě bába po desáté ptá, proč nemám pas a proč ho mám na ambasádě, tak mám pocit, že ji to utrpení snad zkrátím. Chvilí ještě něco ty dva magoři řeší a pak mi vrací peníze a začmárá v knize to, co jsem tam napsal. Jdu si s ním do pokoje pro bágel a zas je důležitý a ptá se mě kde má klíče od pokoje. Odpovím mu, že v jeho úžasném pokoji. Mám dojem, že kdyby mohl, bude lidi buzerovat i na hajzlu, protože mi před tím říkal i kdy a jak mám svítit. Odcházím pryč a ve dveřích mu podám ruku se slovy, moc děkuji za ochotu a milou obsluhu hotelu. Čumí jak péro. Asi se zase zpomalil a čeká až mu to dojde. Myslím, že tím jsem ho dostal dokonale. Vracím se zpět do Evergreenu a vysvětlím jim můj problém s pasem. Tvrdí, že to nejde a doporučují zkusit PINK-SUN, který je v půlce uličky a kterého jsem si ani nevšiml. Opravdu je tam jen vchod se schody a nad ním cedule s názvem hotelu. Vejdu, najdu recepčního a vysvětlím mu problém. Rovněž on říká, že to asi bude problém, ale je ochotný a začne to nějak řešit. Někam volá. Ještě zkusíme volat do hotelu, kde jsme byly v Delhi, aby si informace ověřil. Dovolá se, ale nikde nemají v knihách opsaná čísla víz, což je ten hlavní problém, protože všude opisují jen čísla pasů. Jdeme na hlavní ulici ještě zavolat do Amritsaru do Hotelu. Nyní oceňuji to, že jsem si vzal všude vizitky. Zaplatím mu za telefon, i když je problém stejný jako v Delhi. Jeden Francouz mi nabízí přespání u něj v pokoji, ale recepčním se to moc nelíbí. Posílá mě na policii, aby mi dali papír, že mě jako může ubytovat a bude vše OK. Protože si myslím, že mi nic jiného nezbyvá, udělám, jak říká. Dojdu ven před pasáž, vezmu ciklo-rikšáka a říkám mu, že potřebuji na policejní stanici. Je to směrem zpět, přes velkou křižovatku a pak ještě kus dál. A já prožívám další dopravní dobrodružství. Jedeme v protisměru, aby to bylo kratší, občas je to docela drsné i zábavné. Rikšák maká jak kůň a připadám si jako otrokář. Odbočujeme vlevo. Cesta vede to do mírného kopce, tak jede až kam to jde a pak seskočí a rikšu tlačí. Chci seskočit, aby to neměl tak těžké, ale nechce mi to dovolit. No co, no. Na vrcholku kopečku je vlevo malé policejní stanice, a já si říkám, že to bude zase pěkná sranda. Nikdy jsem nemusel s úřady nic moc řešit, jen tenkrát v Jordánsku se záchranáři. Kontroly, odbavení a check pointy neberu. Jdu dovnitř a chvíli čekám. Jeden policista se mě ptá, co potřebuji a já mu problém vysvětlím. Řešíme to asi 30 min, ale spíš si jen popovídáme. Nakonec mi řeknou, že už to tu bylo a že nejsem první. Říkají, že - víme o tom, papír nepotřebuješ, vrať se do hotelu a z toho hotelu ať zavolají na telefonní číslo,

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

kteřé mi napíše. Jsou opravdu moc příjemní a v pohodě a já začínám mít pocit, že to snad dobře dopadne. Poděkuji jim, rozloučíme se a vracím se na silnici před stanicí. Rikšák tu na mě čeká, že mě zas odveze zpět, tak jo. Jedem úplně stejnou cestou, u pasáže s hotely rikšák zastaví a já se ho ptám, kolik chce. Říká, že to byla pomoc, že nic nechce. Ale to zas nejde. Jsem rád a něco mu dávám. Vracím se do Pink-Sun a s recepčním uděláme, co chtěli policisti, a ve 21:30 jsem konečně ubytovaný. Je jasné, že je cokoli lepší, než abych šel spát někam ven do parku. To si ani policisti nelajznou. Jdu si na hlavní ulici koupit něco k jídlu a pak se vracím na hotel. David říká, že dokouří a pak přijde, ale za hodinu se nevrací a tak mě to začíná docela pěkně štítat. Mám toho starání dneska už dost a ještě ho budu někde hledat. Není schopný dodržet to co řekne. Problém je v tom, kdyby trefil zpět, ale on zajde za dva rohy a neví kde je. Oblékám se, že ho půjdu hledat a on v tom přichází. Jdu spát. Poučení: policisté mi řekli, že si mám příště nechat napsat potvrzení, že je pas na ambasádě. To bude asi zábava, když ten úředník řekl, že je mu to jedno a že když tam nebude pas, tak nebude vízum. Chtěl jsem tam nechat jen žádost tak jako u nás a pak se stavit s pasem, aby mi ho tam jen nalepil, ale to taky neslo.... Tak už vážně nevím.

Den patnáctý, sobota 22.9.2007, Indie - Jaipur
Teplota: 38°C

Dnes ráno vstávám před 8 hod. Hotel je třípatrový a do pokojů se chodí po ochozech se zábradlím. Po ochozu se právě prohání opice a po zdech v pokoji zase gekoni, já pozoruji jednoho, jak loví komáry. Nad oknem je z betonu vytvořená větrací mřížka a proto sem komáři vesele můžou. V okně je sice síť proti komárům, ale co je to platné, že. Opouštím hotel po 9 hod. a jdu dolů pasáží zpět k hlavní ulici. U jednoho krámků prodává straší a vyhání žebráky připravenou petlahví s vodou. Když na ně začne stříkat, prchají. Na jiných místech přímo na ulici žebráci sedí a navzájem si vybírají vši. Pomyslím si, že už jsem tohle někde viděl, myslím, že v zoo u našich příbuzných opic. Když to tak pozoruji, v duchu si říkám, že opice a my opravdu musíme být příbuzní. Dnes se rozhodnu podívat se po centru a severní části města, kde se má podle průvodce nacházet staré město. To bylo dříve obeháno hradbami a do něj se vcházelo několika hlavními branami, ale město se rozrostlo, hradby na mnoha místech zmizely a zůstaly z nich většinou jen části, zůstaly brány. Jdu po ulici Mirza Ismail a dojdou k bráně New Gate. Je oranžovobílá a slušně zachovalá. Po projití bránou se dostávám do uliček starého města. Dojdou na první ulici, která vede souběžně s hradbami, po obou stranách silnice je jakési podloubí. Uvnitř podloubí jsou všemožné obchody a před podloubím zas spousta trhovců. Na ulici se dá vidět úplně vše, stánky se zeleninou a všemožným ovocem, odpadky, krávy, osli, žebráky a spousty mrzáků. V životě jsem ještě neviděl takových postižených lidí jako tady v Indii. Jejich znetvoření jsou skoro stejná jako v US sci-fi filmech. Když to člověk vidí v TV, myslí si, že to není ani možné. Zřejmě si sem tvůrci filmů jezdí pro inspiraci, kdo ví. Nejvíce mi asi dal chlapík, který měl od loktu úplně zdegenerovanou ruku a přirostlou k hrudníku. Procházím pod stromy, na kterých přímo nad hlavou skáčou opice. Je to zvláštní pocit, protože u nás jsme zvyklí na to, že ve stromě je maximálně větší pták. Pokračuji ulicí vpravo až na velkou křižovatku, kde pozoruji rozvoz ledu povozem, který je tažený oslem. Led je na valníku přikrytý špinavým hadrem, připomínající náš pytel na brambory. Led se hodí na zem a pak se chytne jakými si kleštěmi a odtáhne se do obchodu. Chvilí tak strávím a pak jdu vlevo dál ulicí Tripolia bazar okolo minaretu k Hawa Mahal. Kousek za křižovatkou je jeden z oranžových paláců. Je celý schovaný pod bambusovým lešením. Na protější straně ulice je průčelí jednoho z paláců, je 3patrový. Stěna je tvořena různě velkými výklenky s okny a vršek je zakončen šedou půlkulatou

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

střechou, menší kulatou. U vstupní části, která je největší, je to kombinováno. Asi po 500m se dávám vlevo směrem k City paláci. Cestou projdu několika dalšími branami, ty jsou už trochu jiné. Architektura je podobná, ale výzdoba se liší. Brány jsou bílé a mají například modrožlutou výzdobu. Střechy bran jsou se stříškami na sloupech a jsou stejné jako na paláci. Po stranách jsou balkónky. Tyto brány jsou už v trochu horším stavu než ty oranžové u vstupu do starého města. Na rozdíl od ostatního okolí je vidět, že i tak se o ně starají. Za branou je nádvoří jakéhosi paláce, které je silně zdevastované stejně jako palác, který tvoří obvod tohoto nádvoří. Po stěnách a interiéru paláce se prohánějí jen opice. Přes nádvoří se prochází k city paláci, který je opravdu pěkný a v přímém kontrastu s tímto místem. Podívám se a vracím se na nádvoří. Pokračuji doleva k Jantar mantar, který není daleko. Cestou potkám i pár turistů. Zahrada je vlevo za zdí, za vchodem je menší plácek, kde se dá ve stínu v klidu posedět. Po pravé straně je kasa, kde se platí vstupné a WC. Je odtud všechno vidět, je to vlastně observatoř, v zahradě jsou všechny možné stavby, které pomáhali k určování ročních období, hodiny, kalendáře, slunovraty apod... Nic z toho, ale není původní, všechno to jsou takové moderní stavby, nijak zvlášť zajímavé. Chvilí pobudu, trochu to okouknu a pak se vrátím stejnou cestou zpět na ošuntělé nádvoří před city palác. Odtud jdu do parku Govind Devji Temple. Park je docela velký, po obvodu vede chodník a zeď, kolem jsou lavičky z mramoru, který je tak horký, že se na něj nedá sednout. Prostředkem parku protéká jakýsi potok, přes který jsou lávky. Na stromech poskakují opice s dlouhými ocasy. Rozeběhnou se po zdi a pak skočí na strom. Jsou tak velké a těžké, že se větve stromu ohýbají skoro k zemi. Na konci parku je stan, ze kterého se dokola ozývá stejná melodie asi tak s 5 slovy. Jdu se tam podívat a zjistím, že je to nějaké modlící místo. Vyjdu na ulici a jdu po ní dál k Sarmat gate, což je brána ukončující město na opačné straně, než kudy jsem do něj vstoupil. Ruch ulic tu už utichl a jsem na okraji města s hodně špinavými ulicemi. Po uježděné hlině se dostanu na hlavní ulici na konci města. Ta vede pod horou, na jejímž vrcholu jsou vidět pevnosti, hradby a palác se svastikou. Dám se po ulici kousek vlevo a podle průvodce dojdou na menší křižovatku, uprostřed které je smetiště. Všude okolo i na smetáku se rochní a povalují prasata. Jdu doprava a po pár metrech dojdou k Royal Gaitor. Je to sloní palác, celý z bílého mramoru zasazený do údolí mezi skálami pod velké zelené stromy. Vstup je zdarma a platí se jen za foto. Je to vlastně spousta takových altánků na sloupech na mramorové desce. Některé jsou malé a jednopatrové, jiné jsou rozsáhlejší a až tři patrové, střechy jsou tvořené z kopulí. Uvnitř je vytesaná všelijaká výzdoba, vyprávějící události z historie, různé boje apod... Za prvním prostorem v paláci se nachází další, do kterého vede vstup velkou branou po pravé straně. Zadní část paláce je skoro stejná, jen s tím rozdílem, že paláce jsou postavené na mramorovém podkladu a okolo nich jsou postavená zábradlí ze stejných desek. Pod jedním palácem se posadím a na chladivém mramoru si vychutnávám ticho a klid, který zde panuje na rozdíl od rušných ulic města. Po chvíli se pomalu vracím ke vstupní bráně. U vchodu si ještě všimnu zajímavé studny a prohodím pár slov s hlídači a samozvanými průvodci u vstupu. Jdu se podívat na templ se svastikou, který se nachází právě po mé pravé ruce. Cesta k němu vede hned od sloního templu. Jde se po schodech na hradbách a skoro to vypadá jako čínská zeď. Stoupání je poměrně prudké. Od jiných lidí se dozvídám, že je templ zavřený a proto jdu tak vysoko, abych na něj měl nejlepší výhled. Udělám si foto a pak se ještě chvíli dívám na celé město pod sebou. Při pohledu na sloní templ jsou po pravé straně hradby, po kterých se dalo dojít k jinému templu, který byl na vrcholu kopce a měl na zdi velkou svastiku – ten byl ale zavřený. Na druhé straně vlevo asi 2km, vedla silnice na kopec, a nad ní se tyčila pevnost Nahargat. Vráťím se zpět na onu křižovatku se smetákem a prasaty, zde se dávám po silnici vlevo a jdu okrajovými částmi Jaipuru. To je opravdu zážitek, popsat se to ani nedá. Domky z venku nic moc, ale pohled do otevřených dveří je pak opravdu zážitek. Není problém vidět i krávu v něčem, co by se u nás dalo nazvat nějakou společnou místností. Po obou stranách ulice teče stoka plná všemožných odpadků, ty leží naprosto všude, stejně tak jsou všude krávy a jejich exkrementy. Prasatům je vedro a tak se válí ve stoce, kterou

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

tak ucpou a stoka pak vesele teče po silnici. Je docela věc se i přes to dostat. Jinde zas mají pod vchodem do baráku takový betonový prostor s mříží do ulice a ten slouží jako prasečí chlívek. Mezi tím vším se povalují psi, hrají si nahé děti s posranými zadky, dospělí sedí buď uvnitř domů, nebo na betonech, které tvoří můstky přes stoku a současně i vchod do baráku. Když jdu okolo, pokřikují apod. Docela to jde. Foták ale raději nevyndám, jelikož by vzbudil nežádoucí zájem, jako ostatně všude v Indii. V jedné části Davida nenapadne nic lepšího než se zastavit, vytáhnout kameru a vše si začít natáčet. Samozřejmě, že z toho vzniká předpokládaný problém. Nejprve se všichni předvádí a seběhne se okolo spousta dětí. Potom chtějí peníze, a když jim nic nechcete dát a odcházíte, děti jdou za vámi a stále něco pořvávají. Jsou stále dotěrnější a asi po 500m už po nás hází kamení. Nechápu, proč David vždy udělá pro pár blbých záběrů na kameře přesně to, čemu by se dalo bez problémů vyhnout. Mě je celkem proti srsti fotit si lidské neštěstí, stejně se to musí zažít a vidět na vlastní oči. Kdo tu bídu neviděl a nezažil, asi to stejně nepochopí. Podle mě taková fotka v lidech, kteří ji uvidí, nastolí dojem, že takové je to všude a to by byla taky chyba. No co, ale zpátky. Tak se seberu a raději trochu přidám do kroku a dětem uteču. Když mizím za zatáčkou, už nestačí a vzdají to. Občas se ptám na cestu a všichni mě posílají stále dál a dál. Dojdu na takový menší kopeček a zjišťuji pohledem, že pevnost jsem už skoro přešel. Tak se podle rady jednoho pána vracím asi 500m zpět a další mě pak vede do postranních uliček, kde stojí krávy tak, že se okolo nich dá sotva projít. Provede mě do jedné souběžné ulice s tou hlavní pod kopcem. Když dojdeme k jeho domu, říká kudy a jak dál. Musím jít stále tímto směrem a až dojdu na širší ulici tak to je ta co vede nahoru do pevnosti, to prý už poznám. Tak jo, jdu podle jeho rad a procházím uličkami, kde na mě civí místní, kteří snad cizince ještě neviděli. Cesta je přesně jak řekl a dojdu k cestě vedoucí doleva prudce do kopce. Z jedné strany je kopec, z druhé strany vyzděné zábradlí a díra dolů k budovám pod cestou. Po chvíli stoupání je prudší, vedle sebe mám skálu a cesta se stáčí serpentínami víc a víc. Po cestě pobíhají, krávy, osli, kozy a psi, tudíž člověk musí koukat i kam šlape. Cesta je sice prudká, ale uteče rychle. Asi po 30 min. jsme nahoře u jedné vedlejší vstupní brány do pevnosti. Za branou vpravo je mezi skalami vytvořená malá vodní nádrž, jejíž přehradu tvoří hradba pevnosti. Je poloprázdná, její boky jsou kaskádovitě vybetonované, na dně je zelená voda s hromadou odpadků v jednom z rohů. V tom všem dovádí místní omladina. Jdu se podívat a zjistím, že hlavně výhled z přehrady na město, je úchvatný. Pak se vracím zpět k cestě, po které jsem přišel a projdu další branou vlevo do další části pevnosti za dalšími hradbami. Projdu se po hradbách a zastavím se na jedné z kulatých věží. Ty jsou sem tam mezi zdmi, ale nejsou o moc vyšší. V každém výběžku hradby je otvor pro střílnu. Sejdu z hradeb na cestu, která asi vede z druhé strany, po té už přijíždí i auta a parkují na nedalekém parkovišti. Vlevo vedle cesty pod hradbami se nachází pár budov, které sloužily jako sklady munice, zbraní a podobných věcí. Pak se dostávám před samotnou pevnost, jejíž vchod je uprostřed a stojí před ním dvě děla. Nejprve si obejdu pevnost z druhé strany a zajdu se podívat na hradby. Přijde sem nějaká místní mládež, která tu potajmu pije pivo a dávají i jedné opici, která je neskutečně drzá. Nalijí trochu piva na zem, opice přiběhne, všechno vypije a takhle pořád dokola. Když jí jeden z nich dává bramborový lupínek, opice přijde k němu a dá mu pěstí a zas zdrhne. No, je vidět co jí chutná. V jedné kruhové části hradby je postavená jakási kaplička, kam dávají věřící, jídlo a květiny. Ovšem opice to pak sežerou, nebo rozervou na zemi. Jeden pán to jednou za čas uklidí a tak to jde pořád dokola. Vracím se zpět ke vchodu do pevností, vlastně tu jsou dva vchody vedle sebe, vlevo je vchod do restaurace a vpravo do samotné pevnosti. Pevnost je červeno žlutá, po průchodu branou se dostávám ke kase. Vstup je 5rupí, ale platí se zase za foto. Já myslím, že je to ale zbytečné. Projdu za bránu a dostávám se do labyrintu všemožných chodem a pater. Uprostřed je vydlážděné nádvoří. Dá se chodit všude možně, chodby jsou cik cak, úzké, jinde trochu širší, ale jinak úplně prázdné. Pouze pár místností má menší výzdobu, jinak je vnitřek docela zpustlý. Vnitřní chodby vedou okolo vestibulu a po pravidelných úsecích mají okna směrem na nádvoří. Na druhé straně jsou zas místnosti

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

s okny ven z pevností, takže se dá vidět i parkoviště u vchodu a na druhé straně celé město. Pohled na město je nádherný. Labyrint je protkaný i spoustou schodišť, takže se dostává člověk do dalších dvou pater a na střechu. Střecha je stejný labyrint jako samotný vnitřek pevnosti. Je tu spousta cestiček po obvodu, střechy jsou stejně šedé, půlkulaté a kulaté, jako ve městě. Jsou v pravidelných úsecích na budově a tak je to všechno symetricky uspořádané, a to je opravdu zajímavé. Ve skutečnosti je to spousta menších střech, které takto tvoří střechu celé pevnosti. Po prohlídce pevnosti se jdu podívat vedle do restaurace, kde zjišťuji, že je tu vše strašně předražené a tak jen chvíli posedím a pak se vydávám zpět do města stejnou cestou. Před vchodem do pevnosti, jedna kráva žere igelitovou tašku, tak si jí vyfotím. A jdu dál, po cestě od pevnosti je spousta opic s mláďaty. Kde se tu vzali nevím, ale slezly se stromů v kopcích. Před tím vidět nebyla jediná, zato teď jsou naprosto všude. Dojdu až na začátek budov a potkávám pěknou holku, s dlouhými vlasy spletenými do copu. Jde proti mně do kopce a na hlavě má ošatku plnou kravských hoven. Hmm tak to je křeč. Člověk si tady uvědomí, že osud je osud a ten se těžko změní. Říkám si pěkná holka, ale narodila se a žije tady na okraji města, a co jí tady v životě čeká. Princ na bílém koni se asi taky nekoná. Za ní jde její matka se stejným nákladem, který jdou plácet na nedalekou zeď za vesnicí, kde se vše usuší na slunci. Pak se to suché zase uklidí a je v zimě čím topit. O kousek dál je dílna, kde řezbáři vyřezávají razítka na hennu. Jsou to pěkné miniaturní ornamenty. Divím se, že se jim to nevyštípne jinde. Je vidět, že to mají v ruce. Chvilí pozoruji jejich práci a potom pokračuji dál ulicí. Zase se dostávám do rušnější části města. Jdu na ulici Naghargat road a tou na Champool bazar, kde se ještě zajdu podívat na Champool gate. Na trhu ve starém městě si koupím nějaké ovoce a zeleninu. Projdu branou a po Sansar chandra marg a kousku cesty se dostanu na známou Mirza ismail ulici, která vede až k mému hotelu. Chvilí strávím v pokoji na hotelu. Později se ještě vydávám na hlavní ulici najít internet. Ten najdu skoro až u New Gate. Skouknu poštu a pošlu novou. Pak se vracím a v jídelně po cestě se najím. Po návratu do hotelu si dám koupel a jdu si lehnout.

Den šestnáctý, neděle 23.9. 2007, Indie - Jaipur
Teplota: 33°C

Dnes pro změnu vstávám v 8h, domluvil jsem se s rikšákem včera večer na desátou, že mě vezme do Ameru. Času je dost a tak nikam nespíchám a odpočívám na pokoji. V 9:45 jdu z hotelu do směnárny dole v pasáži, ale všude je ještě zavřeno, protože otevírají až v 10 hod. Čekám u jedné směnárny v recepci hotelu Evergreen, ale nikdo se nedostaví, přesto, že je po 10té hod. odebíráám směrem k hlavní ulici, kde jsem si domluvil sraz s rikšákem. Je jich tu několik, i náš známý ciklorikša z první noci. Jeho služby nevyužiji, protože je to daleko a na kolo asi moc. Nehledě na to, že si nedovolí mezi sebou přetáhnout již domluvený kšeft, to by bylo zas veselo. Potyčky na ulici tu nejsou vůbec nic zvláštního, jak už jsem měl možnost párkrát vidět. Jedu tedy s původně domluveným motorikšou. Jedeme do starého města a řídí jakýsi mladík. Zde se vymění a dál jede starší pán, se kterým jsem se včera domlouval. Vysvětluje mi, že mladý nemá licenci na vození turistů, a kdyby ho zastavili, byly by potíže. Jedeme za město a jedeme okolo Water palace. Domlouvám se s ním, aby mi zastavil. Jdu se podívat k jezeru, které je hned vedle silnice za chodníkem a zídkou. Uprostřed jezera stojí oranžový palác, má dvě patra uvnitř budovy a pak střechu, která je současně i terasou. Na té jsou tři kopule na sloupech, prostřední je největší a menší jsou na krajích budovy. Z druhé strany je vzhled stejný. Kopule jsou právě pod lešením a první patro paláce je asi do 1/3 zatopeno

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

vodou z jezera. Vypadá to zajímavě, jen je děsný ten smrad všude okolo. I místní, kteří zde čekají na autobus mají na puse roušky, a to už je opravdu co říct. Jdu na jakousi vyhlídku, která je na kraji chodníku a v půlkruhu tak zasahuje do jezera. Pohled na vodu je odpuzivý. Je to černá voda s jakýmsi zeleným povlakem, ostatně jako skoro všude. Kousek dál od břehu už je to lepší. Po pravé straně je ve vodě hromada odpadků a roste tu rákosí. Je vidět, že jezero se používá asi jako městská stoka. Zatím co dělám foto, přijde sem jeden chlapík se slonem, který je pomalován, a nabízí mi odvoz. Udělám si foto, samozřejmě že za poplatek a po krátké chvíli tu zase raději jedeme dál, protože ten smrad je fakt hrozný. Jedeme okolo jezera a za ním je vidět kopce a mezi nimi červenou hráz nějaké přehrady. Přejedeme kopeček nalevo od jezera a za ním se otevře pohled na pevnost Amer. Rikšák zastavuje při sjezdu z kopečka u jezera, abych si udělal foto ze spodu pod pevností. Jo, je to dobré místo na focení, vejde se tam takhle všechno. Jak kopec, na kterém se nachází pevnost i jezero pod ním, které je právě skoro vypuštěno, protože místní budují nové břehy z kamení. Pevnost je opravdu obrovská. Je celá žlutá a na délku může mít tak aspoň 500m. V polovině kopce vede zase hradba a po pravé straně pod pevností a na kraji kopce je vchod, okolo kterého vede silnice. Zastavíme na přilehlém parkovišti a rikšáci říkají, že tu na mě počkají. Ale já jim říkám, že tam chvíli pobudu. Navrhují, že 1,5h počkají a chtějí 10rupí na parkoviště. Dám jim je s tím, že jim je odečtu z dohodnuté sumy. Souhlasí a já jdu ke vstupu do pevnosti okolo jezírka, kde dole ve zbytku vody pozorují ryby, které ozobávají všechno včetně igelitu, jež tam plave. Divím se, že nejsou ještě vařené v tom vedru okolo a při té trošce vody, co tam mají. Projdu jednou menší bránou a po hradbách stoupám k jedné a druhé velké bráně. Cestu lemují prodáváci šílených sůvošů a žebráci. Rovněž tu chodí sloni, kteří vozí znavené turisty nahoru od vstupní brány, aby se nemuseli unavovat chůzí do kopce. Druhou velkou branou se dostaneme na velké nádvoří. Okolo je budova jako všude jinde a uprostřed je parkoviště slonů a binec, který asi pochází z oprav pevnosti. Za ním se nachází samotná pevnost a vchod do ní. Vchod tvoří schody po pravé straně a ve zbytku jsou budovy všech možných tvarů, které jsem již popisoval. Je to několik stupňů za sebou i nad sebou. Jeden voják mě pošle na spodním nádvoří si koupit lístek za 100rupí. Pak jdu ke schodům, po kterých se dostanu k bráně, kde mi zkontrolují vstupenku a po 90° zatáčkou vstoupím na menší nádvoří před altán z červeného pískovce s množstvím sloupů. Vlevo je vidět zpět na nádvoří, odkud jsem právě přišel. Projdu si jím a branou vpravo na stěně pevnosti, která je světle žlutá s nádhernou výzdobou, se dostávám do hlavní budovy pevnosti, která skrývá podobný labyrint chodeb a pater jako pevnost v Jaipuru, kterou jsem navštívil včera. Výzdoba je zajímavější a pestřejší, pěkné jsou taky balkónky a okenice na straně mířící k silnici. Jsou pěkně vyřezávané a zdobené. Výhled z nich je taky pěkný. V zadní části se pak na jednom z dalších nádvoří skrývá menší park s altánkem, který má zase onu klasickou střechu. Tento altánek je z mramoru a z dálky vypadá jeho výzdoba jako by byla ze stříbra. Zjišťuji, že to jsou kousky zrcadel poskládané do různých ornamentů, což vypadá hodně zajímavě. Skupinové zájezdy zde páchají před altánkem svá hromadná fota, takže dostat se tam je docela umění. Prohlídka mi zabere skoro onu 1,5hod. a když se vracím zpět, u brány se zapovídám s jedním místním klukem, od kterého se dozvím pár zajímavostí. Poté se vracím zpět k parkovišti. Za pevností je vidět v dáli kopec s další pevností a hradbami. Ta pevnost je zase pro změnu červená. Na parkovišti najdu rikšáky a spolu se vracíme do města. Domluvili jsme se, že se po cestě zastavíme ještě v nějakých třech obchodech. Mají to vymyšlené tak, že vám dají dobrou cenu a zbytek vydělají tak, že když vás zavezou do nějakého obchodu, dostanou od onoho obchodníka provizi. Tak jedeme do obchodu, kde vyrábějí potištěné látky. V přízemí je dílna, kde mi ukáží celý proces výroby, až po finální produkt. Mají několik razítek na jeden vzor a každým dělají nějakou jeho část, až se vzor poskládá celý. Nakonec se jdu podívat do obchodu, který je v prvním patře. Ukazují mi látky různých kvalit, velikostí a vzorů. Prodávačka se ptá, která se mi líbí apod. Já zase klasika, to bude ještě zajímavé. Jakmile řekne člověk, že se mu něco líbí, je to pak marný. Kvalita se dá poznat podle zpracování látky, zda má obrubu, apod. a samozřejmě

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

na její síle. Taky se to odvíjí podle kvality zpracovaných potisků. Levné jsou okolo 150 lepší okolo 400 a ty kvalitní okolo 1000 a ty nejlepší nad 1000rupí. Líbí se mi jedna za 800, ale je dost velká a říkám si kam jí dát. A navíc ji ještě takovou dobu sebou tahat. No, tak to ze srandy zkusím a trochu ho potrápím svým smlouvavým uměním. Nakonec zlevní na 300 a já mu říkám, že je to velký a že mám dlouhou cestu. On to skládá a různě muchlá, aby mi ukázal, že to tak velké zas není apod. I tak říkám, že ne a odcházím. Cpe mi ji do ruky a ptá se, kolik dám. To se opakuje až ke vchodu, kde mu ze srandy, abych se ho už zbavil, řeknu 150 a on souhlasí. No tak jí koupím, protože to bych ho už asi naštvál a urazil, tohle všechno divadlo k obchodu patří. Říkám si, že na nošení to nebude nic moc, ale nechám si jí alespoň jako suvenýr. Jedeme zase dál do obchodu se soškami z různých materiálů. Ale to není nic pro mě, proto to jen projdu a za chvíli jsem venku. Pokračujeme do třetího obchodu. Po cestě zastavíme ve směnárně na výměnu peněz. Vyměním si 50 USD, ale chtějí pas. Uvěřil, že ho mám na recepci v hotelu a všechno je OK. Dostanu místní rupie podle trochu horšího kurzu, který teď klesl na 38,20 za 1 USD. Jedem dál a cestou dojde v rikše benzín. Mladý vyskočí, otevře nádrž, chvíli do ní fouká a tak natlačí benzín do hadiček, nastartujeme, popojedeme asi tak 200m a situace se opakuje. Légrace je zdolávat tímto způsobem onu rušnou křižovatku kousek nad naším hotelem. Nakonec dojde benzín úplně a tak se rikša dotlačí na pumpu vedle pasáže mého hotelu. Po natankování necelého 1 litru jedeme kousek dál po ulici a třetím obchodem je klenotnictví. Mají tu spoustu věcí ze stříbra, že by si jeden i vybral, ale mě toto taky nebere a tak po chvilce obchod opouštím a vracím se k rikše. Po cestě zpět k hotelu se na mě sápu žebraři a jsou totálně otravní a neodbytní, tak jim říkám „řekni hovno“. Jsem překvapen, když se jim to podaří říct bez sebemenších potíží na druhý pokus, to já mám problém cokoli z názvů i opsat. Tak stojí u rikši a řvou jak děraví stále dokola „hovno, hovno“. No, taky že ho dostanou, ale učenliví jsou pěkně. Asi by jim šly dobře jazyky, jen kdyby měli tu možnost. Pomalu si tu na ně už zvykám a taky na pocit, že svět nezachráním. Dojedeme k benzínové pumpě u hotelu a dám rikšákovi zbývajících 90rupí. Samozřejmě, že musí něco vymyslet a zkusit a tak je to zajižďka ke směnárně za 10rupí. Nedostane samozřejmě nic, protože na ničem takovém jsme se nedomluvili. Bere to s úsměvem a já taky. Je vidět, že je to zdejší folklór. Spoléhají na to, že na to hodně lidí skočí a tak to zkouší. Člověku nezbyvá nic jiného, než se tím jen bavit a dělat si z toho srandu, ono ani nic jiného nezbyvá. Na chvíli zajdu do hotelu do pokoje a pak se vydávám do ulic k Monkey templu. Domluvím se s rikšou na 30rupí, ale vůbec nic nerozuměl a odvezl mě úplně někam jinam k jakési vojenské škole napravo od starého města. O kousek dál je vidět nějaká zajímavá budova. Chce za to zaplatit, ale nechci mu dát nic, protože mě neodvezl, kam měl. Sbíhá se několik lidí. Jeden mu vysvětluje, co jsem po něm chtěl a tak mu dám 10rupí a obratně se odtud vypařím. Po jedné z větších ulic se vracím zpět k třídě Mirza Ismail. Po cestě u mě zastaví motorikša, ve které jede pán se synem. Jsme jižněji a tak k paláci, čekáním a cestou zpět chce 150 rup, nakonec se s ním domluvím na 100. Cesta je docela dlouhá, zastavujeme na dotankování 1 l pohonných hmot a pak se napojujeme na silnici, po které jsme přijeli z Delhi. Jedem kousek zpět a pak uhýbáme ze silnice doprava a zastavujeme. Říká mi, že je to nahore a ukazuje na menší kopeček přede mnou kam vede cesta, která tady dole je lemovaná několika domky a stánky se suvenýry. Na začátku cesty je brána, kterou procházím a za ní hraje asi tří členná kapela. Okolo stojí klasická sestava, jako žebraři, prasata, krávy, slepice, opice. Jdu okolo domků a dál cestou, která se klikatí na vrch kopce. Jedna opice se ke mně připlíží a snaží se mi z ruky vytrhnout průvodce. Ale držím ho pevně, proto se jí to nepovede a hned zdrhne na zídku u cesty. David se zastaví, sedne si na zeď, aby si vyměnil kazetu v kameře, a nějaká bába mu mázne na čelo červené flek a ještě za to chce peníze. Dojdu na vrch kopečku kde je nějaký ošuntělý svatostánek a okolo něj je pár opic a lidí. Zklamaně si říkám, jestli je to onen palác, ale vzápětí na druhé straně za kopcem dále zahlédnu to pravé. Sejdu dolů z kopce až k budovám vklíněným mezi dvě skály, které jsou po obou stranách a tvoří tak jakousi malou soutěsku. Všude jsou opice. Lezou, kde se dá, skáčou ze střechy a zdí do bazénu,

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

kolem kterého se prochází dál do soutěsky. Po levé straně skály vede cesta se schody, na opačné straně jsou budovy lemující skálu a mezi cestou a budovou je další bazén. V něm se koupají věřící a opice. Na konci je mostík, který obě strany spojuje a pod ním se cesta stáčí vpravo a po několika schodech se dostáváme na prostranství, okolo kterého stojí několik budov tvořících templ. Budovy jsou všechny opět ve stejném stylu a templ po levé straně je vyzdobený nějakými malbami. Kousek dál komplex končí turniketem a za ním je už jen parkoviště, což je vlastně druhý a asi hlavní vchod. Odtud se ke mně žene jakýsi kluk a tvrdí, že musím zaplatit a vede mě k té bráně. Má tam ceduli a na ní je napsáno jen 30rupí za foto a 50rupí za kameru o vstupu tam nic není. Tak mu za vstup nic nedám a na foto mu říkám, že jsem šel ze shora a tam žádná cedule není. On tedy chce, abych foto schoval a poté dá pokoj. Je sice trošku naštvaný, ale to mu není nic platné. Otočí se a jde zpět, ale stále mně ještě chvíli pozoruje. Už to neřeším a odcházím se podívat na vyzdobený templ. Je světle žlutý a na fasádě má namalované různé obrazy. Vracím se stejnou cestou zpět do soutěsky. Když zajdu za templ k parku, abych udělal foto zespodu, kluk něco čuje a už se sem žene. Udělám foto, schovám foťák a opřený o zeď se ani nepohnu a kochám se pohledem z vyvýšeného místa. Vtom se vyloupne za rohem u mě a doufá, že mě načape při focení. Ale to má smůlu. Kouká na mě a nechápe, co tam dělám, když nefotím. Je zase zklamaný a odchází definitivně pryč. Na konci soutěsky u prvního bazénu pozoruji malé opičky, celé modré a klepoucí se zimou. Opice občas něco ukradnou turistům, vylezou s tím na skály a tam to rozcupují. Někde auto na cestu vysypalo banány, a tak je cesta úplně plná opic. Projít tudy je docela odvaha, protože je máte 10 cm vedle sebe a jsou pěkně agresivní. Při sebemenším náznaku hned vyjíždí. Moc času nemám, proto pomalu procházím. Některé děti se očividně bojí víc než já, asi je znají lépe. Je jich tu tolik, že jsem jich nikdy po hromadě tolik neviděl. Vracím se k rikšákovi a jedeme zpět do centra. Asi 500m od hotelu chce jet zase na jih, tam kde mě nabral. Za odvoz k hotelu chce ještě dalších 30rupí. Tak vystoupím, zaplatím a rozloučíme se. Cestou k hotelu se zastavím na jídlo. Dávám si rýži se sýrem a feferonkami s pitím za 50rupí. Po večeři už za úplné tmy zajdu ještě na internet a pak se vracím na hotel a jdu spát.

Den sedmnáctý, pondělí 24.9. 2007, Indie - Jaipur
Teplota: 34°C

Dnes ráno vstávám dřív, než obvykle a to už po 7 hod. a balím. V 8:30 jdu na recepci hotelu pěkně recepčnímu poděkovat a zaplatit 600rupí (2osoby za 3 noci). Opouštím hotel i pasáž a po třídě Mirza Ismail se vracím zpět na křižovatku a na autobusák. Štve mě to, že se musím vracet do Delhi a nemůžu jet už rovnou dál do Agry. Odtud je do Agry spojení bezproblémové, z Delhi to zas bude o starost navíc. Ale co ale nadělám, musím se postarat, abych už měl pas. Na nádraží jsem v 9 hod. a autobus jede asi za 10 min. U busu v budce zaplatím 145rupí za lístek, a jdu rovnou do busu. Bágl už automaticky švihnu řidiči za sedačku a jdu se posadit na své místo. Autobus je taková obouchaná plechovka se zelenými prosezenými sedačkami. Mají i pěkně rovná opěradla, takže to fakt zase bude zážitek. Do Delhi se jede stejnou cestou, jakou jsem přijeli sem. Zastavujeme na jednom parkovišti na malou pauzu. Chci si u jednoho stánku něco koupit, ale zjišťuji, že jsou tady fakt pěkně vychytralí. Jakmile vidí turistu, cenu pořádně předraží. No ukazují jim, že jim na to kašlu a ani se nesnažím smlouvat, jen mávnu rukou a jdu pryč. Pak se jede dál do Delhi, kde jsem na autobusáku v 15 hod. Hned se jdu na nádraží zeptat, odkud jezdí bus do Agry. Informace zní, že je to samozřejmě z druhého konce města. Tentokrát už znalý místních poměrů jdu na stanoviště 729 u podjezdu metra a čekám na bus, což se projeví i na ceně v busu, kde chce výběrčí 15

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

rupí, ale dostane obvyklých 5, což je standardní cena. Jízda centrem je tentokrát opravdu šílená, jedeme krokem, všude je zácpa. Lidí v busu je nacpáno tolik, že bych ani neřekl, že se tam všichni vejdou. Stojím na jedné noze kousek za řidičem na jakési plechové desce nad motorem ta je tak horká, že mě to pálí i přes podrážku boty. Při poskakování z nohy na nohu při jejich střídání na rozpálené desce si povídám s jedním spolucestujícím. Vystupujeme kousek dál než obvykle, teda hned v další ulici na autobusové zastávce, ale dostat se ven z busu je další zážitek hodný Indii a její dopravy. Je to problém, i když člověk v ruce nic nemá, natož s bágama. Vracím se kousek nazpět směrem k circusu a pak jdu uličkou vedoucí doprava přes jakýsi místní trh. Projdu jím a dostávám se na starou známou ulici a přímo naproti mě je ulička vedoucí k hotelu SUNNY. Uvažuji nad tím, zda i nebude problém i tady kvůli těm pasům. Ale doufám, že ne když už jsem tu jednou byl. Na recepci proběhne vše bez problémů a během chvilky jsem ubytován a mám i stejný pokoj č. 105 jako před pár dny. Jdu si dát věci na pokoj a vracím se zaplatit 150rupí na osobu a noc (300 za pokoj). Jdu na ulici, kterou se jde i k Íránské ambasádě a zjišťuji, který bus jede k nádraží, podle mapy někde za branou Indie. Podle místních by to mělo být č. 460. Uvidím zítra. Jdu se podívat k zahradě Jantar Mantar a vzpomínám si, že je to ta, kde jsem včera vystoupil z busu, teda vlastně zastávka skoro u vchodu do zahrady. Vstupné je pro místní 5 a pro mě 100rupí. Zahrada je úplně stejná jako ta v Jaipuru. Ony vlastně ty stavby jsou všechny podobné, jak temply, tak pevnosti. Chce to zvolit od všeho trošku a ne jen chodit od pevnosti k pevnosti. Tak to rychle obhlédnu a pak jdu na net. Je už večer a začínají se nějak brutálně rojit komáři, tak zajdu na pokoj v hotelu, který je hned vedle, použít repelent a pak se zas vrátím do ulic. Hraje se mezinárodní zápas v pólu Pákistán – Indie. Všude na ulicích sleduje hromadně TV a fandí se. Jdu si vedle do restaurace na jídlo, dávám si opět něco z místních specialit a pak se vracím na hotel a po očistě se jdu natáhnout.

Den osmnáctý, úterý 25.9. 2007, Indie - Delhi

Teplota: 32°C

Dnešního rána se probouzím a vstávám v 8 hod., po snídani v 9 hod. vyrážím do ulic. Jdu rovnou na Íránskou ambasádu. Dnes je nějak zataženo a je i o něco chladněji. Na ambasádu dojdou v 9:30 a po klasických procedurách, jako je zápis do knihy, jsem vpuštěn dál do chodby a do haly. V hale se zase posadím a čekám asi tak 1 hod., pak jsem zavolán k okénku, u kterého se rozčiluje jakýsi cestovatel, který mi připomíná lovce Pampalíniho z kresleného seriálu. Vypadá úplně stejně, teda hlavně ten jeho klobouček, který se neobtěžoval sundat ani tady. Řešil stejný problém, pasy – nechat / nenechat, co kopie, nechat pasy a pod. Koukám, že si tím asi musí projít každý. Já jsem rád, že už tuhle část mám za sebou a doufám, že už mám před sebou jen tu snazší. Úředník v okénku to má silně na háku a kopie pasů nechce dělat. Přistupuji k němu a sděluji, že jsem zde byl minulý týden s žádostí a dnes jsem se mě zastavit pro pas. Sáhne na stůl za sebe, vezme pasy a ukáže mi je na stránce s fotkou. Když se poznám, tak mi je dá. Prolistuji je, zkontroluji víza a jejich platnost. Jsou jen na 7 dnů tranzit pro jeden vstup, ale to bude pro mou potřebu dostačující. Jsem rád, že je to vyřízeno a že můžu jet zas o kus dál. S radostí opustím ambasádu a zastavím se ještě na Nepálské. Dozvím se, že vízum by bylo hotovo v 16 hod., ale chci už jet dál a takhle bych to musel strávit další noc. Na dotaz jestli by to nešlo dřív, sleví 1 hod.. Taky mi říkají, že to na hranicích trvá chvíli a že to není žádný problém. Rozloučím se a stejnou cestou se vrátím do hotelu, sbalím si věci a v 11 hod. vracím recepčnímu klíče od mého pokoje. Opouštím hotel i uličku, která se na pár dnů stala mým domovem a jdu na zastávku 181čky. Čekám na bus a podle rad nějakých místních jedu až skoro na nádraží. Vystoupím na jedné

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

křižovatce a je mi ukázán další směr. Po cestě na autobusák míjím vlakové nádraží. Rozhodnu se tam zajít zeptat a zjistit jestli něco jede do Agry. Vlak jede ve 12:45, což je asi za 20 min. Na nádraží panuje brutální chaos. Nakonec jsem poslán do 1. patra, kde si u okénka koupím lístek do 2. třídy za 55rupí, což je asi zadarmo. Vlak odjíždí z nástupiště č. 2. Ptám se jednoho chlapíka a ten mě vede až dopředu, kde je třída 2. Netušil jsme ale to, že je to právě ta třída, kam se lidi narvou hlava nehlava. Vagóny jsou tak nacpané, že se tam nedá ani dostat, lidi stojí i ve dveřích. Tak se mě ujme jeden zřízenec a odvede mě do druhého vagonu do Sleeping class. Říká, že tahle třída je dražší, takže to pak budu muset doplatit, s čímž souhlasím a jsem usazen na místo. Jízdenka do této třídy stojí 140rupí. Sedím s jakousi bábou, rodinkou a dětmi v něčem podobném našemu kupíčku. Bábě se to moc nelíbí a pořád něco remcá. Přestala, až když si koupili ták s jídlem a začali se cpát. Něco podobného jsem zatím nezažil a musím napsat, že je to horší než na firemní akci s jídlem zadarmo. Musím opravdu konstatovat, že žerou jak zvířata a všechno nepotřebné létá z okna ven. Potom naše spolucestující odchytili nějakého chlapa a zase si u něj na něco stěžují. Ten se po nějaké době vrátí a posílá mě do vagonu č. 1 na místa 61 a 66, která jsou prý volná. Přemístím se a ani se na naší zvířecí rodinku nepodívám. Na tomto místě jsem až do 15:30, kdy jsme podle místního pána dvě zastávky před Agrou. Tady se do vlaku nacpe šílené množství lidí a to i ve sleeping class vypadá jako ve dvojce. Zase přijde jakýsi organizátor a začne pořádat manévry v zasedacím pořádku. Na místa kde, sedíme, nahází hromadu bágků a pak řeší místenky. Říkám mu, že nemám lístek, že jsem ho už dal jeho kolegovi a tak mě posadí zas o kus vedle. Po dalších 10 min. mě zas pošle zpět na původní místo. Už mi to začíná lézt na nervy a těším se až vystoupím. Jenže na těch místech zase sedí nějaký dědek, který něco mele. Je tlustý jak sud a sedí v nátělníku, který má pokecaný od nějaké omáčky, kterou asi měl před chvílí k obědu. Vlakem taky prochází nějaký teplouši převlečení do ženských šatů. Tleskají a natahují ruku - jako něco mi dej. Jsou pěkně drzí. Místní se jich bojí, proto jim něco dají, když si k nim sednou a otravují. Pak pokračují po vlaku dál. Já je pošlu někam rovnou. Po dalších 5ti min. vypukají další čachry, které probíhají v celém vagonu. Tentokrát mě pošle ven, když zřízenec, který se jmenuje Nerv, řve na nějakého chlapíka, který celou dobu ležel na horní lavici a nikomu nevadil. Málem se tam zas semele rvačka. Už toho mám dost a nechávám tam bágk a jdu si stoupnout na chodbičku ke dveřím. Na chodbičce je to v pohodě, až na to, že je tu smrad z WC, ale je tu klid. Povídám si se spolucestujícími a ujme se mě jeden kluk, který mi poradí co a jak. Zastavujeme v zastávce Agra cant a já jdu pro bágk než vystoupím. Chvilí posedíme na lavičce na peróně a kluk mi domluví rikšu za 50rupí do centra, kde jsem si vybral hotel podle LP. Je to 9 km a rikšák mě odveze přímo do hotelu, ale do jiného, do kterého jsem nechtěl. Centrum není velké, tak nebude žádný problém okolo najít to co chci. Jdu se zeptat na cenu a podívat se na pokoj. Tady chtějí 400, ale po 18 hod. se něco uvolní a to bude za 250. To by šlo, ale nechce se mi čekat, tak se s recepčním domluvím, že se ještě zeptám a případně se vrátím. Zajdu do hotelu přes ulici a za jedním rohem. Tady mi ukážou pokoj s koupelnou za 200 na noc. To je super, to jsem tady v Agře vůbec nečekal vzhledem k tomu, že je to nejnavštěvovanější místo. Ubytuji se tedy v hotelu s názvem Sai palace a jdu na recepci vyřídit formality. Ze střechy hotelu je krásný výhled na okolí a konečně vidím poprvé Taj Mahal. Je to opravdu nádherná vidět ho takhle v podvečer. Pak se ještě vydávám na obhlídku blízkého okolí a podívat se na Taj Mahal z druhé strany od řeky. Procházím uličkami a obchodníci mi nabízejí kde co, včetně hulení, hašiše a pod... Zastavím se u brány, která tvoří jeden z vchodů a na vývěsce zjišťuji ceny vstupného. To činí pro místní 20 a pro cizince 750rupí. Tomu říkám pěkný rozdíl a pěkná cena, vzhledem na místní poměry a ceny všeho ostatního. No co se dá dělat, přeci sem kvůli tomu člověk jede ne?! Jdu dál okolo červených hradeb. Asi po 1 km dojdu na prostranství u řeky Yamuny, kde je po pravé straně jakýsi domek. Vlevo je roh hradeb tvořený věží, uprostřed jsou u řeky schody vedoucí k polovyschlému dnu řeky. Na schodech je několik lidí a krav a okolo spousta odpadků, které jsou i na dně řeky. Mezi schody je několik spalovacích ghátů. Jsou tu

vojáci a chtějí se fotit. Tak s nimi pokecám, i nějaké to foto udělám a ze dna řeky koukám na celý Taj mahal za červenou hradbou. Samotný taj je z bílého mramoru s vykládanými ornamenty, ty tvoří kytky a květy. Je to zasazený jiný kámen do drážky nebo jiného prostoru vydlabaného v bílém mramoru. Je to opravdu velice zajímavé. Místní obchodníci zde prodávají různé mramorové předměty vyzdobené stejnou technikou. Za tmy se vracím stejnou cestou okolo hradeb zpět a na obloze nade mnou pozorují letící kaloně. Je jich tu spousta, a jakmile se setmělo tak všichni letí stejným směrem, kamsi za město. Dojdu do centra a u červené brány tvořící vstup do komplexu procházím nějaké stánky. Pozeptám se tu na ceny internetu a pak jdu do ulice k hotelu. Hned na rohu u hlavní ulice je v prvním patře restaurace, tak se rozhoduji tam zajít. Její majitel je příjemný stejně jako jeho synové. Pěkně si popovídáme, já se podívám na nějaké zprávy v TV na CNN. Terasa je tvořena zábradlím po obvodu a vybavení je z proutěného nábytku. Vše je pěkné a čisté a všímám si, že přes ulici jsou dvě podobné terasy. Pozorují dopravu na ulici pode mnou. Jezdí tu velbloudi i sloni, o ostatních motorových i nemotorových prostředcích ani nemluvě. Majitel mi přinese velkou knihu hostů, kam si nechává od návštěvníků zapisovat vzkazy a pochvaly, tak mu tam taky jednu přidám. Zjistím, že Čech jsem v knize a asi i v restauraci první, jelikož ji nedávno otevřel. Přinese mi jídlo, které je perfektní. Skvěle se najím a napiji a jsem opravdu spokojen. Je to i tou příjemnou atmosférou všude okolo, příjemná změna oproti chaotickému Delhi. Posedím dost dlouho, vždyť nemám kam spěchat, pokecám i s jeho kluky. Restaurace se jmenuje Indian Cafe, 3/126 Chowk Cagjiyan Taj Ganj (Agra), New Shanti a musím jí vřele doporučit. Později se rozloučím a jdu se ještě cournout trošku po okolí. Zastaví mě jeden prodáváč a ptá se mě, jestli jsem Čech. Odpovídám, že ano a on říká, že by ode mně chtěl něco přeložit z knihy co má v krámě. Tak zajdu s ním do obchodu, kde se posadím a on mi podá knihu. Přeložím mu nějaké tři vzkazy, které tam má napsané a on mi nabízí své zboží a ptá se mě, jestli hulím. Myslím, že spíš mu jde o to udat nějaký fet, než o to co má napsáno v knize. S tím ale u mě nepochodí. Chvilí s ním posedím a pokecám a pak se vracím na hlavní ulici zpět do hotelu a pokoje. Po terase a zábradlí v hotelu skáčou opice a tak nesmím nechávat otevřeno, aby náhodou nevlezla nějaká dovnitř a něco nesebrala. Jdu se vykoupat a pak vegetím na pokoji než jdu spát.

Den devatenáctý, středa 26.9. 2007, Indie - Agra
Teplota: 31°C

Vstávám obvykle před 8 hod. a po snídani a obvyklých ranních činnostech 9 hod. vyrážím ven do ulic. Procházím vestibulem hotelu a zjišťuji, že ulice je celá mokrá. Vypadá to, že v noci sprchlo. Ale po chvilce zjišťuji, že je zataženo, je to takové zvláštní šedivé a teplé klima, ze kterého neustále mrholí. Vidět to moc není, ani cítit, ale kdo ví, a proto se vrátím do pokoje pro pláštěnku. Co kdyby se třeba rozpršelo. Včera večer jsem v restauraci koukal na CNN a ukazovali tam, jak na jihu Indie prší a jsou všude záplavy. Teda záplavy, kanalizace tu funguje naprosto stejně jako v Pákistánu, tak si dovedu živě představit, že když zaprší tak se ty strouhy okolo silnice bleskurychle naplní a vylijí do ulic. Myslím, že je to pak o život v něčem takovém se někde procházet. Stačí mi vidět a cítit obsah těchto stok každý den. Docela mě trápí, že na dnešní prohlídku Taj Mahalu bude asi zataženo a tak foto nebude takové, jaké bych si úplně představoval. Jdu tedy ulicemi města k vstupní bráně, u které jsem se včera ptal vojáků na cenu vstupného. Po cestě pomalu přestává mrholit a obloha se začíná vylepšovat: Mám z toho radost. Za

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

chvíli už je obloha protrhaná a je vidět modré nebe, začíná vykukovat i slunce, teplota je právě 28°C. Rozhoduji se jít rovnou do komplexu Taj Mahalu, protože nevím, jestli počasí vydrží, nebo ne. U brány zaplatím 750rupí jako vstupné, a samotnou branou, která je opět postavena z červeného pískovce a zdobena bílým mramorem a reliéfy. Brána vypadá jako malá pevnost v každém rohu má sloup s klasickou stříškou na jeho vrcholu. Mezi sloupy je pak stěna s lomeným obloukem a několika okny, k bočním stěnám je připojena hradba a ochoz, kterým se dá obcházet nádvoří. Přední a zadní strana brány je o něco vyšší a na jejím vršku je řada malých stříšek. Samotné nádvoří má tvar kříže a v každém výběžku je jedna ze čtyř bran. Okolo celého objektu vede onen ochoz a uvnitř je pěkný udržovaný park. Tři brány tvoří vchody a poslední čtvrtá, u mě ta po pravé straně, je vlastně průchod na další nádvoří před Taj Mahalem. Okolo průchodu je na bráně bílý mramor, s vkládanými kameny, které tak tvoří ornament okolo celého vchodu. Nad ním a z boků jsou verše z koránu. Po projití branou se dostávám na schodiště a přede mnou se otevře pohled na samotný Taj Mahal, stojící na vyvýšeném prostranství z bílého mramoru na konci parku, který se rozkládá před ním. Mezi stavbami se přede mnou nachází jezírko, okolo něho vedou chodníčky. Všude je krásný trávník, v němž jsou zasazené i červené pískovce a tak roste v zajímavých ornamentech. Okolí parku tvoří spousta stromů a tují. Je tu i dost turistů a tak vyčkat na vhodnou chvíli a udělat si foto dá trochu zabrat. Projdu se parkem a zastavím se kousek před Tajem. Je tu místo s lavičkou, kde se všichni fotí, nebo dělají, jakože drží hrobku za vršek kopule. Mě to zajímavé nepřipadá a tak jdu dál. U vstupu na terasu si každý musí zout boty, nebo si vzít návleky. Malým schodištěm uprostřed terasy se dostanu na její vrch a stojím přímo před Taj Mahalem, který je uprostřed bílé terasy a je také celý bílý. Všechno je tak bílé a v místním slunci, které už se na nás směje tak ostré, že si musím dělat stín rukou, abych něco viděl. Hrobka je jinak klasická, ze všech čtyř stran naprosto stejná s obrovskou bílou kopulí uprostřed. Symetrii doplňuje i samotná mramorová terasa se čtyřmi minarety v každém rohu. Výzdoba celé hrobky venku i uvnitř je stejná, jako na vstupní bráně, vykládaný bílý mramor je naprosto všude. Projdu dovnitř a ve středu hrobky jsou náhrobky za kovaným zábradlím. Obejdu si hrobky kolem dokola a chvíli tu pobudu. Po opuštění Taje se jdu podívat do obou mešit, které se nachází vlevo a vpravo hned vedle. Bílá mramorová terasa se přemění v červenou pískovcovou a na jejím konci stojí samotná mešita. Ta je vyzdobena jako vstupní brána červeno bíle. Líbí se mi hlavně bílé květy v červeném kameni a vytesané sloupy, obepínající obrovské lámané oblouky uvnitř. Na chvíli si zde sednu a ze vnitř se jedním vchodem koukám na Taj hned vedle mě. Je to opravdu zážitek, dostat se na takovéto místo. Léta jsem o tom snil a teď si tu sedím a koukám na to. Je to pocit, který mě naplňuje a dává mi sílu do uskutečnění další cesty. Pokaždé znovu a znovu zjišťuji, že to stálo za to, a za nic na světě bych to asi nevyměnil. Projdu se okolo a podívám se na řeku za komplexem, jdu se podívat do mešity na druhé straně, která je naprosto stejná. Opustím i terasu a vracím se zpět do parku, kde se projdu a udělám nějaké to foto s pohledem na Taj. Projdu i vstupní branou a pak se vydám z prvního nádvoří vpravo k bráně, která je naproti té, kterou jsem sem přišel. V 11 hod. opustím definitivně komplex Taj Mahalu a jdu pěšky směrem do centra k červené pevnosti, což má být asi 2km. Nedaleko od brány se hned na mě vrhají rikšáci, ale s nehoráznými cenami. Dělá si z nich srandu a nabízím jim za odvoz 5rupí, ale jeden cenu akceptuje a za onu částku mě odveze až před vstup do pevnosti. Je zajímavé, kolik chtějí peněz po neznalých turistech a na kolik jsou pak ochotni jít. Cestou jedeme do mírného kopečka, a když už rikšák nemůže tak sesedne a rikšu tlačí. U hradu si chce vzít peníze jen z pravé ruky, proč asi že? Lístek do pevnosti stojí 350rupí a na lístek, který mám z Taj Mahalu, dostanu 50rupí slevu, tak to už je jen za pouhých 300. Když tu tak stojím a dívám se na hradby přijede, auto se dvěma Japonci a vojáky se samopaly a jdou na prohlídku pevnosti. To musí být asi zážitek takhle. Trošku to tu okouknu a pak jdu dál z pravé strany pevnosti, až narazím na jedno z mnoha místních nádraží. Zastavím se tu a ptám se na vlak do Khajuragha. Odsud samozřejmě nic nejede a musí se na jiné. Jdu tedy směrem do centra a k mostu přes řeku, za kterou má být malý Taj Mahal. Od

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

nádraží jede za mnou jeden motorikšák a pořád otravuje. Drží se cekem dlouho, pomalu až k hlavní silnici u řeky. Nereaguji na něj a on nabízí, že mě odveze zadarmo kamkoliv budu chtít, sranda. Tak nabízí zastávku ve dvou obchodech, a že mu zaplatím 1l benzínu. Souhlasím, abych mu udělal radost, a nasedám. Jede se po silnici až k mostu, který má obrovskou železnou konstrukci. Jeho nájezd tvoří rozmlácené cihly. Samotný most je v žalostném stavu a je totálně ucpaný. Všude jsou díry a po krajích je vidět i na dno řeky, a přejít ho krokem v zácpě je jeden z klasických indických zážitků. Silnice, jestli se to tak dá nazývat, vypadá, jako kdyby zažila brutální nálet. Na druhé straně za mostem jedeme vlevo asi 500m a jsme u baby Taje. Tady se domluvíme s rikšákem aby tu na mě počkal, než si to uvnitř prohlídnu. Vstup je hned u budky u silnice a je to 100 rupí + 10 za taxu, ale je možné platit i v USD, což vychází levněji. Tak zaplatím 2 USD + 10rupí. Projdu okolo budky a jsem v malé zahradě, na jejímž konci je na terase z červeného pískovce malá hrobka z bílého mramoru. Zase má v každém rohu minaret a na stavbě, která je mezi nimi je v prvním patře malý altánek v indickém stylu. Stěny jsou vykládané jako u jeho většího bratra, ale ne tak honosně. Vnitřek je v úplné tmě a podlahu a stěny tvoří mozaika. Uprostřed jsou dva žluté náhrobky. Ptám se, můžu-li vyfotit, a dostanu povolení. Jsem trochu zvědavý, zdali z foto něco v té úplné tmě bude (foto vyšlo nádherně). Obejdu si jej okolo a udělám i foto mozaiky na zadní stěně hrobky. Okolo hrobky je park, v jeho středech jsou opět brány, které jsou zdobené červeno-bíle. Brána za hrobkou vede k řece a je z ní pěkný výhled na okolí a řeku, ve které se koupou lidi a buvoli. Projdu se trochu parkem a pomalu se vracím zpět ke vchodu a k čekajícímu rikšákovi. Nasednu a jedeme zpět k mostu, ale nenajíždíme na něj a jedem dál okolo řeky. Zastavuje za mostem, odkud je výhled na Agra fort, a kde místní chudina bydlí ve slamech a na břehu řeky v obrovských sudech barví látky. Pod sudy se topí odpadky, kterých se všude okolo válí hrozná spousta, a já si říkám, kde se berou, to snad musí někde sbírat a sem svážet. Smrad je to strašný, přesto jim dává šanci aspoň na nějaký život, i když asi ne moc dlouhý. Obarvené látky pak perou v řece a mlátí s nimi o připravená prkna nebo kameny, pak je rozprostrou na písek, nebo silnici, kde se usuší. Udělám si tu nějaké foto, ale budím tu dost zájem, proto se balím a jdu zpět k rikšovi. Spolu pak jedeme ještě o kousek dál. Po cestě projíždíme okrajovou částí, kde vidím tři nahé děti srát uprostřed chodníku, myslím si, že asi pořádají nějaké závody. Člověk to zlehčuje, ale co se dá dělat. Ono tu vlastně je pořád vidět někoho, kdo koná potřebu, jen to už asi člověk moc nevnímá a ignoruje. Chodník je občas v takovém stavu, že se po něm nedá ani jít a nejčastěji je to v místech, kde parkují rikšáci. Dojedeme na konec cesty k parku, do kterého se platí vstupné 100rupí, a to už je ale síla. Před parkem vede cesta vlevo a tou se dostanu k řece na druhé straně, než jsem byl první den. Je odtud pěkný výhled na celý komplex Taj Mahalu. Udělám si foto a rozloučím se pohledem na něj. Vracím se stejnou cestou s rikšákem do města. Za mostem mě proveze starým městem, na které jsou vždy náležitě pyšní i když nechápu vlastně proč. Jedeme okolo velké mešity a já ho žádám, aby mi na chvíli zastavil, že bych se tam rád podíval. Projdu branou do mešity, tady si nechám boty a obejdu si jí celou. Zase je všechno z červeného pískovce a zdobeno bíle. V samotné mešitě, která je v čele přede mnou, visí něco černého a velkého, tak se jdu podívat co to je. Koukám na to a jsou to obrovské plástve a roj včel. Zajímavé je, že je to přímo přichycená plástev ke stavbě bez jakéhokoliv úlu, nebo tak něco. Přijdou ke mně tři smradi, kteří fakt silně otravují a nedají se odehnat. Nakonec zasáhne jeden chlapík a vyžene je. Udělám si foto a u vchodu mě chtějí zkasírovat za hlídání bot, ale nic jim nedám a jdu ven před mešitu, kde na mě čeká rikša. Zastavíme se na autobusáku a já zajdu zjistit, jak jezdí autobus do Khajuragha. Bus jede jen jeden denně za 200rupí a v 5 hod. ráno. Tak mám vyřízeno a zjištěno všechno co bylo třeba, a teď se jdeme věnovat rikšákovým kšeftům. Jedeme do nějakého 4. patrového baráku s dvěma výtahy ve vestibulu, kde je všechno možné, ale strašně drahé. Mají tu nádherné koberce, vázy za 1000 USD bez problémů. Další je obchod s vyřezávanými soškami a látkami. Mají tu pěkné šály za 400rupí. Říkám prodáváči, že kopím dvě za cenu jedné a když odcházím tak souhlasí a prodá mi je za mnou nabízenou

cenu. Kvalita je pěkná. Pak se s rikšákem vracíme k mému hotelu, kde jsme okolo 16 hod. Rozloučíme se a jsme očividně spokojeni oba. Po 17 hod. jdu ven do ulic. Potřebuji vyměnit 50 USD a pak zajít taky na net zjistit, co je nového. Po cestě se zastavím na večeri u mého oblíbeného souseda a dám si u něj špagety s rajčaty, česnekem a sýrem. Jídlo je super stejně jako cena 35rupí. Celou dobu si pak povídám s majitelem a jeho jedním synem. Má 6 dětí, z toho 4 kluky a 2 holky. Syn by rád šel po škole dělat do Evropy. No, ani se mu nedivím. Budoucnost tady v takovém množství lidí je mizerná, i když oni jsou na tom relativně dobře. Mají restauraci v nejnavštěvovanějším místě Indie uprostřed turistického ruchu. Když se sešerí, začnou zase létat kaloni. Chvilí ještě pobudu a pak se vracím na hotel a do pokoje. Dám si koupel a odpočívám na posteli, než půjdu spát. Dnes pořád vypadává elektrika, blikají světla a otáčky větráku na stropě kolísají.

Den dvacátý, čtvrtek 27.9. 2007, Indie - Agra
Teplota: 32°C

Vstávám stejně jako včera a hotel opouštím taky zhruba ve stejnou hodinu. Jdu uličkami města na velkou křižovatku, kde je ulice Taj road. Najdu ji bez problémů, je to vlastně největší ulice za starým městem. Právě je na ní nějaké sročení školáků, kteří se chystají do průvodu. Vypadá to, jako když se u nás konaly za komančů oslavy 1. máje. Školáci stojí ve čtyřřadu, mají uniformy, transparenty a na konci průvodu stojí jakýsi povoz tažený kravami. Na povozu jsou holky oblečené do zlatých šatů. Když procházím kolem, všichni na mě volají a mávají, a já jim to oplácím. Mířím ulicí dál směrem k autobusovému nádraží a chci se prostě jen tak projít, protože jsem toho moc nenachodil a pořád se někde jen vozím. Cestou vedle mě zastavují rikšáci a nabízejí mi své služby, o které nestojím. Úmyslně jim nabízím tak malou cenu, aby odjeli a nediskutovali se mnou. Projít se tu jen tak v klidu je dost nemožné, člověk má jen klid v nějakých komplexech. Je to asi 9 km a já jim nabízím 10rupí. Jeden z nich je z toho tak na nervy a nemůže to očividně vydýchat. Tak jede vedle, něco mele a každému, koho potká, to vypráví. Nejvíc ho však sebere to, že mě jeden kluk s rikšou za ty peníze fakt vezme a odveze mě až na autobusák. Na autobusáku jsem v 10 hod. a sotva vejdu do prostoru nádraží, se ptám po autobusu do Fatepuru Sikri. Hned jsem nacpán do autobusu u výjezdu a vzápětí se jede. V busu je jen pár lidí a jedeme jakousi oklikou po městě, což ani není silnice, ale jen uježděná hlína s brodem „černé řeky“ (tento název jsem zavedl pro všechny indické toky stejného smradu i vzhledu). Na konci města přijedeme k jakémusi kanálu, který teče hned vedle prašné cesty, odbočíme na ní vpravo. Cesta je úzká a sotva se tu vyhnou dvě auta. Sranda začíná v okamžiku, kdy potkáme několik kombajnů. Silnice se ucpe a doprava se nehýbe ani v jednom směru. Stojíme pár desítek centimetrů vedle kanálu a já se dívám, jak se na hladině dělají kolečka od ryb. A taky tu jsou volavky a na březích se pasou kozy. Nechápu ty ryby, že v tom můžou přežít. Asi po půl hodině se začne hýbat kolona v protisměru, a my s busem najedeme úplně na okraj kanálu. V duchu si říkám, jak se dostanu ven až se tam svalíme na bok. Kombajny pak projedou, my se vrátíme zpět na cestu a doprava do svého normálu. Dojedeme na konec cesty k asfaltové silnici, na kterou najedeme a asi po 1 hod. jsme ve Fatepuru Sikri. Zastavujeme ve městě na hlavní ulici pod mešitou, zaplatím 22rupí a pak jdu podle rad místních vyšlapanou stezkou přes smeták mezi prasaty. Dostanu se na další silnici a tou se dojdou až ke schodům, vedoucím k vstupní bráně do mešity. Schody jsou hodně prudké a povalují se na nich psi a kozy. Brána je ve stejném stylu jako ostatní indické stavby, jen s tím rozdílem, že je výzdoba červeno- žluto bílá. Dojdu k bráně, od které vedou do

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

stran hradby a na jejích rozích jsou menší věže. Ze schodů je nádherný rozhled na okolní krajinu. U brány si opět zouvám boty a jdu se podívat dovnitř. Vlevo je samotná mešita, celé nádvoří je obeháno zastřešeným ochozem a vše je z červeného pískovce. Před mnou na druhé straně je altánek z bílého mramoru, který v sobě ukrývá hrobky, stejně jako celá část na druhé straně. Obejdu si nádvoří a podívám se do mešity. Na druhé straně nádvoří je několik staveb, které tvoří další menší areál s jedním menším nádvořím. Všude jsou rozestě hrobky. Atmosféra některých míst je dost zajímavá, když se procházím temnými podloubími mezi hrobkami, všude je takový zvláštní pach a na zemi je hodně výkalů od netopýrů. Nakonec zajdu do bílého altánku a prohlédnu si jej. Má z mramoru vyřezávaná i okna, která pak tvoří zajímavou mozaiku. Potom jdu stejnou branou ven, vezmu si boty a okolo hradeb jdu šikmo parkem, ve kterém mě otravuje jeden žebrák s čerstvě uříznutýma rukama a strká mi je pod nos. Tak mu říkám, že takhle to dopadá, když je strká, kam nemá. Přijdu k bráně, kde je vstup do komplexu chrámů a hrobek. Má jich tu být 45, tak se jdu podívat kolik činí vstupné. To je 260 rupí. Ale moc se mi to nechce platit, proto se jdu podívat do parku, který je hned vedle a dá se tam dostat o kousek níž po pravé straně. Projdu si okrajem areálu a po pravé straně jsou okolo zbytky staveb domů, které tak tvoří zajímavé labyrinty. Některé mají 4 patra a vlastně cesta vede nad jejich střechami. Dá se procházet kdekoliv, v jedné místnosti jsem hned za rohem zase narazil na obrovskou plástev s vosami. Takže to chce opatrně, kdybych do ní vrazil, asi by to dopadlo hodně špatně. Pak se vracím do parku a jdu dál. Na jeho konci je jeden z paláců, okolo má ochoz a uvnitř je pěkný park. Vlevo je východ ven k silnici a vpravo je druhý vchod do areálu. Ten je zase hlídán vojáky. Jdu se k nim podívat a ptám se na cenu. Ta je stejná jako vepředu a tak s ním chvíli klábosím a on mi nabízí, že mě za úplatek 150rupí pustí dál. Rozhodnu se ho zkorumpovat a tak mě za 100rupí prostrčí dovnitř. Stojím na velkém prostranství a všude okolo jsou chrámy z červeného pískovce. Budovy jsou zajímavé a každá je trochu jiná. Na prostranstvích, která jsou od sebe dělena samotnými chrámy, a jimiž se všemožně prochází, jsou zahrady a vypuštěné kašny. Nejvíce se mi líbí 5 pater vysoký templ, který má jen terasy na sloupech a jejich počet se snižuje až je na vrcholu jen jeden altánek a tvoří tak jakousi pyramidu. Potkávám zde Francouze, kteří mají z Taj Mahalu stejné dojmy jako já. Chvilí si povídáme a pak se jdeme věnovat dál prohlídce. Jiné temply jsou zase čtvercového nebo obdélníkového tvaru s nádvořím. Budovy jsou ve všech čtyřech stěnách stejné, nebo alespoň podobné a mezi nimi je zeď a v rozích zase malé věže. Uvnitř jsou pak všelijaké, ale už prázdné místnosti, balkóny s vyřezávaným zábradlím a výklenky. Na zdech a sloupech jsou vytesány ornamenty, zajímavé jsou i římsy u stropů. Opravdu je to nádhera a stojí to za to. Myslím, že to je i zajímavější než Taj Mahal. Dostanu se až do zadní části a chvíli tu odpočívám na hradební zdi. Přijdou nějakí turisté a z podhradeb na ně řve nějaký kluk „heloo sir, 10rupí“ a pořád dokola. Je už skoro 15 hod., a proto jdu zpět k místu kudy jsem vešel. Vyjdu na silnici před ten palác a jdu se po ní podívat k polorozbořeným hradbám města a ke dvěma branám skrz které vede silnice. Brány jsou to klasické, s červeno žlutou výzdobou, ale pěkné. Za druhou z bran se dávám podle rady místních pěšinou vlevo a dojdou tak k hlavní silnici. Jdu podél silnice směrem k místu, kam jsem přijel busem dopoledne. Vedle silnice kdosi uklízí všude přítomné odpadky žehem a tak se po ulici line libá vůně. Na jednom křoví vedle chodníku si všimnu zajímavé kobylky se žlutomodrými pruhy a tak si udělám makro fotečku. Po silnici jdu dál a dojdou přesně do místa, kam jsme přijeli pod mešitu. Koupím si vodu a nějaké banány a jdu k busu. Informuji se, který jede zpět do Agry. Jsem poslán dovnitř busu, kde už sedí dva turisté z Anglie. Vyprávíme si spolu zážitky a dojmy z cest, jeden z nich je dokonce z Birminghamu, kde jsem byl za prací. Tak probereme i to. Na předměstí Agry zastavujeme na železničním přejezdu, chuchvalce vozidel všech druhů na obou stranách kolejí jsou opravdu zážitkem. Sednu si do okna, a jakmile se závory zvednou a doprava se jakýmsi záhadným způsobem rozpohybuje, udělám si foto. Za hodku cesty jsme zase v Agře na autobusáku. Mám čas a tak se ještě zajdu podívat na vlakové nádraží, které je kousek a zjistím, že je to to nádraží, na které jsme před pád dny přijeli.

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Cesta vede okolo docela pěkných domů se zahradami a majitelé se snaží starat i o okolí před domy, a shrabané odpadky žehem recyklují. Zjišťuji, že se v tom nevyznají ani místní. Ptám se na lístek do Yansi a cena je 86rupí. Rozhodnu se koupit si ho, protože vlak jede v 9:50 a nebudu tak muset ráno vstávat příliš brzy. Musím u okénka vyplnit rezervační lístek a ten pak dát do okénka s penězi. Nemají nazpět drobné, proto si musím jít někam rozměnit. Najednou se ukazuje „ochota“ místních obchodníků a rikšáku. Jakmile z toho nic nemají, nikdo pro vás nehne prstem. Nikdo mi nechce rozměnit, dokonce i výběrčí na WC tvrdí, že nemá drobné. To je ten rozdíl proti Arábii, který mi tu silně vadí. Neochota a nezájem, jen a jen někoho odřít. Nakonec mi pomůže jeden pán z rikšy tím, že něco řekne a výběrčí z WC mi rozmění. Poté se vracím k okénku, doplatím drobné a jdu pryč. Vrátním se pěšky stejnou ulicí až k autobusáku a dám se směrem k Taj Mahalu. Motorikšáci zas prudí, proto nasazují 10rupí a jak zázrakem mě zase jeden za tu cenu vezme ale s tím, že se po cestě zastavím v jednom obchodě. Času je docela dost tak proč ne. Spácháme cestou prohlídku obchodu s látkami, koberci a hudebními nástroji a nakonec zastavíme na začátku starého města. Říkám, že mi to tady stačí a že se kousek ještě projdu. Rikšák po mě nic nechce, ale dávám mu domluvených 10rupí, dohoda je dohoda. Je tímto jednáním opravdu potěšen a tak si říkám, že to třeba někde zúročí. A po cestě mě odchytne jeden kluk, prodávající suvenýry z mramoru se stejnou technikou vkládání kamenů jako je na Taj Mahalu. Donutí mě jít se podívat do jeho obchodu, prostě nedá jinak. No, říkám si, to bude na dlouho. Mimochodem mi nabízí malou krabičku za 100rupí, ale já opravdu nic nechci a tak si z něj dělám trošku srandu, ovšem vše v rámci slušnosti. Pořád se mě ptá, kolik mu za ní dám, tak mu nabízím 10,12,15,20 a nakonec jde až na 25. Já se picnu, to fakt není možné, to je jen pro příklad, jak se tu dá smlouvat. Nakonec se rozloučíme a jdu zpět na hotel, kde odložím věci a udělám rychlou očistu. Jdu ven k sousedovi na večeři, jídlo je zase super a tak pobudu a pokecám asi 1,5h, nakonec se rozloučíme. Zajdu ještě do města na internet a pak se vracím zpět na hotel, kde si dám koupel a odpočívám na pokoji při psaní deníku do 23 hod., kdy jdu spát.

Den dvacátý první, pátek 28.9. 2007, Indie - Agra
Teplota: 30°C

Ráno mě budí Japonci, kteří přijeli včera, a bydlí o patro vyš. Dělají ukrutný bordel, na chodbě a ve vestibulu na sebe řvou a v jejich řeči je to opravdu zážitek. Všechno prokládají třískáním dveří, asi kliku doma nemají. V pokoji nade mnou snad i přestavují nábytek, protože je slyšet, jak tahají nábytek. Vstávám tedy v 7 hod. a pomalu balím. Ještě se zajdu podívat na střechu a pohledem na Taj Mahal se v duchu rozloučím s Agrou. V 8 hod. jsem hotov a jdu na recepci hotelu, kde vrátím klíč, odepíši se a vyrovnam účet. Pak opouštím hotel a po hlavní třídě jdu stejnou cestou jako včera, na autobusák. I když času není nazbyt, je to nezbytný krok k tomu, abych získal slušnou cenu za odvoz. Ignoruji tedy rikšáky, a nakonec беру jednoho, který mě odveze 10 km za 10rupí. Šlape jak vzteklý, ale moc mu to nejde. Asi je nějaký zmožený. Když nemůže, tlačí a dokonce po cestě jednou natankuje u pouliční studny. Jedeme zase přes křižovatku, na které je vystavený tank. Poprosím, aby na chvíli zastavil a odpočinul si, že si mezitím udělám jedno foto. Na vlakové nádraží dojedeme něco po 9 hod. a zajdu rovnou do haly. Podle lístků jsem poslán na perón č. 1, kde čekám na příjezd vlaku TAJ Express, zatímco přijedou a odjedou z tohoto nástupiště čtyři jiné vlaky. Na peróně jsou prodáváci, u kterých si kupuji něco k jídlu. Přijde i jedna holka a chce po mě pas. To

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

odmítám. Otravuje pořád, v ruce drží i nějaký formulář a tužku, ale neřekne mi, co chce, tak na ní dlabu. Jenže odbýt se nenechá, tak na ní zavolám policajta. Ten přijde, zjistí, co a jak a sdělí mi, že dívčina dělá nějaký průzkum spokojenosti s nádražím. Pas jí nedám, jen jí nadiktuji nějaké smyšlené údaje a odpovím na otázky, které má ve formuláři. Otázky jsou docela síla, jako např.: „jak se vám líbí nádraží, čistota nádraží, apod.“. Docela věc, když se podívám na kolejiště, kde jsou spousty odpadků a mezi nimi pobíhají pěkně vypasené krysy. Odjíždí se místo v 10:15 v 10:50. Po usazení ve vlaku se vydáváme na cestu. Jedeme zajímavou krajinou. Přejíždíme velké řeky po starých železných mostech na kamenných pilířích. V jedné části vypadá krajina jako z jiné planety, posetá samými malými kaňony hlubokými tak 30m a všelijak mezi sebou propletené. Později se začínají objevovat i kamenité kopce, na nichž se nachází různé temply a hrady. Do Jansi přijíždíme ve 14 hod. Cesta vlakem byla tentokrát super, vlak byl poloprázdný a byla spousta místa pro odpočinek. Dokonce cestou i sprchlo, ale tady v Jansi už je zase pěkně. Vystoupím z vlaku a jdu ven z nádraží přes místo, kde je houf rikšáků, kteří se na mně hned sesypou a přetahují se o mně. Nabízím jim za cestu na autobusák 20rupí. Nakonec mě vezme taxikář s místním automobilem značky TATA. Vlastně skoro všechno je tu této značky od rikš až po autobusy a nákladáky. Autobusák je až na druhém konci města a řidič na mě cestou zkouší klasickou metodu, že do Khajuraha už nic nejede a že mě tam svezí za 1500rupí. Ale neukecá mě a vysadí mě před autobusákem, jak jsem chtěl a za domluvenou cenu. Jdu rovnou do areálu, tedy spíš za zeď na hliněný a špinavý plac, kde parkují autobusy. Najdu autobus do Khajiraha a koupím si lístek za 110rupí. Právě je 14:45 a jdu si uložit bágel do busu. Posluhovač chce 10% z ceny lístku ještě za bágel. Tak mu na to kašlu a říkám mu, ať si to udělá, jak chce, že cestuji já + bágel a lístek mám tady, kde nic o příplatku psáno není. Něco mele a stěžuje si lidem okolo. Jdu si koupit něco k jídlu a pak čekám u autobusu na odjezd. Mezi tím mě tu otravují kluci se svítícími tužkami a já si z nich dělám trochu srandu a nabízím jim za to jiný tužky, nebo malý vytahovací metr. Vymýšlí kde co, ale do výměny se jim moc nechce. Zato prodavači vedle u stánku se tužka líbí a nabízí za ní nějaké jídlo. Odjezd je v 15:45 místo v 15:30. Cesta je dobrá, ale po nějaké chvíli se vše změní a silnice se mění v tankodrom, uprostřed kterého je jeden pruh asfaltu také v žalostném stavu. Jede se tímto pruhem proti sobě, a když jsou auta těsně u sebe, to každý strhne na svou stranu a tak se vyhnou. To vše prokládají nepřetržitým blikáním a troubením. Posluhovač v jedné chvíli vyleze v plné rychlosti ven z busu a po dveřích a okénku vyleze na střechu, kde chvíli něco dělá. Jede se stejným stylem beze změny dál. Řidič se vyhýbá dírákům v silnici, lidem, krávám, autům v protisměru. Je to fakt další zážitek. Už jsem toho viděl dost, ale tohle ještě ne. Po nějaké době se zase poskok stejným způsobem ze střech vrátí dovnitř. Podotýkám jen, že ten horolezecký výstup podnikl v pantoflích. Po cestě se zastavuje na dvě zastávky na jakých si vesnických autobusácích plných bahna a všemožné špíny. Jelikož je po dešti, tak to opravdu stojí zato. Cestou si povídám s klukem od vedle. Rozhovor je klasický. Pochází z Khajuraha. Půl roku je tady v Indii a půl roku pracuje v Japonsku, kde má i ženu. Docela mě to fascinuje a ptám se ho, jak to dělají, když se půl rok nevidí a klape jim to. Ukazuje mi vízum a za 2 dny právě odlétá. Na poslední zastávce asi 40 km od cíle naší cesty čekáme asi 45 min. Taký pozorují jednoho kluka, který si čistí zuby vrtákem. Poté následuje noční jízda po oranici. To je opravdu něco. Nadskakují na sedačce občas i 30cm do výšky. Musím se držet madla sedačky před sebou. Do toho všichni do sebe perou dálkovými, tak nechápu, co vlastně vůbec vidí. Jinak je styl jízdy stejný jako ve dne. Ve městě do autobusu nastoupí další lidé a po cestě do Khajuraha nabízí své hotely. Je málo turistů a proto sehnat hotel není problém. Volím podle obrázku a i podle toho, kdo byl první - hotel Green house. Slibuje mi hotel za 100rupí. Na místo dorazíme ve 20:30 a jdu rovnou do hotelu. Po cestě se mě ještě občas snaží někdo přemluvit a vnutí mi svou vizitku. Hotel je při silnici od autobusáku a za minutku jsme na recepci. Jdeme si spolu rovnou prohlednout pokoje. Ukazuje mi pokoj za 100, 250 i 550. Beru ten za 100, protože je v přízemí a nahoře to byl samý brouk, dokonce i žába skáče po chodbě hotelu. Ubytuji se, udělám raidovou

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

desinfekci a pak jdu na recepci vyřídit vše nezbytné papírování a rovnou i zaplatím. Je lepší platit dopředu domluvenou sumu, alespoň si to pak už nerozmyslí a nechtějí ani nic víc. Na recepci sedí nějaký Japonci, se kterými chvíli pokecám. Potom se jdu projít ven a podívat do města. Je to malinké městečko, na zdejší poměry spíš vesnice, a tak je tu božský klid. Zajdu do centra na hlavní ulici, lehce si jí projdu a v jedné obyčejné restauraci si dám jídlo a dobře se najím. Po večeři se vracím směrem zpět k hotelu a jdu po hlavní ulici směrem dolů. Okolo jsou velké lampy, u nichž lítá neuvěřitelné množství hmyzu. Nikdy jsem nic podobného neviděl. To bude tím klasickým teplým a vlhkým klimatem, který tu panuje. Když mě místní posílají zpět, potkám kluka z autobusu. Je tu na moto značky BAJAJ 100 ccm. Projíždíme se po městě a je to super zážitek. Říká mi, že tohle moto tady stojí 1000 USD. Nakonec jedeme okolo jezera až do hotelu, kde se rozloučíme s tím, že se určitě potkáme i zítra. Jdu na pokoj, kde s radostí zjišťuji, že většina brouků je chciplá. Udělám si kafe, dám si koupel a než jdu spát, odpočívám u psaní deníku.

Den dvacátý druhý, sobota 29.9. 2007, Indie - Khajuraho
Teplota: 33°C

Ráno vstávám okolo 8 hod. a rovnou balím. Po 9 hod. odnesu bágel na recepci a domluví si úschovu. Pak vrátím klíče a vyrazím do ulic městečka a k chrámům v jeho západní části. Projdu několika ulicemi, až se dostanu na hlavní silnici, která vede okolo jezera se schody zasahujícími až do vody. Voda je špinavá, ale alespoň nesmrdí. Nebo už to nevnímám? Po pravé straně ulice jsou domy s obchody a jejich obchodníci mě lákají dovnitř. Odbývám je se slovy, že později a mířím k chrámům, které vykukují vlevo za jezerem. Minu onu včerejší křižovatku na hlavní ulici a taky včerejší restauraci, a o kousek dál vidím vstup do parku s paláci. Vstupné je 250rupí a po zaplacení se dostávám za železný plot, který je obehnán okolo celého areálu. Jdu k prvnímu templu, který se nachází mírně vlevo a hned přede mnou. V parku jsou rozestavěné temply a všude okolo jsou udržované trávníky s živými ploty. Sem tam roste i nějaký ten větší strom. Paláce jsou postavené z pískovce a mají klasickou, nám známou žlutou barvu. Ty, které jsou vystavené vlivu deště, jsou šedé až černé. Ke vchodu do Templu vedou pokaždé schody a vchází se přední částí, kolem které jsou sloupky, zábradlí nebo nějaké sochy. Ve všech jsou vyryty různé ornamenty a sošky lidí zvířat a pod... Temply působí jako by byly poskládány z různých částí na sebe a vypadají tak hodně členité, stupňovité. Na jejich vrcholku se nachází zdobený ovál s kopulkou. Na rozích střech jsou chrliče – sloni - a pod. Je toho na každém templu spousta, člověk ani neví kam má koukat dřív. Uvnitř templu je většinou jedna místnost s oltářem, okolo které vede chodba. Na oltáři i okolí je výzdoba podobná jako venku. Sochy lidí, včetně sebemenších detailů jako jsou korále a oblečení, vše je naprosto dokonalé. To samé u výzdoby zvířat a zdobených říms s různými výjevy. Na chrámech z boku jsou úžasné řady sošek a mezi nimi i výjevy z kamasutry. Neméně zajímavé je zpracování všech balkonů, sloupů a stříšek. Každé volné místo na paláci je nějak vyzdobeno. Na zdech jsem našel i sošku bohyně Kálí, stejně zajímavé jsou i sošky zobrazující erotické obrazy. Obejdu si všechny chrámy v parku a můžu říct, že vesměs jsou všechny stejné, ale liší se detaily a soškami ve výzdobě. Základní sošky jsou stejné, ale hlavní, které se nacházejí uprostřed, jsou na každém paláci jiné. Je to opravdu úžasné a tak nějak si představuji chrámy v Kambodži. Potkám tu jednu holku z US, se kterou uděláme foto navzájem a chvíli si popovídáme. Po prohlídce jdu ven z parku a chci se zajít podívat na chrám přes silnici. Odchytí mě jeden kluk a pak se přidá ještě jedna bába. Něco chvíli vypráví a bába mi pak dává věnec květů, prý jako dárek pro Shivu a pak odchází. Tak přemýšlím co s tím, a ten kluk mi

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

nabízí, abych se šel podívat do Shovova templu hned vedle parku. Tak jo, jdeme tam a přijdeme k paláci, který je stejný jako ty v parku. Před templom se musím zout - dneska ty ponožky budou teda vypadat, asi je pak rovnou vyhodím. Jdeme dovnitř, kde je ohoz a uprostřed je jakýsi sloup s květy. Kluk mi říká, že se musím pomodlit a ukazuje jak. Já to samozřejmě odmítám, protože nejsem věřící. Obejdu tedy kruhový oltář ve směru chodu hodinových ručiček a v zadní části paláce vystoupím nahoru ke sloupu. Prý mám hodit kytky na sloup. Zkusím to, ale pokaždé spadnou dolů. Zkousím to asi třikrát a pokaždé to dopadne stejně. Tak to zkusí můj průvodce, ale zase nic. Nakonec to vezme další kluk, zmuchlá kytky do koule a to se zadaří. Kluci pak jdou k svatému muži, který tu sedí. Ten jim něco nelije do dlaní a oni to vypijí. Mě se tomu podaří úspěšně vyhnout a dveřmi na boku opustím templ. Dojdu k přednímu vchodu, nad kterým sedí páv. U mých bot už zevluje bába. Á, kdo by to byl tušil, že tu bude. A je mi už i jasné co teď přijde. Samozřejmě, chce prachy za kytky. Tak ji říkám, že tvrdila, že je to present pro Shivu. Teď tvrdí, že ne. Když ne tak ne, říkám jí. Tvoje kytky má Shiva, tak si to musíš vyřídit s ním, což očividně nečekala a čumí jak péro. Na nic nečekám a jdu od chrámu ven na hlavní ulici, ale bába se po chvíli probere a už mě zas sleduje. Už si jí nevšímám a mířím směrem k jezeru. Jde za mnou až na křižovatku, kde to vzdá. Už se udělalo docela teplo a místní se v trochu zeleném jezírku koupou. Na schodech u jezera potkávám Davida a Toma (Japonec z hotelu). Tak si tu společně sedneme a chvíli pokecáme. Občas k nám přijde kluk z obchodu se stříbrem a nabízí čaj. Musím se pak u něj zastavit, slíbil jsem mu, že se pak zastavím. Chvíli posedíme a pak zajdu do samozřejmě nejlevnějšího obchodu v Indii. O patro výš se zastavím na internetu. David má zavirovanou kartu ve foto a tak se s tím nedá nic dělat, foto jde stáhnout jen některé. Zálohu na cd si udělat nechtěl, proto stáhneme vše, co jde. Karta se potom musí zformátovat, aby se dala vůbec ještě použít. Internet mezi tím taky spadne, proto se domlouvám s majitelem, že až to naběhne, aby poslal foto na můj mail. Je mi jasné, že foto už asi neuvidím, ale co. Díky bohu, že já fotím na klasiku. Po 14 hod. se vracím zpět do hotelu pro bágla a jdu na autobusák. Na nádraží jsem za chvíli a kupuji si lístek za 250rupí do Varanasi. Naložím si bágla do busu a poskok chce zase peníze. Vysvětlím mu to tak, že jsem si koupil lístek pro sebe i bágla a to proto, že jedeme spolu. Nikde nic o žádném příplatku nebylo, tak mu říkám, že se musí jít domluvit s řidičem, ať mu to dá z ceny jízdenky, že já už jsme platil jemu a víc mě to nezajímá, a že on mu to jistě moc rád dá. Zase je mírně nasranej, ale asi tak jako já dneska. To není den, aby se mě někdo nesnažil okrást. A dnes tuplem! To bude asi tím, že už jsem víc na východě. Jdu si koupit něco k jídlu na cestu a čekám na odjezd busu, který by měl jet ve 14:45. Ale ve skutečnosti jede v 15 hod. Cesta je zase stejná: díry, bahno, louže, hlína Okolo silnice jsou zasázené stromy a ty mají okolo sebe postavené ohrádky z cihel, aby je nesežraly krávy. V jedné části cesty projíždíme zajímavým tropickým lesem a míváme velké řeky. Cesta je zase veselá a díky povrchu nám 45 km trvá 1,5h. Autobusáky v místních malých městech jsou snůškou humusu a bordelu toho největšího kalibru. Další můj postřeh je, že místní lidé a riksáci mají úplně shnilé zuby. Zastávky trvají asi tak okolo 30 min a jsou každé 2 hod. jízdy, což vychází tak po 50 – 60km. V busu je taky pěkný bordel a strašně málo místa na nohy. Všichni se krouží a převalují, aby si jen našli trochu toho pohodlí. Bus zastavuje na každé křižovatce a cesta skoro vůbec neutíká. Občas je uvnitř úplně narváno. Jedou tu i dvě turistky. Jedna je ze Španělska a druhá z Japonska. Na zastávkách pokecáme a zase se jede dál.

Den dvacátý třetí, neděle, 30.9.2007 Indie - Varanasi

Teplota: 40°C

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

V 1 hod. ráno zastavujeme v jednom trošku větším městě. Podle místních se to tu jmenuje Meli, ale to jsem v mapě nenašel, tak bych si tipnul, že je to někde okolo Allahabadu před Varanasi. Je to opravdu díra jak se sluší a patří. Mám pocit, že čím jedeme víc a víc na východ, je to stále horší. Jeden prodávác na autobusáku prodává jakési sladké smažené těsto, které je totálně obalené brouky. Ptám se ho, co to je, jestli je to nějaká broučí specialitka. A když si děláme foto, jsme tu středem pozornosti a zájmu. David to fotí, místní zas fotí jeho, jak to fotí, no docela síla. To je jim divný, ale jídlo obalené brouky ne. Asi místní vegetariánské strava.. Okolní obchodníci bijí krávy a odhání je od svých krámků. Tak se tu potlouká docela velké množství psů, po některých lezou naprosto všude jakýsi paraziti o velikosti tak 1 cm. Projdu si lehce okolí, ale nic zvláštního tu není, jen polorozbořené WC najdu přímo na ulici ve vjezdu na autobusák. Mezi rozbořenými betony vykonám svou potřebu - naštěstí jen malou. Je neuvěřitelné, že mi to začíná připadat normální. Strávíme tu 1:45 hod. a před 3 hod. se vydáváme opět na další kus cesty. Řidič nám pro radost pustí nějaké DVD s klasickým indickým filmem, kde pořád kdáká jakási ženská s naprosto strašnou choreografií. Do Varanasi přijíždíme po 5 hod. a bilance je - za 14 hod. 450km, a to je opravdu děs. Místní doprava busem je opravdu šílená. Ale není problém jí kdekoliv sehnat. Rozhoduji se, že zkusím jet nazpět vlakem. To sice přináší jiné úskalí, ale.... Zastavujeme na hlavní ulici vedle autobusáku po rozednění, a když se trošku zorientuji v mapě, jdu zjistit, co a jak jede do Nepálu. Po dobu, kdy tu stojím, nemám chvíli klid. Rikšové jsou opravdu otravní. Nakonec se s jedním domluvím na hotelu Yodgi Lodge, který mi sám doporučuje. No jistě, jak jinak když z toho dostane provizi. Ale rozhoduji se to risknout a uvidím. Je to prý 4 km, tak s ním domlouvám cenu na 20rupí. Jsem odvezen přímo před dveře hotelu, který je zastrčený v menším labyrintu úzkých uliček a musím uznat, že rikšák se tentokrát pochlapil a hotel je za solidní peníz na slušné úrovni. Beru si pokoj za 200rupí s koupelnou na pokoji, protože po noci strávené ve špinavém buse, jí opravdu potřebuji jako sůl. Jdu se tedy ubytovat. Pokoj ještě není uklizen po předchozích hostech, a proto si jen odložím bāgl a udělám si čaj. V tom přichází uklízečka, že jde připravit pokoj. Vezmu si čaj, posadím se na schody a odpočívám, než ustele postel a vysype koš. Tím je práce s pokojem skončena a ona odchází. Hotel má uprostřed jakýsi vestibul s recepcí a posezením v přízemí, okolo vestibulu se pak v každém patře nachází ochoz. Schodiště po pravé straně propojuje jednotlivá patra hotelu a z ochozu jsou vstupy do samotných pokojů. Pater je tu několik a já jsem ve třetím. Přes zábradlí ochozu je vidět nahoru i dolů k recepci. Pak se vracím do pokoje, dám si sprchu a jdu si lehnout. Spím asi do 9 hod. a okolo 9:30 se rozhoduji navštívit město. Sejdu dolů do recepce a potkám tu jeden pár cestovatelů z Austrálie. Hezky si spolu popovídáme, a jelikož právě přijeli z Nepálu, dozvím se důležité informace a dostanu od nich i mapu Nepálu. Je to skvělé popovídat si zas normálně a ne pořád odpovídat na stejně praštěné otázky ve stylu odkud jsi a kam jedeš. Co je to Czech republic už taky odmítám vysvětlovat. Projdu uličkami zpět na hlavní a po ní jdu směrem ke Ganze. Na ulici je šílený mumraj a každý na mě pokřikuje Helloo, helloo,... whats your name....are you from? Vzpomínám si na první cesty v tureckém Kurdistanu. Je zajímavé, jak se ta hranice i v tomto posouvá stále dál a dál na východ. Na pokřikování rikšáků nereaguji a jdu si dál po svém. Zde funguje jen a jen nezám. Dojdu na jednu křižovatku, uprostřed které leží chcíplá kráva a vedle její rozkládající se mrtvoly pozorují policistu, jak tu řídí dopravu. Za křižovatkou je spousta obchodů po obou stranách ulice a prodává se tu všechno možné. Jdu spolu s davem lidí k řece. Silnice se točí malinko vlevo a šipky ukazují kam se dát k tomu, nebo jinému ghātu. Spolu se mnou jdou k řece davy věřících. Přijde vedle mě chlapík a nabízí odvoz. Když neuspěje s odvozem, nabízí kde co a nakonec i hašíš a pod svinstva. Nereaguji a ulicí vpravo dojdou na schody vedle jakési věže, přímo u jednoho z ghātu. Schody vedou přímo do řeky a dole na nich stojí spousty věřících lidí. Lidé se tu koupou, omývají a všemožně cachtají a polívají se vodou posvátnou vodou z řeky, také do ní házejí jídlo. Jiní si zde zase perou své věci a ty pak na schodech suší. Uschnou opravdu rychle, jelikož mi tady teploměr ukazuje 43°. Přes všudypřítomný smog není skoro vidět na druhý břeh,

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

který je úplně prázdný. Zato pohled doleva i doprava je zajímavý. Všude jsou budovy, hotely, paláce, chrámy apod. Od všech vedou schody k řece. Stavby jsou to zajímavé a vypadají, že zároveň tvoří i břeh řeky. Dole jsou dvě patra bez oken, která mívají tak v úrovni třetího patra. Vrchní části budov jsou pak rozmanité a tvoří je kde co, např. okna, balkóny, terasy, věžičky altánky apod. Po schodech a ochozech mezi nimi a nad nimi se dá jít podél břehu. Otravují tu hodně prodáváci a nabízejí kde co, ale především svezení lodkou po Ganze. Malé lodky jsou hned u břehu a větší stojí přibližně 10 m od něj, aby se mohli věřící koupat. Rozhoduji se opustit toto nejrušnější místo a jít podél řeky vpravo. Po chvíli mumraj ustává a mám klid. Jdu kus po břehu a dojdou k prvnímu Born ghatu, na kterém právě hoří tři ohně. U každého z nich stojí svatý muž a bambusovým klackem, asi o průměru 10 cm a délce tak 3 – 4m, pohrabuje hranici. Přikládají také na hranici další dřevo tak, aby to lépe hořelo. Posadím se na schody kousek vzadu a vše pozoruji, dokonce udělám i jedno foto. Je docela drsný zážitek koukat se na ohořelé torzo těla, jak do něj ten s tím klackem buší, aby se rozpadlo na menší kousky a lépe shořelo. Ale to je náš pohled, oni to vidí jinak a musí se na to člověk koukat jejich očima. Přichází jeden kluk, jakýsi student, posadí se vedle a prý jestli nechci jít blíž?. Říkám mu, že mi to takto úplně stačí, a když právě přináší další tělo ženy, postupně mi všechno vysvětluje, co dělají a proč. Tělo je na nosítkách zabalené v bílé látce a přikryté růžovou. Barva látky označuje, jde-li o muže, ženu, anebo někoho mladého. Na vrchu jsou květy. Nosítka položí na zem u řeky a postaví hranici. Potom tělo vezmou a namočí v Ganze. Kytky se nechají odplavat v řece a látky se sundají, tak že zůstane tělo jen zabalené v té bílé. Ostatní látky se nepálí. Pak tělo odváží z nosítek a položí jej na hranici, kde jej posypou nějakými látkami a dalšími věcmi. Nakonec se hranice podpálí. Pálení se účastní jen vlastní rodina, ale není problém se u toho na 20 min. zastavit. Vedle hranice stojí děda – manžel babky. V duchu si říkám, že bych asi nedokázal koukat, jak se tu pálí můj milovaný člověk, se kterým jsem strávil spoustu let života. Navíc se ještě dívat, jak do zbytků ten svatý muž štourá klackem. A zase to je ale ten náš úhel pohledu. Já osobně si zas myslím, že by člověk měl odejít tak, jak na svět přišel bez nějakých větších zásahů, aby dosáhl onoho klidu na onom světě. Rozloučím se, se studentem a poděkuji mu za vše. Jdu kus dál a pak se v jednom místě zastavím na schodech a odpočívám. Z města a domů vytékají černé potůčky a mizí po schodech v kalu Gangy, kde se opodál koupou děti s buvolů. Všude na břehu je spousta odpadků a bahna. Povídám si s jedním Korejcem, který sedí vedle mě a má na koupání stejný názor. Pak dojdou ještě kousek dál a jsem skoro na konci. Proto se otočím a pomalu se vracím stejnou cestou zpět a vtom potkávám kluka z Hradce Králové. Má na sobě tričko a na něm namalovanou českou vlajku. Tak se stavíme na kus řeči, česky jsem s někým mluvil naposledy asi v Iránu. Vráť se až na místo kudy jsem přišel (dvě takové kulaté věže) a pokračuji dál na druhou stranu za růžovou věž a po chvíli se dostanu na hlavní spalovací ghát. Je tu spousta chrámů a všude hoří spousta ohňů. Na terasách chrámů, na břehu řeky prostě na každém volném místě. V zadní části chrámu je zase všude možné naskládané obrovské množství dřeva. Od jednoho kluka, který se mi nabízí jako jakýsi průvodce, se dozvídám, že je zakázáno zde fotit, a že lidé sem přijíždějí z celé země. Ptám se ho, kolik lidí denně spálí, on odvětlí, že tak okolo 250 – 300. Jdu se s ním podívat na střechu jednoho z templů, odkud je všude vidět. Ptá se mě, jestli si to nechci vyfotit. Ptám se: „jak to, vždyť jsi říkal, že se to nesmí“. Odpovídá, že za příspěvek na dřevo to domluví. Myslím, že asi trochu kecá, ale je mi to jedno, stejně fotit nechci. Všude okolo hoří spousta hranic a na střeše je tak děsně, pálí oči a všude lítá popel. Vysvětluje mi, že spalovací proces u jednoho člověka trvá 3 hodiny, a tím se nebožtíkova duše osvobodí a tělo už je pak bezcenné a nemusí se spalovat úplně do konce, a proto se pak hodí ostatky do Gangy. Zvláštní, je že člověk nic necítí. Myslel jsem si, že ucítím zápach, ale ne, nepáchne to. Cítit je jen spálené santalové dřevo. Můj průvodce se pořád ptá na to foto. Tajně se to nesmí, prý kdyby to někdo viděl, tak mu můžou i hodit foťák do ohně. Nakonec sám zlevňuje z 1000 na 50 a tak si jedno foto udělám. Chvilu tu strávím, ale ne moc, jelikož je všude hodně kouře a není to zrovna

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

příjemné. Jdu tedy zpět do města hned uličkami za ghátem, a zamířím podle mapy k místnímu Golden Templu. Je zastrčený a není nic vidět, všude hlídají vojáci a chrám je za ostnatým drátem a pletivem. Všechny věci se musí nechat venku, v něčem jako je skříňka a za tu chtějí 50rupí. Vypadá to tu jak válečná zóna s kontrolami a pěknou frontou. Foto tu taky nenechám a tak na to kašlu. Z turistů tu nikdo není, vidím, že jsou tu jen místní. Bloudím uličkami a nakonec se zeptám jednoho pána na cestu. On mě odvede až na hlavní ulici k hotelu, což jsem zrovna nechtěl, no ale budiž. Hezky mu poděkuji a vracím se zase směrem ke křižovatce se zdechlinou. Zaujme mě na jedné ulici bývalé skladiště, které momentálně slouží jako obrovský odpadkový koš uprostřed města. Od vrat se kupí odpadky až po střechu, letmým pohledem lze uvnitř najít cokoliv včetně zdechlin zvířat. Tady se ptám na nějakou restauraci a jeden pán mi tvrdí, že zná dobrou, tak mě tam odvede a musím mu slíbit, že se pak zastavím v jeho obchodě. Dám si celé místní menu na plechovém tácu za 50rupí a za 10 ještě nějaké pití. Jak jsem slíbil, po večeři se zastavím v jeho krámku. Prodává látky a já se na chvíli posadím. Má tu příjemný chládek a na mě leze v tom jeho krámku spaní. Po chvíli se musím rozloučit a odejít, abych tu neusnul. Vráťím se na hlavní ulici a zajdu na net kousek od hotelu. Majitel je zas nějaký vychytralý a za stažení tří stánek chce 30rupí. Net je tak pomalý, že se nadá dostat ani na mail a on i přesto, že to nejde, chce zaplatit 10rupí. Jdu raději jinam. Tady jsou všichni nějaký vyčůraný a tahají člověka jen a jen do jejich krámků. Pak se jdu podívat na oslavu řeky, který se koná denně od 18:30 do 19:30. Mám to akorát, proto musím trochu pospíchat. Jsem vůl a asi 100m před řekou se nechám nachytat jedním vyčůránkem, který mě tam prý zavede kratší cestou. Ano, zavedl mě, ale na spalovací ghát, kde se děje to samé co ve dne. Jsem našťvaný a tak už to asi nestihnu. Musím chvíli pobýt, abych neurazil. Stále mě tu otravují - zase foto apod. Dokonce chce i zaplatit za průvodcovství. Už mě štve ale dokonale, proto mu říkám, že jsem chtěl na slavnost a ne sem, kam mě zatáhl proti mé vůli a tak nic nedostane. Jdu dolů k řece a podél ní mizím vpravo. Je tu naprostá tma, proto mám trochu strach, abych někam nespádl nebo nešlápl. Všude je binec a bahno, dokonce o kousek dál myjí zaplavené schody hadicí. Tak se všude valí bahno a lidi v tom různě poskakují po cihlách. Dva hoši jdou pomalu za mnou, tedy se moc nezdržuji a na ghátu u dvou věží, kde mimochodem slavnost právě skončila, se ztrácím v davu. Poodejdu kousek dál a dám se do řeči s jedním pánem. Ten mi o slavnosti něco poví a já koukám, jak balí altánek na břehu řeky. Po řece plavou papírové lampióny. Lituji, nestihl jsem to o 10 min, díky těm dvou kreténům. Rozloučím se s pánem a po hlavní ulici se vracím zpátky do hotelu. Na hlavní ulici je úplně narváno, nedá se pomalu ani jít jen se postupuje v davu. Zastavím se ještě jednou na net a potom jdu na pokoj, kde napíšu něco do deníku. Dám si koupel, udělám si kafe a jdu spát.

Den dvacátý čtvrtý, pondělí 1.10. 2007, Indie - Varanasi
Teplota: 34°C

Dnes ráno vstávám před 8 hod. a opět pomalu, ale jistě balím. Pak jdu dolů na recepci vyřídit nezbytné formality. Při tom se mě hoteliér ptá, kam mám namířeno dál. Odpovídám mu, že chci jet do Nepálu do Kathmandu. Vysvětluje mi, že tam jezdí tourist bus od jakési cestovky, za 600rupí. Cena je celkem rozumná a vzhledem k tomu, že se v Nepálu nedá jezdit veřejnou dopravou, to stojí za zvážení. Problém je ale v tom, že už je skoro 9 hodin a bus má odjíždět právě v 8:30. Bus jede na hranice, kam dojede večer, a po překročení hranice se zůstává v Guest housu kousek za hranicí. Druhý den se pokračuje autobusem do Kathmandu. Říkám mu, že když to vezmu, že už to stejně nestihnu, protože už je hodně hodin. Ví, že čas tu extra velkou roli nehraje, no ale

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

přece. Tvrdí, že na mě počká a tak se to rozhoduji risknout a koupím si lístek. V tom už zase začínají problémy, v tu rámu je připočítána k lístku jakási provize ve výši 50rupí za booking lístku. Pak zase někam volá. Myslím si, aby pozdržel autobus, ale to jsem se pěkně spletl. Na bus se samozřejmě vykašlal a zavolal svého známého předraženého rikšáka. Domluvil si s ním i cenu za odvoz k busu na nehorázných 100rupí. Už jsem nasranej a posílám ho do ... a chci najít jiného za normální cenu jinak, že chci vrátit peníze. Jdeme na hlavní ulici najít jiného. Jelikož nemám čas, vezmu jednoho za 20rupí. Ten jede až na hlavní ulici, kde má být bus. Ten tu samo sebou není a tak podle adresy na lístku jedeme ke kanceláři cestovky Paul Travel. od které je lístek. Tam se dozvídám, že oni nic nevědí, a že bus odjel normálně o 15min později. Zavolají tedy do busu a ten už je pryč 10 km za městem. Nabízejí, že tam na mě počká, a že mě tam odveze zase další ryšák. Samozřejmě, že princip je stejný. Člověk v nouzi se vyždímá nejlépe, a proto nabízejí odvoz za 250rupí. Tak a dost! Říkám jim, ať si to udělají, jak chtějí, mě slíbili, že to zařídí a že tu bude autobus čekat a že nic navíc už platit nehodlám. Volá zpět do hotelu a na něčem se domlouvají. Potom si vezmu ten telefon a povím, ať to nějak vymyslí, nebo si zajedu zpět do hotelu pro 700rupí. Trochu se diví proč 700, tak mu vysvětlím, že budu chtít i náhradu za dvě zbytečné cesty rikšou a může si být jistý, že je z něj dostanu. Pak mu vrátím chlapíka v kanceláři. Opět se spolu baví, a nakonec se najde řešení. Nabízí mi vrácení 300rupí za dnešní cestu na hranice s tím, že mi dá instrukce co a jak dál. Souhlasím a vyřídíme to. Takže mám zaplacen nocleh v guest house na hranicích s názvem Nepal Guest house a zítřejší cestu z hranic do Kathmandu. Mým úkolem je za dnešek dostat se do Sonauli na hranice s Nepálem. Opouštím kancelář a jdu na autobusové nádraží, které je hned o ulici vedle. Dotazuji se na bus do Sonauli a dostávám informaci, že musím jet do Ghoraktepuru. Najdu autobus a koupím si lístek za 125rupí s odjezdem v 10 hod. což je za 10min. Tak super aspoň to. Odjíždí se přesně na čas a opouštíme Varanasi cestou vedoucí na sever. Krajina se zase začíná měnit a všude je spousta řek, vody, jezer s 1,5m vysokou bíle kvetoucí trávou, také je tu hodně skleníků. Jo to docela nádhera, jen by to chtělo něco udělat s tím všudypřítomným bordelem a prasaty. Cesta je klasická. 7 hod. Jedeme 220 km, cestou zastavujeme na několik zastávek, ale když chci vystoupit, tak mě nerv zahání nazpět. Na zastávkách taky nastoupí prodavači kde čeho a předvádí své zboží. Nejlepší je předváděčka škrabky brambor. Na další zastávce už mám nerva dost, vystoupím, kašlu na něj a dělám si co chci. Po chvíli buzeraci vzdá a já si v klidu koupím pytel buráků, aby mi cesta v busu lépe utíkala. Projdu se trochu po okolí a vracím se před odjezdem zpět k busu. V busu je jen pár lidí a tak si vlezu na 6ti sedačku úplně vzadu. Cpu se buráky a slupky házím z okna ven. Zaujme mě asi místní výroba antuky, kdy na silnici nahází hromada cihel, přes kterou musí auta přejíždět, dokud ji nerozdrť. Zastavujeme u jednoho železničního přejezdu a pozoruji místní báby, jak se venčí ve stoje. Je to docela síla, ale mají to zmáknuté, stačí jim nadzvednout sári a je to. Před Ghoraktepurem je obrovská zácpa a popojíždí se krokem. Auta stojí v každém směru ve 3 – 4 řadách, a jezdí i po hlíně okolo silnice, kde rozjíždí tekoucí stoku. Je tu jeden policajt, který se snaží řídit dopravu. V ruce má asi 1m dlouhý klacek, a tomu, kdo ho našťve, s ním tříská do auta. Místní to vůbec nebere, tlemí se mu a dělají si, co chtějí, respekt u nich asi budí jen kulomet. Nakonec se zácpou prodereme a dojedeme do centra města, kde jsem vyhozen rovnou na ulici. Tak se tu chvíli potloukám a snažím se zorientovat v mapě. Zase tu ometají rikšáci a ptají se, kam chci. Povídám, že na bus do Sonauli. Jeden mě odveze na stanoviště, odkud autobus odjíždí, za 10rupí. Je to na jakési hlavní ulici, vedoucí přímo k nádraží, s různými obchody a jídelnami. Postává tu dost taxíků a autobusů. Jeden taxikář se mě zase snaží přesvědčit, že tam nic nejede kromě taxi. Po chvíli bus najdu a po zaplacení lístku za 70 rupí se jdu posadit dovnitř. Je tu několik místních (asi 13). Ptám se jak je to daleko, odpovídají, že pryč 100 km. Čekáme na další lidi, ale nikdo se nedostavuje, tak si mezi tím dám v jedné jídelně večeři za 20rupí. Je to dobré, ale prostředí je pěkný humus. Mezitím se setmělo a tak se vracím do busu na své místo. V 19 hodin přijde řidič sběrného taxi a říká, že bus dnes už nepojede, protože je málo lidí. Pryč pojede jen on za 100rupí. Jsou

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

tak vychcaní, až je to síla. Co nám ale zbývá, proto vystoupíme a jdeme k jeho džípu. Bágly se dají na střechu a dovnitř se nás nacpe 12 a 13tý jede na střeše s bágly. Pak přijde a vybírá doplatek mezi lístkem a jeho cenou tak mu říkám, že mu dám jen 20, že už stejně víc nemám. Nakonec souhlasí a cena je tak 90rupí. Když vše skasíruje, nastoupí a konečně vyrážíme. Jedeme do centra města okolo velkého vlakového nádraží. Po chvíli jsme za městem, kde už není jediná lampa. Jen ve vesnicích na hlavní ulici svítí, tak hrubým odhadem, tři žárovky. V jedné vesnici, 25km před Sonauli, zastavujeme a řidiči jdou na večeri, která jim trvá skoro hodinu. Je už skoro 21 hod. a lidi už dost nadávají. Po chvíli se zase jede dál. Je to docela utrpení, ale silnice je tady dobrá a proto cesta ubíhá docela rychle. V Sonauli jsme ve 21:30 a zastavujeme na hlavní ulici, vedoucí okolo krámků. Nejde elektrika a tak jdu temnou ulicí dál směrem k Nepálu, kde se svítí. Po cestě jede okolo rikšák a nabízí odvoz na hranici. Tak si ho vezmu a on mě odveze až před kancelář emigration office India. Odbavení proběhne při svíčkách, kde vyplním i nějaké lejstro. Nakonec dostanu razítko do pasu a ještě chvíli pokecám, než jdu dál k bráně, na které je napsáno „welcome to NEPAL“. Projdu jí a jsem v Nepálu. Za bránou je vpravo budova opět s emigration office. Dostanu tu zase lejstro, ale svítí tu lampa, tak se u ní snažím lejstro vyplnit. Ale okolo lampy lítá takové množství hmyzu, že po chvíli musím hmyz i z lejstra oklepávat. Když se to zvládne, jdu dovnitř, koupím si dvouměsíční vízum za 30 USD + 1 foto. Poté jsem oficiálně vpuštěn do země. Přidá se ke mně jeden pán, asi vekslák, a jde se mnou dál. Podlezeme závoru a už jsme tu skutečně. Je 22 hod. Čas je tu +15min. Jdu směrem k nepal Guest house, kde máme mít zajištěn nocleh. V duchu si říkám, jestli se to obejde bez potíží, protože už jich dneska bylo až, až. Dojdeme do recepce a vše se vyřídí naprosto v klidu a v pohodě na základě lístku, který mám. Pak se domluvíme na výměně peněz. Vyměním 200 USD za 11.000 nepálských rupí a zbytek v Indických asi 500rupí. V kanceláři zaplatím a nabízejí mi i hotel v Kathmandu, protože tam prý taky dojedeme večer. Cena je dobrá a podle obrázků je hotel pěkný, tak si ho rovnou koupím také. Cena je 250rupí indických. Poté jdu na pokoj ubytovat se. Pokoje jsou takové pěkně vlhké kobky, a já tuším, že tu ani nic neuschne. Udělám vše nezbytné a okolo půlnoci jdu konečně spát.

Den dvacátý pátý, úterý 2.10. 2007, Nepál - Sonauli
Teplota: 33°C

Ráno mě budí hoteliér boucháním na dveře v 6 hodin ráno. Balím věci a ty, co jsem včera večer vypral, mi vůbec neuschly. V pokoji je jak v lázních, teplo a vlhko. Beru si na sebe jedno vlhké triko a ostatní věci musím nacpat do báglu. Prádlo se snažím usušit už třetí den, ale nikdy nedoschne a za celý den v báglu zas zasmrádne, tak ho večer vyperu znova a tak to jde pořád dokola. Když mám hotovo, jdu dolů na recepci a k našemu busu do Kathmandu. Venku je všude pěkná mlha a teplo, moc zajímavé klima. Bágl dám na střechu a jdu se posadit dovnitř. Přijde dovnitř poskok a zase chce peníze za uložení báglu na střechu. Chce nehorázných 40rupí. Ke všemu ostatní cestující mu je dali, tak se s ním chvíli dohaduji a nechám ho vydusit. Nakonec se spokojí s 10ti nepálskými a dá konečně pokoj. V 6:45 se vyráží na další cestu. Zajíždíme na autobusák pro další místní lidi a tak je to vlastně celou cestu. Tak by mě zajímalo v čem je ten rozdíl mezi Tourist a Public busem. Jedeme asi půl hodiny stále hustou mlhou, která se začíná pomalu rozpouštět a začíná na nás vykukovat slunce. Najednou se před námi objevují vysoké zelené kopce Himaláji. Je to opravdu úžasný pohled i pocit. Jsou to první kopce celé porostlé a zelené s výškou tak okolo 2000 – 3000m. Přímo pod kopci, ještě na rovině, se

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

rozkládá jedno menší město, kde zastavujeme na nádraží. Chvíli se tu zdržíme, než se podaří sehnat nějaké další cestující a pak se vracíme po hlavní ulici k velké křižovatce. Odbočujeme směrem na východ a jedeme souběžně s horami, které máme po levé straně. Pak najednou zajedeme mezi ně a už stoupáme na první malé passo, odhadem tak asi 500 m. Dál už cesta vede jen mezi horami okolo obrovské řeky. Je úžasný pohled dolů do řeky, v níž se valí spousta zkalené a rozbourané vody. Jezdí se samozřejmě vlevo, a já sedím přímo u kraje silnice a koukám na díru pod sebou a vodu pod silnicí. Někdy při vyhýbání jsme jen několik desítek cm od srázu. Na druhé straně je zase tropická džungle s banánovníky a stromy s obrovskými listy. Cesta lemuje řeku a je zařízlá v kopcích, které opisuje do nejmenšího detailu. Mosty tu jsou minimálně a tak člověk vidí, kde jel a kudy nejspíš pojedje. Silnice je nic moc, úzká, samá zatáčka, závaly, jede se, jak se jen dá. Cesta tak ubíhá hrozně pomalu, průměrná rychlost je asi 30km/h. V jednom místě mě zaujme označení děr v silnici, okolo nichž jsou naházené šutry a barely. Marně se snažím přijít na to, co bude lepší. Projet díru, nebo nabourat do šutru či barelu. Okolní kopce už sahají až do mraků. Cesta vede stále stejnou krajinou okolo řeky, přes kterou jsou zavěšené dlouhé mosty. Vedle sebe mám občas 100 m strž, končící přímo v řece. Okolo tečou menší říčky, které padají rovnou do řeky a tvoří tak menší nebo větší vodopády. Na řece jsou velké peřeje a vidím na ni občas i nějaký raft. Později zastavujeme u národního parku Chitwan, kde je všude okolo džungle. V busu s námi jede nějaký típek - turista, který je divný už od pohledu a pořád hulí nějaký fet. Když jsem se s ním pokoušel bavit, byl úplně mimo. Jdu se podívat kousek do džungle a narazím na pěkné červené termitiště, ale bohužel i na feťáka, který tu krásu kazí. Pak nasedáme a někteří cestující jdou na střechu autobusu. Samozřejmě mezi nimi nemůže chybět David. Říkám mu, ať tam neleze, že je to nebezpečný a zakázaný, ale marně. Kašlu na něj. Jedem asi 30 min, když nás zastaví policie a pasažéry ze střechy samozřejmě vyžene a pošle zpět do autobusu. Pokračujeme dál a v jednom místě míjíme most přes řeku, je to cesta do Pokhary. Zastavujeme se tu na parkovišti na oběd. Zajdu si do jedné restaurace a dám si nějaké nudle s pálivou omáčkou a je to zase skvělé. Chvíli tu pobudeme a pak se jede dál až do okamžiku, kdy nás a celou dopravu zastaví demonstrující komunisti. Děti ze škol chodí demonstrovat za ty komoušský svině na silnici, jelikož se blíží volby. Kdyby chudáci věděli, co je to za pakáž. Pobíhají tu s rudými prapory a všude jsou namalované srpy a kladiva, je mi z toho na blití. Stojíme tu asi 30 min. a pak se jede díky bohu dál. Opouštíme řeku a stoupáme na obrovské passo před námi. Silnice je rozbitá, proto jedeme sotva krokem, nakonec zůstáváme stát v zácpě asi 1 km před vrcholem passa. Vystoupím a jdu se projít, protože to vypadá na delší dobu. Zajdu na zpět do jedné zatáčky, po cestě zajdu za jakýsi barák, odkud je nádherný výhled zpět na údolí, řeku, hory. Dole v řece už není moc vody, a proto na suchých místech místní nakládají kameny, které si vozí ke svým domkům nebo šterkovnám, kde je rozbíjejí na šterk. Tak tomu teda říkám práce. Někteří místní to dělají ručně a kameny si nosí v nůši a rozbíjejí je kladívkem přímo na zápraží. Jsou tu taky pěkně vidět na bocích kopců rýžové terasy. Vracím se zpět a po dost dlouhé době jedeme konečně dál. Příčinou čekání byla tři rozbitá auta, a proto se doprava na zdejší komunikaci hodně zkomplikovala. Viděl jsem tu i dost bouraček. Jedna byla dva autobusy a nákladák to byla docela sekaná, převrácený autobus na bok v pankejtě a spadlý nákladák mimo silnici. Po vyjetí na passo je už dole vidět Kathmandu. Sjedeme dolů a dostáváme se do pěkné zácpy, kterou se jede až do centra města a my jsme proto na autobusáku až za tmy. Na jednom kruháči nastoupil do busu nějaký hotelový nahaněč. Má silně předražené všechno a místním se to nelíbí, tak mu něco řeknou, a když mu jeden překazí kšeft, ti tři se do sebe pustí. Následuje docela solidní výměna názorů, která trvá skoro hodinu. Nerv je vytočený, hází rukama a pořád něco vysvětluje ostatním. Ti do něj ryjí a smějí se mu. A on řve dál a dál. Já bych ho už vyhodil, jediný štěstí, že mu nerozumím. Na autobusáku vystupuji v 18:30 a čeká tu na mě auto s odvozem do hotelu, domluvené už ze Sonauli. Musí se ještě někdo sehnat na cestu do centra a po menších obstrukcích se jede. Město je plné smogu a prachu, vypadá to jako žlutá mlha. Místní chodí s rouškami na puse.

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Vidět jsou jen světla aut. Centrum je ucpané a proto jedeme jakousi objížděčkou po hliněné cestě plné děr okolo řeky. Po chvíli jsme už u hotelu, vystupuji, беру si bāgl, aby mi ho nevzal nosič, a vrátný mi otevírá dveře. Projdu tedy na recepci hotelu a připadám si jak honorace. Na to nejsem na svých cestách zvyklý, ale teď to přijde vhod. Ubytuji se na voucher, který mám také ze Sonauli a vše klope jak po drátku, a to je snad poprvé. Společně se tu s námi ubytoval jeden kluk z USA, který jel také naším hotelovým taxíkem. Chvilinku jsme pokecali a pak jdu na pokoj, který je mimochodem, také moc pěkný. Pak zajdu zpět do vestibulu hotelu a dostanu pravý Nepálský čaj a u čaje s recepčním vyplníme nějaké papíry. Pak mi zavolá kluka z informací a ten mi přinese mapy a poví, mi co kde a tak podobně. Super přístup. Člověk se zeptá, kde jsou turistické informace a takhle to dopadne. Zajdu po ulici na křižovatku, kde je spousta obchodů, koupím si nějaké ovoce a v jedné restauraci se stavím na jídlo. Pak zajdu na internet a když z něj odcházím, lapí mě jedem přiožralý kluk, abych sním šel někam na pivo. S díky odmítám, ale dá mi práci se ho zbavit, abych si mohl jít po svém. Potom zase narazím na prodavače tygřích masť, který je stejně neodbytný, jako jedna bába s taškami. Tak to dnešní další couračku vzdávám a vracím se do hotelu. Jsme ve výšce 1300 m.n.m a je právě 23°C.

Den dvacátý šestý, středa, 3.10.2007, Nepál - Kathmandů
Teplota: 28°C

Ráno vstávám už asi klasicky před 8h a po obvyklých ranních činnostech a snídani jdu ven do ulic města. Na ulici, vedoucí před hotelem se tentokrát dávám doleva a jdu směrem na Barbar square. Po cestě najdu průchod na nějaké nádvoří, okolo kterého jsou postavené úzké domy o 3 až 5 patrech. Uprostřed nádvoří je malá bílá buddhistická supa, ale je docela zašlá a místy je i zelená od nějakých řas nebo mechu. Na okolní dlažbě se povalují psi a o kousek dál si hraje několik dětí. Jejich zájem vzbudím v okamžiku, kdy vytáhnu foťák. Přiběhnou ke mně a blbnou a předvádí se. Jenže já jsem je chtěl vyfotit, když si normálně hráli. To by bylo zajímavé, ale tohle už je o ničem. Tak už nevyfotím nic a jen čekám na chvilku klidu, aby se mi podařilo vyfotit aspoň ono nádvoří se stupou. Po chvíli se zase průchodem vrátím na hlavní ulici a jdu po ní dál. Po chvíli chůze se mi otevře pohled na náměstí. Před mnou stojí nádherné pagody a paláce v tom pravém nepálském stylu. Všechny jsou červené se sloupy, nebo bílé s dřevěnými vyřezávanými sloupy a nad nimi jsou většinou tři patrové zelené střechy. Vedle je budka, kde se platí vstup. Na ceduli je napsáno, že je vstup 250rupí, ale nikdo po mě nic nechce, proto pokračuji dál. Pagody jsou postavené na terase, která je stupňovitá, některá je nižší a jiná zase vyšší, uprostřed je zasazeno schodiště, které vede ke vchodu. Na většině je spousta trámů, sloupů, podpěr stěn a ozdob okolo dveří a oken. Všechno toto je nějak vyřezávané a zdobené. Vedle schodiště hlídají vchod kamenní lvi, kteří jsou šedí a v naprostém kontrastu s tím vším. Projdu uličkou okolo jednoho templu a zvonu, který je nahoře na zdi pod podobnou stavbou jako jsou samotné pagody. Zvon je rovněž zdobený a zavěšený je na dvou řetězech ke sloupům, které má vedle sebe a jež podpírají stříšku. V další části náměstí je palác, u jehož vchodu hlídají vojáci. V prostoru před ním se nachází velké množství pagod nejrůznějších velikostí a tvarů. Ptáme se vojáků, zda by nás mohli vyfotit. Odmítají s tím, že „busy“. Je to docela psina, když je člověk pozoruje, jak tu postávají a šťourají se klackem v zemi. Jedna větší pagoda má okolo sebe v každém rohu jednu malinkou a v prostoru všude okolo je spousta holubů. Na celém náměstí jsou prodavači všeho možného i nemožného, od kovových mandal až po pravé pestré nepálské látky a klobouky. S jedním prodavačem mandal smlouváme více méně z legrace a on nakonec sleví z původních 800 na 300 a David jí nakonec koupí. V úplně

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

opačné části náměstí než kudy jsem přišel, je také několik pagod stejných jako všude a jeden chrám, který má z boku vyzdobenou sochu boha se zvířecí tváří a šesti rukama. Před ním se prodávají svíčky a květy k jeho uctění. Místní je kupují a pokládají před sochu na zem. Za rohem se nachází nejstarší templ v Nepálu. Je celý dřevěný a původní. Na dřevěné střeše, která připomíná něco jako u nás došky, roste mech. Dole pod templem je řada obchodů a nad nimi se nachází samotný templ se spoustou malých pagod, které jsou ve dvou patrech okolo něj. Chvilí ještě na náměstí pobudu a okolo 10 hod. se vydávám dál ulicí New Road až k parku, kterým jen projdu na druhou stranu, protože za ním je autobusák. Parkem prochází spousta nosičů s obrovskými bágly. Ty nesou za popruh, který mají přes čelo. Na autobusáku najdu bus do Bhaktapuru za cenu 20rupí. Po chvíli hned jedeme, což je paráda. Jedeme okolo letiště velkou zácpou. Strávíme hodnou chvíli, než se dostaneme na jakousi hlavní silnici, vedoucí z města ven. V zácpě jsme strávili 45 min a asi za 1 hodinu jsme na místě, v Bhaktapuru. Jdu do centra. Každá ulice je zde hlídána vstupní bránou, kde zaplatí za vstup do centra města. Na místní poměry je to docela pálka. Pro nás to je asi normální cena, kterou u nás člověk platí všude. Cena je 10 USD nebo 750rupí. Výhodnější je cena v dolarech, proto platím 50 ti dolarovou bankovkou, což je zase problém, protože nemá nazpět. Chce peníze a nemá nazpět, proto mu říkám, že je to jeho problém a ať se stará. Zavolá šéfa a já na něj musím čekat, až přinese peníze. Čekám asi 20 min., než přijde. A už jich mám fakt dost, protože mi zase chce vrátit jen 30. Vyrvu mu z ruky 40 a dost. Potom konečně dostanu lístek a můžu jít dovnitř, do města. Je právě 12 hod. Procházím uličkami, které lemují staré domky. V některých je vidět i vybavení domácností, o plísni, vlhku a špíně ani nemluví. V jednom z domků jsem viděl v obýváku i krávu. Některé ulice jsou pěkně smradlavé, až se člověk diví, v čem všem se dá žít. Ulice jsou dlážděné z cihel kladených na bok, což tvoří zajímavé vzory. Na některých místech se ulice opravuje, proto můžu alespoň vidět, jak se to tady dělá. Procházím městem a jako první mířím k jednomu menšímu náměstí ve spodní části. Je tu velký palác postavený na 5 ti stupňovité terase, středem vedou schody a po obou stranách jsou sochy v párech u každého stupně terasy. Nejprve osoba, slon, lev, pak lev s ptačí hlavou a nějaký ornament. Palác je zděný s trámy a celý vyřezávaný, jeho střecha má také pět stupňů. Vylezu nahoru po schodech a odhadem jsem v úrovni čtvrtého patra. Je odtud pěkný výhled na celé náměstí pode mnou. Vlevo stojí dvoupatrový palác s trojitou střechou, vpravo je jeden malý palác, který slouží jako restaurace pro turisty. Kolem jsou normální domy ve stejném stylu. Chvilí posedím nahoře u paláce, pozoruji život na náměstí a vychutnávám si ten klid, nesrovnatelný s Indií. Potom sejdu zpět dolů a přejdu přes náměstí na druhou stranu, jednou z dalších uliček dojdou na další malinké náměstíčko, kde se na slunci suší všelijaké keramické vazy a misky. Uprostřed je malý oltář a kousek za ním vlevo je malinká pagoda. Pokračuji směrem nahoru k rybníku a velkému náměstí. Po cestě se zastavím u domu, který má okolo dveří a oken udělané obklady ze dřeva a nad nimi jsou jakési vyřezávané a zdobené ovály. Vchod hlídají dvě sochy, které mají za sebou Nepálské vlajky. U rybníka není nic moc zajímavého, proto se vracím kousek zpět, projdu branou, kde mi opět zkontrolují lístek na hlavní náměstí. Brána je červeno bílá, v červených částech jsou vytesané sochy bohů a nad průchodem je v půlkruhu vytesaný nějaký ornament. Náměstí je opravdu rozlehlé, okolo je spousta budov a paláců. Dokonce tu jsou i temply, stylem podobné Khajurahu. Jsou tu i restaurace pro turisty. Nechám se od jedné turistky vyfotit a dáme se spolu do řeči. O kousek dál zase já fotím jí apod. Je z Washingtonu v USA, proto kromě jiného popovídáme i o jejím městě. Nakonec projdeme celé náměstí spolu a povídáme si o všem možném, ona dokonce pochválí i moji američtinu. Na náměstí jsou zajímavé sloupy s kopulí nahoře, na které sedí soška človíčka se zvonem. Paláce jsou podobné jako jinde, jen v zadní části je templ se zvony, které jsou stejné jako v Kathmandu. Dále je tady jakýsi dvoupatrový dřevěný vyřezávaný ochoz okolo jednoho paláce ve tvaru písmene S. U jednoho templu se sochami vedle schodů, se musím nechat povinně vyfotit a foto je to dobré. Projdeme celé náměstí a potom pokračujeme uličkami dál, zastavujeme se v různých krámcích a obhlížíme, co tu

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

mají. Téměř všude malují mantry barevné obrazy, které znázorňují koloběh života. Při toulkách uličkami nás provází tibetská hudba, která tak perfektně dotváří atmosféru tohoto místa. V jednom obchodě usmlouvám cenu CD, které právě hraje, a koupím ho. Cenu už nevím, alespoň bude vzpomínka na toto nádherné místo. Procházíme uličkami a na jednom místě jdou ulicí spousty školáků v modrých uniformách. Jedna holčička sedí na jednom z kamenných okřídlených lvů. Pomyslím si, že to bude pěkná fotka, ale musím prohodit objektiv. Naštěstí to s ní ani nehnulo a já jsem ji mohl vyfotit, tak jak to bylo původní a ne nic vyumělkovaného. Na konec dojdeme ještě k jednomu paláci, před kterým jsou dvě velké sochy a tři sloupy. No a jsme zase na druhém konci. Společně se vracíme asi půl cesty, rozloučíme se a jdeme si každý po svém. Je hrozně zajímavé, když se s někým takto na chvíli potkám a vím, že ho už asi nikdy neuvidím... Vracím se nějakými uličkami zpět k bráně, kterou jsem sem přišel. V jedné uličce pobíhá bába obnažená do půl těla. Potkám kluka, který se mě ptá, zdali jsem nebyl ve vesnici Nagarkot, odkud je už vidět Mt. Everest. Bohužel ne a není na to už čas, protože cesta tam trvá hodinu a já se chci ještě podívat na okraji Kathmandu na velkou buddhistickou stupu. Od brány jdu na hlavní ulici a po chvíli si zastavím bus jedoucí okolo a ptám se, jestli jede do Kathmandu na nádraží. Chtělo by to na Kathmandu více času, ale co se dá dělat. Proto se na tomto nejvýchodnějším místě otáčím a od této chvíle se už pomalu začínám vracet zpět na západ. Mám z toho docela zvláštní pocit, chtěl bych jet dál, obzvlášť když je to už jen kousek do Lhasy atp. Naskočím do busu a celkem rychle jsem ve městě na nádraží. Naháněč mi ale vrací na 100rupí jen 70, a když to u něj reklamuji, kašle na mě a s busem zajíždí na autobusák. To mě ale vytočil! A chci jít pro policajta, ale potkám chlapíka, který se mě ptá, jestli mi může nějak pomoci. Najímám si ho a ptám se ho, kolik stojí lístek do Bhaktapuru. Říká, že 15rupí a já mu proto vysvětlím celý problém. Vletí do busu, trochu je tam zmasíruje a nasraný naháněč mi vzápětí vrací 15rupí. Chci chlapíkovi ty vybojované peníze dát, ale ukazuje, že ne a zmizí mi v davu na ulici. Ptám se lidí, jak se dostat do Boudhe na okraji města. Prý z druhé strany ulice sběrným taxi, tak jdu na stanoviště taxi. Jezdí každých asi 30 min. za 10rupí na osobu. Nasednu do jednoho, ale popojíždí s ním asi 12tiletý kluk. V duchu si říkám, že to snad není řidič. Nakonec ale vystoupí a předá řízení staršímu pánovi. Cesta trvá asi 30 min a jsem tu. Sice nevím kde, protože nic nevidím. Na ulici se ptám a lidé mě navigují. Vchod je úzkou uličkou přímo ze silnice. Na začátku se platí vstup 100rupí, pak projdu k samotné stupě. Je veliká a sněhově bílá, okolo je ochoz a za ním je spousta krámků se suveniry. K vrcholu stupy vedou modlitební praporky a seshora na mě koukají oči Buddhy. Procházím kolem, až najdu jeden z buddhistických chrámů s mlýnky u vchodu. Mlýnků je tu spousta od řady malých až po jeden obrovský, který je sám v celé místnosti. Poté zajdu do jiného chrámu, kde je v prvním patře místnost pestrobarevně vyzdobená. Ve středu místnosti jsou zavěšené bubny a u nich sedí duchovní, kteří hrají na trubku a bubnují. V jednom chrámu najdu zlatou sochu Buddhy, který zabírá tak tři patra budovy. Je tu ale docela tma, proto vyndám stativ a udělám foto s dlouhým časem. Fotka nakonec vyjde dokonale. David se tu moc nezdržuje, má jakési divné řeči o duši a tělu, myslím si, že si asi začíná hrát na věřícího. No nic, jeho věc. Já jdu na balkón a z něj udělám fotku celý stupy shora. Pak jdu vylézt na stupu, kde se posadím a trávím nějaký čas pozorováním okolí a vnímáním atmosféry. Také nade mnou létají letadla, z nichž jedno se okolo hor točilo o 270°, aby nabralo dostatečnou výšku. Holt, ty osmitisícovky jim to taky dělají zajímavější. Když se začíná šest, okolo 18 hod. se vracím na hlavní ulici, kam jsem přijel a jdu na druhou stranu, abych si našel nějakého sběrného taxíka. Vrhá se na mě taxikář a chce nehorázných 250rup. Protože zase nic nejde, po chvíli už chce jen 150. Najdu sběrného a za 10 mě odveze do centra k clock toweru. Už je venku úplná tma a proto jdu okolo parku do města na náměstí Ason. Tady potkávám dva Čechy, se kterými pokecáme a jdeme společně centrem. Říkají, že by si chtěli koupit tygří masť, ale prý se jim za ní nechce dát 150rupí. Namítám, že to není problém a společně najdeme prodavače, do kterého se pustím s svou taktikou. Po chvíli je cena 50 a nakonec jí koupí za 40. Troch nechápou, ale říkám jim, že mě vyškolovalo několik let

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

cestování po Arábii a letos i Indie. Jdeme společně až na ulici Bangemuda a po té až k naší Ekha Dohheri, na které je náš hotel. U hotelu se rozloučíme. Bavím se s recepčním ohledně permitu a domlouváme si schůzku na 21 hod., což je asi za 1,5 hod., abych si mezi tím stihl vyřídit vše potřebné. Zajdu do restaurace na křižovatce, kde jsem byl včera večer na netu. Jídlo vypadá skvěle, i když po stěnách běhají švábi a obratně se schovávají za obrazem. Dívám se na TV, kde dávají nějaký humus horror, ve kterém jakýsi hrdina likviduje mutanty v poušti sekerou. No děs! Když dojíždám, kousnu do něčeho tvrdého a vyplivnu to zpět do misky. Po chvíli zkoumání zjistím, že je to rezavý hřebík. Už se tím ani neunavuji, zaplatím a jdu pryč. Zajdu na chvíli ještě na net, který jde jak šnek, přesto zaplatím 10rupí za 30 min. a vrátím se zpět do hotelu na domluvenou schůzku. Ve 21 hod. jsem zpět na recepci, kde čekám. Pán na recepci mi přinese ovladač od TV, tak si zvolím CNN a sleduji zprávy. Nikdo nepřijde, tak to asi po půl hodině zabalím a jdu na pokoj dát si sprchu. V noci je chladno, jen 24°C a je to o dost míň, než na co jsem si zvykl v Indii.

Den dvacátý sedmý, čtvrtek 4.10. 2007, Nepál - Kathmandů
Teplota: 33°C

V noci mě probouzí brutální průjem. Tak si v duchu říkám: „á, že by večerní hřebíková specialita ze švábo restaurace?“ No nic, uvidíme ráno. Ráno vstávám brzy, ale lepší to rozhodně není. Musím si vzít prášky, abych nelítal na WC každou chvíli, ke všemu mě dneska čeká přesun busem do Pokhary. Do 8 hod. prášky už trochu zaberou, ale dnešní den bude asi zajímavý. Kéž by bylo více času. Zabalím si a opouštím hotel. Před hotelem si vezmu taxík, za 50rupí se svezu na autobusák. Na autobusáku mě řidič odevzdá rovnou řidiči autobusu do Pikhart a já se nemusím o nic starat, je vše vyřízené. Uložím bágel na střechu busu a jdu si sednout dovnitř. Po chvíli se vydáváme na cestu a jako vždy tady, hned se dostáváme do zácpy, kterou se po 1,5 hodině dostáváme na okraj města. Potom už se doprava hýbe a my jedeme stejnou cestou přes passo za městem, jakou jsme sem přijeli. Trochu je mi smutno, že toto místo již opouštím, protože by se tu dalo strávit více času. Ale to podstatné, jako bylo náměstí v Kathmandů a Bhaktapuru jsem navštívil, tak jsem spokojený. Jedeme standardní rychlostí a za každé 2 hod. jízdy zastavujeme na zastávku v nějaké vesnici u silnice. Vesnice jsou jen o pár domcích okolo silnice. Na jednom parkovišti jdu vyzkoušet místní hajzlík za hospodou. Je to řada zděných budek s plechovými dveřmi. Velikost je nic moc, ani se dovnitř nevejdu s mým báglem, tak si ho dám obráceně na břicho a pak se tam nějak nasoukám. Potom si u jedné prodavačky koupím předražené sušenky, protože na nic jiného náladu nemám. Jedeme dál a další trochu delší zastávka je u toho mostu přes řeku, kde je odbočka na Pokharu. Situace se opakuje. Cestou sedím s jedním studentem, který vystupuje v nějaké vesnici kus před Pokharou. Po cestě si povídáme o všem možném a nemám chvíli klid. Na zastávce si koupím nějakou fantu, protože mám chuť na něco sladkého. Taky mi nabízí, že mi koupí nějaké jídlo, ale to opravdu teď nechci a odmítám ho. Za mostem už jen stoupáme mezi zelenými kopci a sem tam na nás vykouknou zasněžené vrcholky himalájských osmitisícovek. Je to nádherný pohled mezi tou vši zelení tady okolo. Do Pokhary dojíždíme v 15 hodin, a jakmile vystoupím z busu, vrhne se na mě parta hoteliérů, nabízejících ubytování a odvoz do svého hotelu. Jeden mi nabízí pokoj za 250rupí, tak se s ním domlouvám a jedeme k němu. Je to kousek dál po hlavní ulici, jak jsem později zjistil, vlastně nedaleko jezera a takového jakéhosi centra. V hotelu se ubytuji, pokoj je pěkný. Hned jdu zas ven, abych si zajistil ještě dnes permit pro vstup na Anapurnu. Není moc času, musím spěchat, než kancelář zavřou. A je i dost daleko, tak mi nezbývá nic jiného než vzít taxík. Ten chce za cestu tam i zpět a čekání 100rupí.

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

No, tak jo. Jedeme městem k jezeru a pak směrem k autobusovému nádraží do nějaké budovy s dvorem. Tady zaparkuje a posílá mě dovnitř. U jednoho okénka si vezmu papíry, vyplním je, nalepím foto a vrátím je zase paní u přepážky. Ta je zpracuje, na tiskárně vytiskne papír, ten orazítkuje a dá do obalu. Po zaplacení 2000rupí ho dostanu já, a je to vyřízeno. Celé to trvá asi hodinu a jsem zpět u hotelu. Padá na mě nějaká únava, proto si jdu na pokoj lehnout. Zjistil jsem, že mám zvýšenou teplotu, a proto si jdu dát sprchu a vlezu do postele. Pak už nic nevím, prospal jsem celý zbytek dne. David šel do města a přinesl mi vodu a nějakou housku. Mám strach, aby moje potíže neznamenalý něco vážnějšího, ale snad to bude dobrý. Uvidíme ráno. Píšu domu zprávu, ale nedostanu žádnou odpověď. Najím se a jdu zase spát. Mám teplotu a pěkně se potím. V noci mám pocit, že po mě něco leze, tak tomu nejprve nevěnuji pozornost. Ale když se to opakuje, rozsvítím a všude vidím 5 cm velké šváby. Lezou naprosto všude, po báglu, po věcech, po posteli. Vyndám Raid a udělám jim chemickou válku. Musím říct, že jsou docela odolní a proto zvyšuji koncentraci, aby pochcípali. Boj trvá asi hodinu, ale nakonec úspěšně zvítězím a jdu zase spát. V Pokhaře je pěkný teplo, to jsem vůbec nečekal.

Den dvacátý osmý, pátek 5.10. 2007, Nepál - Pohkara
Teplota: 27°C, 900 mnm

Ráno vstávám po 7 hodině a je mi docela fajn. Je to asi všechno z toho jídla a průjmu, nebo z únavy, kdo ví. V pokoji se všude válí mrtvolý švábů, tak některé posbírám a hodím na postel, aby je viděli. V koupelně si dám sprchu, když jim tu alespoň teče tak nádherně teplá voda. To už dlouho nebylo. Asi v 9 hodin jdu na recepci domluvit, že bych tu nechal nepotřebné věci. V jedné místnosti potom nechávám asi půlku všech věcí. Domluví se s recepčním, že po traku se sem vrátím a další den pak pojedou zase dál. Není problém, tak jdu na hlavní ulici, vedoucí před hotelem a po chvíli si zastavím bus jedoucí do centra, které je nad křižovatkou, kde nás včera vyhodil autobus. Autobus je úplně narvaný a já musím na střechu. Je to teda dost nebezpečné, ale zase na druhou stranu je to zajímavý zážitek. Autobus projede přes kruháč a dává se vpravo. Já prý musím vlevo, tak vystoupím a zaplatím 11rupí. Projdu pěšky přes celé město a koupím si ještě nějaké ovoce a jídlo. Pokud půjdete stejnou cestou, doporučuji, nakupte si tu alespoň 2 l vody, ušetříte tím dost peněz. Dál už je voda strašně drahá. Moc ji ale zase koupit nejde, kdo by se s tím pak na zádech tahal, že. Dojdu na konec ulice, kde vede silnice nahoru a dolů. Místní říkají, že se musí nahoru. Zastavím si tu další bus a ten mě odveze jen kousek na nějaký menší autobusák. V autobuse je i několik turistů. Přijíždíme na autobusák, kde linka končí a řidič ukazuje, že musím přestoupit do jiného. V busu je zase narváno, a ke všemu je tu i nějaký cvok, který pořád něco mele a strašně prská. Řidič mi říká, že můžeme jít na střechu, tak jdu. Spolu se mnou tam vylezou i nějakí dva kluci a bohužel, i ten cvok. Ten mi pořád něco vypráví a strašně smrdí, hnáty má úplně shnilý. Cesta má trvat dvě hodiny, tak to si užijeme. Pak se vydáváme na cestu a ten cvok si koupí od prodáváče kokos. Jí ho takovým stylem, že jsem to nikdy neviděl, a dělá se mi z toho blbě. Vrcholem je to, že mi ho i nabízí. Cesta je opravdu zajímavá a od začátku stoupáme na passo ve výšce 1500 m. Signál na telefon tu už žádný není a několik dalších dnů vůbec nebude. Je to paráda vychutnávat si takhle jízku krajinou. Do Nayapul se zase sjíždí dolů okolo říčky. Nayapul je 1000 mnm a okolo silnice je spousta stánků, ve kterých je vše, hlavně voda už je tu pěkně drahá. Ale koupím ještě jednu za 25rupí. Busem s námi přijela parta Slováků s průvodcem, tak spolu procházíme vesničkou, která má jen pár domků, postavených nad řekou a jinak jen samé stánky. Přejdeme po mostě a po chvíli jsme za vesnicí. Jdeme po břehu řeky proti jejímu proudu. Jdeme spolu asi 20 min. a sdělujeme si co a jak... Přes most se dostaneme na druhý břeh

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

říčky a u jednoho stánku, kde se rozděluje cesta, si musíme všichni nechat zkontrolovat a orazítkovat permity. Bavím se s průvodcem i o mé včerejší chorobě, a on mi říká, abych si z toho nic nedělal, že je to tu naprosto normální a prý to jsou jen běžné virózy. Několik z nich má stejné problémy. Tak mě docela uklidnil. Potom se tu rozloučíme, protože já mám v plánu jít do Ghandruku a oni jdou na druhou stranu. Kousek za budkou se mi přes cestu pěkným fofrem přeplazí asi 2 m dlouhý světle hnědý had. Říkám si, jaká je to paráda. Ta příroda a ta zvířata tady, a to jsem jen na začátku. Cesta vede stále okolo říčky a pomalu stoupá. Zatím je to příjemná procházka a člověk se kochá okolní krajinou. Okolo a přes cestu teče spousta potůčků, občas vedle padá nějaký vodopád, na svazích okolo jsou všude rýžová pole. Po cestě s námi a proti nám chodí školáci a nosiči, kteří na čele táhnou kde co. Karavany oslů, kteří zase zásobují horské vesnice a samozřejmě i my turisti, ale moc nás není. Občas potkám partu starších turistů, kteří se tu lopotí v tričku a kraťasech a nosiči jim nesou všechno ostatní. Jdu okolo jednoho velkého vodopádu a chvíli se tu posadím a udělám si foto. Okolo cesty je každou chvíli nějaký domek, kde si člověk může něco dát. O kousek dál se na kus cesty přidává parta pěti dětí. Jedna holčička se mě chytí za ruku a chce se mnou vést až k domu, kde bydlí. Pak mi zamává a utíká domů. Dojdu do vesnice a v ní začíná cesta prudce stoupat. Většina lidí chodí okolo řeky dál, směrem k vesnici New Bridge a termálním pramenům. Cesta se změní na kamenné schody různých tvarů a výšek. Projít vesnicí už je slušný záběr, každých 20 min vystoupám o 100 m na výšku. To jsou i intervaly, po kterých tak člověk odpočívá. Dosud jsem podle GPS ušel 8 km a vystoupal 150 m, a teď to bude přesně naopak. Za další 2 hodiny vystoupám 600 m a dostávám se na rovnější místo. Chvilí to jde zase normálně. V dálce je slyšet velký hukot a rachot. Dostanu se do místa, kde se v menší rokli pode mnou valí řeka bahna a kamenů, ta strhala i most. Vlevo je utržený kus hory, sem tam se kus utrhne a zřítí dolů s náramným rachotem. Místo mostu jsou přes říčku hosené tři kmeny vedle sebe a po nich se přechází na druhou stranu. Dost zajímavý pocit, když vidíte, jak nosiči chodí po houpajících se kmenech a pod nimi se valí bahno. Kousek doprava pokračuje potok ve svém mírnějším sklonu a pak mizí do 400 metrové hlubiny. Tak si říkám, že když tam spadnu, zastavím se až o 600 m níž v té řece dole. Sejdu ke korytu řeky a za pomoci jednoho klacku, který leží hned vedle, si udělám opěrný bod a přejdu to bez problémů. Zato můj kolega se tu předvádí a chce si to filmovat. Jako bych už neznal, jak tyhle kraviny končí, ale to je opravdu zbytečný. Komu není rady tomu, není pomoci. Na druhé straně zase vystoupám o kousek výš a v jednom místě narazím na šipky na kamenech, které udávají počet schodů ušlých a ještě zbývajících. Dohromady to dělá skoro 14 000 schodů. Pak mě cesta zavede do lesa na úbočí kopce a tím se dostanu až do výšky 1850mnm, kde začíná vesnice Ghandruk. Vesnice je hodně roztažená. Projdu branou na jejím začátku, a pokračuji dál do jejího centra, které je asi 15 min chůze ještě daleko a o 100 m výš. Vzdálenosti se tu už zase udávají v délce chůze do určitého místa. Cesta mi sem trvala něco málo přes 5 hodin, nachlup přesně co udává průvodce. Jsem ve výšce 1 950mnm a procházím vesnicí k Guest housu s výstižným jménem Shangri-la. Od hotelu už je nádherný pohled mírně vlevo na vrcholky Anapuren, na druhou stranu zas zpět na vesnici Ghandruk. Jdu do hotelu na recepci a ubytovat se. Jsem pěkně zpocený. Pomalu se začíná ochlazovat a šetřit. Po ubytování jdu hned do teplé sprchy. Potom jdu na recepci, kde je společná místnost a právě tu večerí skupina Němců. Jsem trochu víc unavený než normálně. To přičítám té viróze. Posadím a objedná si u paní domácí večeři a čaj. Chvilí tu posedím a prohodím pár slov s kolegy, než se odeberu do pokoje. Poprosím paní ještě o jednu deku, pak si vezmu paralen a jdu spát.

Den dvacátý devátý, sobota 6.10. 2007, Nepál - Ghandruk
Teplota: 27°C, 1950mnm

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Po probuzení v 7 hodin se jdu podívat na ochoz před pokoji. Zněj se kochám nádherným pohledem na himalájské osmitisícovky. Přímo před hotelem jsou jejich vrcholy, které za východu slunce jsou jak z pohádky. Nedá se to prostě ani popsat, to se musí vidět a zažít. Němci balí a nechávají si jen malé bágly. Velké nechávají na placu před hotelem, ty jim pak o kus dál odnesou nosiči. Tak tomu se říká výletíček. V klidu se na terase nasnídám ve stínu velikánů. Je to opravdová romantická idylka. Slunce už zase pomalu hřeje a tak na zábradlí a okolní šňůry pověsím vyprané prádlo, aby ho slunce usušilo. Zabalím pak jen to nejnnutnější a zbytek nechám tady v hotelu s tím, že se pro to potom zastavím. Tak můžu jít taky docela jen nalahko. V hotelu vyřídím vše potřebné a nechám bágl u paní majitelky. Trochu si popovídáme a nakonec se v 9:30 vydávám dál na cestu. Projdu zbytkem vesnice, a na jejím konci u jednoho potoka, který teče pod cestou, je postavená jakási kamenná budka, zpod které stříká voda. Nakouknu do ní co to je, a zjišťuji, že je to takový malý mlýn, kde právě melou kukuřici. Cesta pak trochu klesá. Je to zatím pohoda. Ale po chvíli se už zase musí do kopce a cesta vede až na sedlo přede mnou, kde je postavená nějaké horská chata. Chata je na hřebenu ve výšce 2 150mnm, za ní je propast asi tak 400m hluboká, a za ní další hřeben o něco vyšší než ten, na kterém právě jsem. Je vidět vlastně i celá cesta, která mě dnes čeká, včetně vesnice kam chci dnes dojít. Vesnice je na úbočí onoho hřebenu úplně vpravo. Vzdušnou čarou to může být tak 5 km, ale mám před sebou pěknou roklí. Majitel restaurace a chaty mi popisuje cestu a ukazuje kde co, včetně utrženého kusu protějščího kopce, ze kterého se co chvíli kus utrhne a s rachotem se zřítí až dolů do potoka, který pod ním teče. Hřebeny se táhnou doprava, kde končí u řeky tekoucí z ledovce pod Anapurnami. Je to ta řeka, kolem které jsem šel včera. Popis je asi takový: hodinu dolu, hodinu a půl nahoru a hodinu rovně a jsi tam. Od chaty vede cesta kolmo dolů po kamenitých schodech a pak se mění na vyšlapanou stezku, která míří do džungle. Lesem za zvuku snad tisíců cikád cesta vede stále dolů. Cesta se postupně ztrácí a mění se jen na rozšlapanou hlínu s vratkými kameny. Musí si dávat opravdu pozor, protože špatné šlápnutí může být dost velký problém. Obzvlášť, když do civilizace je to 2 dny chůze. Nakonec dole vyjdu z lesa na takovou menší zelenou louku a po cestě se dávám směrem k zavěšenému mostu přes potok. Ten přejdu, trochu se tu pohoupu a koukám se na bublající vodu mezi kameny pode mnou. Cesta vede okolo potoka směrem zpět proti jeho proudu, a o kousek dál je potřeba vylézt přes krátký svah o terasu výš. Stojím tak kus nad potokem a před vesnicí. Jdu po cestě do vesnice a procházím jí. U jedné osvěžovány vidím spolubydlící Němce z předchozího hotelu. Pozdravím je a jdu dál. Na konci vesnice mi ukazuje místní pán, že mám jít po takové nenápadné cestičce a pak začíná stoupání na hřeben. Cesta vede mezi rýžovými poli a je to docela bludiště. Jednou zabloudím a vlezu k jednomu domku na svahu. Obyvatelé mi, ale poradí a já se kousek vracím zpět a pokračuji dál do kopce. Stoupání je stejné jako včera jen s tím rozdílem, že je tu jen ušlapaná hlína. Cesta vede mezi stromy a vysokou trávou, je to zase jiné než včera. Cestu je vidět jen na pár metrů před sebe než se zase otočí a stoupá o kus výš. Občas je poznat kudy vede jen podle toho, kde jde nějaký ten človíček proti mně. Vystoupám až nad utržený sráz a jsem ve výšce 2 200mnm. Přejdu nad sesuvem a mám docela zvláštní pocit. Pak si na nejvyšším místě lehnu do trávy a odpočívám asi půl hodiny. Převlíknu se do suchého a mokré věci hodím vedle na trávu, aby uschly. Je to taková pohoda, že tu málem usnu. Teplota je 27°C. Okolo po cestě chodí šerpové s bágly a karavany s osly. Pozorovat osly jak zdolávají ty kopce, kdy stoupání je opravdu zážitek, a oni to zvládají docela rychle. Cesta je úzká, a když se mi osel na cestě vyhýbá, tak samozřejmě nepočítá s nákladem, který mu přesahuje přes boky a vrazí do mě. Musí se s tím počítat a být opatrný, aby si člověk nestoupal někam na kraj a osel do něj nevrátil třeba nůši. Pokračuji v cestě dál a v podstatě po rovině, jen s malými stoupáními a klesáními se dostanu až do vesnice. Po hodině chůze jsem ve vesnici Chomrong. Dojdu na kraj hřebenu, kde je pěkný zase kamenitý hotýlek. Vše co tu je, je postavené z toho, co okolní příroda dá. Kameny místo

cihel, bahno místo malty a omítky, střecha je z kusů břidlice a ostatní je ze dřeva. Někde jsou střechy z vlnitého plechu, který sem nosí šerkové na svých zádech. Hotýlek je bílý s modrou střechou a oranžovým zábradlím. Z hotelu je pěkný výhled zpět do údolí, před ním je plac a na něm stojí menší budka se stolem a lavičkami. Jdu se podívat na pokoj a ubytuji se za 80rupí. Je to klasika, že je tu v horách ubytování levné a drahé jídlo a pití. WC je venku kousek vedle hotelu stejně jako koupelna. Mytí probíhá za pomoci kyblíků a džberu s vodou. Pokud chce člověk teplou vodu, paní majitelka ji ohřeje. Tak si dám věci na pokoj a jdu se posadit ven na prostranství před hotelem, kde vegetím po dnešním dni. Svítí slunce a je krásně. Objednám si u paní domácí jídlo a pití, koupím si také nějakou vodu, která už tu není balená, ale jen filtrovaná. Jsem zvědavý, jaký to bude mít na mě účinek. Jeden litr vypiji hned a druhý si nechám na stole k jídlu. Rovněž si koupím jakousi šťávu, kterou naředím 1:1 a popíjím. Potřebuji nějaký cukr, ale tohle je až moc. Je to tak sladké, že mě z toho za chvíli pálí žába, proto zbytek ředím vodou ještě víc, a to už je to docela fajn. Potom přijde jedna Švýcarka s průvodcem, posadí se a rozprávíme spolu. Taky si všimnu, že přijde nějaký dědek, vlez do místnosti vedle hotelu a za půl hodiny vyleze totálně zhlenej. Během toho co debatujeme a já čekám na jídlo, se rychle zatáhne a přizene se monzun. Valí se to z Anapurny. Po chvíli je slyšet blížící se vrtulník, posléze je i vidět. Proletí údolím a po chvíli se vrací zpět. O něco později se spouští déšť a prší asi 2 hodiny. Všichni zalezeme do budky na placu naproti hotelu a v ní klábosíme během deště. Pak to zase přestane tak rychle, jak to začalo a v 18:30 je po dešti a nebe vymetené bez mráčku, holt ty hory. V 19 hodin to balím jdu si lehnout a odpočinout si. Večer je 21°C. Taky jsem dneska potkal nějakou hašiš bábu. Nejen, že tak vypadala, také mi nabízela fet a lepila se na mě. Tak jsem musel vzít úspěšně roha.

Den třicátý, neděle 7.10. 2007, Nepál - Chomrong
Teplota: 22°C, 2150mm

Ráno vstávám v 6 hodin, právě když začíná svítat. Jdu ven z pokoje a jdu dále do vesnice na vrchol kopce, odkud je nádherný výhled na Anapurnu a okolní vrcholy hor. Samotné vrcholky jsou schovány v mracích, proto čekám až se rozední a na vrcholy začne svítit slunce a mraky z hor ustoupí. Po chvíli nás tu je už několik. Vedle mně je i jeden Japonec se stativem. Už je světlo a po chvíli mraky mizí, stín od vrcholu mizí směrem dolů. Dělán foto a dost mě mrzí, že nemám stativ, protože foto s dlouhým časem je úplně o něčem jiném. Japonec už nefotí a uklízí foťák, proto se ho ptám, jestli mi ho nepůjčí. Není problém a nechá mi ho k dispozici. Díky tomu nafotím spoustu nádherných fotek, jak celých hor, tak i samotných detailů všech vrcholů. Jsem spokojen, nafotil jsem přesně to, co jsem chtěl. Pozoruji hory až do doby, než je opět zahalí mraky. Je tu i jedna Slovenka, se kterou sedíme u stolu, povídáme si a koukáme kolem na hory a kopce, ze kterých padá spousta vodopádů dolů do údolí. Jediný vrchol, který se úplně nevyčistil, byl „Rybí ocas“. Slovenka se nějak rozjíždí a má divný náboženský keci, a to mi nevadí. Ovšem, když je někdo cpe ostatním, tak to mi vadí. Balím to raději a jdu pryč. O kousek dál pozoruji ještě vrchol Rybího ocasu a čekám, jestli se nevyčistí. V jednu chvíli mám štěstí, na chvíli se vyjasní, tak udělám foto a pak se vracím k hotelu. Podepisuje se na mně filtrovaná voda z hotelu. Mám po ní menší průjem, proto si pro jistotu беру prášek, abych vydržel další cestu. Zítra bych už měl být zas v hotelu, kde je voda balená. Na terase s výhledem na okolní hory a kopce si dávám snídani a čaj. Jdu si zabalit těch mých pár věcí a v 10:30 hod. jdu zaplatit účet za hotel. Ráno je v pokoji 16°C. Rozloučím se a vydávám se na cestu do New Bridge. Na protějším svahu se sesune obrovský kus kopce a s rachotem se svalí až dolů do řeky. Kameny o velikosti osobních aut padají do vody a ta zase stříká několik desítek metrů vysoko na okolní skály. Klesám prudkým srázem o

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

500set výškových metrů níž do vesnice Jinhu, kde jsou termální prameny. V jedné restauraci u hotelu se zastavuji na čaj s jedním Australanem. Ukazuje mi kousance od pijavic. Říká, že o nich vůbec nevěděl a že je objevil až tady nahoře, když se vyzul. Mívají je tady většinou ti, co jdou cestou z Phedi. Pak se rozloučíme a já pokračuji cestou dál. Sestoupím k té samé řece, kterou jsem včera překračoval o kus výš v horách. Jdu kousek proti proudu, až se dostávám k zavěšenému mostu. Po něm řeku překročím a na druhém břehu, který se musí obejít, hned zase trošku stoupám. Dostanu se na mírnou rovinku. Jdu okolo několika domků a rýžových polí a jsem na kraji džungle. Ta lemuje údolí na obou březích řeky, která teče ze shora z ledovců pod Anapurnou. Vlévá se do ní také ta řeka, kterou jsem před chvílí překračoval. Přes řeku jsou zavěšené mosty. Lesem se dostávám až do vesnice New Bridge. Projdu vesnicí, která je taky v lese, a jdu dál. Cesta lesem je úžasná, je tu teplo a vlhko, všude padají vodopády a okolo poletují spousty velkých barevných motýlů. V některých částech se cesta mění v koryto menšího toku a já se brodím, nebo jdu po kamenech. Toto je něco nového a já mám z přírody okolo úžasný zážitek. Okolo mě všude rostou ibišky, orchideje, bambusy a spousty dalších rostlin. Cesta okolo řeky střídavě stoupá a klesá, až dojdou do vesnice, ze které musím vystoupat nahoru na hřeben do vesnice Ghandruk. Vesnici už vidím zdálky před sebou, tak volím pěšinu vedoucí nad vesnicí. Cesta vede po nějakém starém nepoužívaném zavodňovacím kanálu k vodopádu s třemi kaskádami. Vodopád je uprostřed lesa a dolů padá mezi stromy. U udělám foto s delším časem a pak pokračuji dál. Dostávám se z lesa ven k rýžovým polím. Je vidět, že tudy moc lidí nechodí, ale směr mám dobrý a tak jdu dál. Potkám jednu místní ženu, zeptám se jí, jestli se touto cestou dostanu do vesnice. Odpovídá mi, že ano. Jsem asi 100 výškových metrů nad vesnicí a tak na ní koukám dolů vlevo. Je to pěkný pohled. Před sebou vidím cestu, kamenné schody vedoucí strmě nahoru. Jdu tedy rovnou k ní a k několika domům, které jsou postavené okolo ní. Na cestě se dávám vzhůru a najdu místního občana, abych se ujistil, že tato cesta vede opravdu do Ghandruku. Ukazuje mi, že Ghandruk je nahoru. Tak jo, jde se na to. Přede mnou jdou dvě holky ze Švýcarska. Zastavuji v jedné restauraci, ale obsluha je nějaká divná, tak odcházím a jdu do jiné o kus dál, asi o 100m výš. Sedí tu jedna žena na zemi a tká nějakou látku. Chvilí posedím a koukám, jak jí to jde. Koupím si pak u ní ještě vodu na další cestu a jdu dál. Jdu dál s holkami a po cestě si povídáme. Pomalu se zase ve stejnou dobu začíná zatahovat, vypadá to, že se blíží monzun. Je okolo 16 hodin a zanedlouho začíná pršet, tak jdu dál. Po chvilce už prší docela dost, zastavím tedy pod jedním stromem a vyndám si pláštěnku. Obleču si jí a cesta nahoru mi trvá asi 1 hodinu. Po cestě potkávám školáky, vracející se ze školy. Obdivuji je, že tohle běhají každý den nahoru a dolů. Dostanu se na horní cestu, kudy už jsem šel a po chvilce jsem u brány Ghandruku. Projdu opět vesnicí a mířím rovnou do starého známého hotelu Shangri-la. Do hotelu přicházím po 17 hod. a začíná se stmívat. Jsem pěkně zpocený, ale to způsobil výstup a pláštěnka. Ubytovávám se, vyzvednu si bāgl, který jsem si tu nechal, a jdu rovnou do sprchy. Po koupeli je mi fajn. Potom jdu do restaurace u recepcce. Je to společná místnost, a u jednoho velkého stolu si dávám čaj a večeři spolu s dalšími obyvateli hotelu. Je to nějaká skupinka, většinou Němci. Popovídáme, a jde se spát. Nepatrně ještě prší, ale při pohledu na nebe už jsou zase vidět hvězdy. Přes den bylo 25°C.

Den třicátý první, pondělí 8.10. 2007, Nepál - Chandruk
Teplota: 24°C, 1950mm

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Ráno vstávám v sedm, v pokoji je 17°C. Jdu si sednout na terasu před pokoj a u stolku si dělám snídani. Potom pomalu balím své věci. Hotel a vlastně všechny okolní domy jsou zde postaveny z toho, co okolní příroda má k dispozici. Stavby jsou z kamene spojené bahnem místo malty. Bahno se používá i jako omítka. Zbytek je postaven ze dřeva a střechy jsou pokryté břidlicemi. Jen některé domy mají střechu z vlnitého plechu, který sem dopravili nosiči, nebo karavany s osly. Uvnitř je všechno dřevěné, případně z překližky. Jdu na recepci zaplatit svůj účet a pak na zábradlí dosuším své vlhké věci. Nakonec dobalím a v 9 hod. jsem připraven na zpáteční cestu. Odcházím směrem zpět do vesnice. Tam potkávám tu skupinu Slováků, se kterými jsme se viděli a šli kus cesty společně hned první den na traku. Bavíme se o tom, jak se měli a jaká byla jejich cesta. K mému údivu tvrdí, že nic moc. To já jsem se svou cestou naprosto spokojen a viděl jsem vše, co jsem si představoval. Společně jdeme dolů do Nayapulu, i když je cesta z kopce dolů stejně náročná. I časově je to zhruba nastejno. Cestou zastavujeme na několik zastávek, abychom si koupili něco k pití. V jedné vesnici sejdeme z toho nejprudšího kopce, a už jdeme v podstatě po rovině okolo řeky. V jednom místě se mi na bágl vrhne nějaká babizna. Je jich tu několik a mají hroznou prdel z toho, že se vleču i s ní. Nehodlá se pustit, pustí se, až když jí fláknou přes ty její pazoury. Pak zase čumí jak péro. Mezitím mi Slováci utečou a už se nepotkáme. Holt to chudáci mají dost narychlo. Tak to není nic pro mě, to já mám raději klídek a žádný stres a honičku. Dojdu až k budce u vstupu, kde zase zaregistruji svůj odchod. Je to docela dobře vymyšlený, mají takto přehled, kdo tam byl a odešel a kdo ještě ne. Cestou se zase zatahuje a začíná kapat. Na okraji vesnice Nayapul se najednou zase spouští monzun a leje půl hodiny jako o život. Schovávám se v jednom obchůdku a pozoruji, jak se po cestě valí směr bahna a vody. Ale jak to rychle začalo, tak to i skončilo. Vydávám se dál do vesnice a po jejím projití jsem u strmých schodů. Po nich se dostanu nahoru na silnici. Trochu mě z toho klesání po 13.000 schodech bolí koleno. No, jsem zase u silnice a tím vlastně můj trak končí, a od teď mě čeká jen a jen návrat. Na silnici u stánků stojí připravený autobus. Jdu k němu a ptám se, jestli jede do Pokhary. Řidič přitaká a říká, že si mám nastoupit. Hodím věci do autobusu a jdu si k nějakému stánku ještě koupit jednu vodu (tady za 30rupí). V 15 hodin se vydáváme na cestu, která trvá 2 hodiny, ve městě na jednom menším autobusáku jsem po 17 hodině. Sotva vystoupím z autobusu, už se na mě sesypou taxikáři a nabízejí mi odvoz k Lake side. Já jdu na zastávku autobusu, a při tom klasika od taxikářů. Nejprve nic nejede, pak jede jen školní autobus apod. Už se tomu jen směji a dojdu si na zastávku. Za malou chvíli přijíždí autobus, zjišťuji u řidiče, jestli jede na mnou požadovanou ulici kousek od jezera. Cena je 10rupí a jede se. Dojedu dolů na křižovatku s hlavní ulicí, vystoupím a jdu kousek směrem k hotelu, ve kterém jsem byl, když jsem sem přijel. Jede okolo další bus a ten mě za 8rupí odveze přímo před vchod do hotelu. Sice ho málem přejel, ale jedna dívka houkne na řidiče a ten mě vysadí tam, kde jsem chtěl. Jdu do hotelu, rychle se ubytuji a z pokoje recepčního si vyzvednu své věci, které jsem si u něj před pár dny nechal. Odnesu si vše do pokoje a pak se jdu taky konečně podívat ven do města. Zajdu si na net, ale nejde proud tak brouzdám ulicemi. Když konečně začne elektřina fungovat, zajdu na net poslat nějaké foto a e-maily. Podívám se na nějaké zprávy z domova. Pomalu se vracím a v jedné agentuře si koupím lístek na zítřejší bus v 6:30 do Sonauli na hranice s Indií. Zajdu do jedné Tibetské restaurace na večeři. Dám si tu jídlo a musím opravdu konstatovat, že je to asi nejlepší jídlo za celou dobu. Celé menu je polévka, rýže, mísa omáčky a k tomu ještě salát. To vše za 180rupí, což je na místní poměry dost, ale zas na druhou stranu jsou to 3 UDS. Dám si k tomu ještě jedno pivo a pak se vracím do hotelu. Tam připravím všechno tak, abych ráno mohl co nejrychleji odejít. Dám si koupel a taky si musím vyprat věci, protože dlouho nebude příležitost. Čeká mě dlouhá cesta a samé přesuny. Odpočívám na pokoji, než jdu spát.

Den třicátý druhý, úterý 9.10. 2007, Nepál - Pokhara
Teplota: 32°C, 900mm

Ráno vstávám za tmy v 5 hodin a po rozsvícení po pokoji běhají zase švábi. Balím si zbytek věcí, a v šest hodin jdu dolů na recepci. Je to docela zážitek, protože nikde nic nesvítí a v naprosté tmě s báglem hledám cestu dolů po schodech. Na recepci taky nikdo není, a sehnat někoho mi taky dá docela zabrat. Nakonec se mi podaří vzbudit recepčního a zaplatit mu za nocleh v hotelu. Pak mě pustí ven z hotelu. Na ulici před hotelem si stopnu nějakého taxíka. Chce 50rupí za odvoz na „turist bus stop“. Cesta trvá přibližně 10 min., vystoupím a jdu na autobusák. Je tu několik busů a řidičů. Otevřený je i jeden stánek, u kterého nabízí něco k pití. Posadí mě na plastovou židličku u jednoho ze stolků. Postupně přijíždějí další cestovatelé, rovněž jsou posazeni ke stolečkům, kde sedím já. Bus do Sonauli přijíždí v 6:30 hod. Je to klasická stejná šunka jako většina všech tady a v Indii. Rozednívá se a je docela zataženo, takže hory nejsou vidět vůbec. Myslel jsem si, že se na ně ještě naposledy podívám a rozloučím se tak posledním pohledem, ale uvidíme je třeba až se pojedou. Ještě snad bude nějaká šance. Kecám se spolucestujícími a u autobusu potkávám jednoho Čecha. Jmenuje se Vojta a je z Plzně. Pak nasedneme do busu a vydáváme se na cestu. Jedeme směrem na jih. Hned za městem začínáme stoupat na nějaké passo. Celá cesta vede horami a potrvá asi 8 hodin, i když je to jen necelých 200km. Tak hory jsem už nezahlédl. O něco později u jedné restaurace u silnice zastavujeme na přestávku. Chci si v jednom krámku koupit něco k pití. Jenže prodavačka vidí můj bílý ksicht a hned napálí nehoráznou cenu a neví co za to chtít. Tak jdu jinam. Cesta stále vede zarostlými kopci mezi lesy a okolo řek. Jen poslední část silnice je dost zničená a všude jsou spousty závalů. Naštěstí je už zprovozněná, i když se občas zával objíždí kyvadlově jen v jednom směru. Vyjíždíme z Himalájí a jsme ve městečku asi 30 km od hranic. V městě se zase na hlavní ulici koná komoušská demonstrace, ale naštěstí se tu moc nezdržíme. Kdyby ti blbci věděli, co si to přejí za svinstvo, no ale asi si tím musí každý projít sám. Po chvilce jedeme dál přímo na hranice do Sonauli. Jsem rád, že jsem za celou cestu po Nepálu nepotkal nějaký větší problém jak s komoušema, demonstranty, a nebo maonacisty. Ve 14:30 hod. vystupuji na autobusáku kus před Sonauli. S ostatními cestujícími nastoupíme do sběrného taxi. Je to zelený gazík, který už dost pamatuje a za 10rupí jedeme přímo před hranici. Vystupuji a jdu přímo do směnárny, kde vyměním zbylé Nepálské rupí za Indické. Vojta se stále hrabe ve svém báglu, který má přes rameno. Tvrdí, že nemůže najít peněženku a to ještě před chvílí platil těch 10rupí za gazika. Po zaplacení ji položil na vrch do otevřeného báglu, a když to asi někdo viděl, tak mu jí hned obratně šlohnul. Tak jdeme na Internet a přes hodinu řešíme blokaci karet a převod peněz na jiný účet. Ještě vyřídíme nějaké telefonáty na sehnání jiných peněz. Dost jsme se zdrželi a teď to zase bude trochu složitější. V 16 hod. konečně jdeme přes hranice. Slunce už svítí na plno a je naprosto jasno. Jo, je vidět, že už jsme za horami. Jdeme do Emigration off. Nepál, kde dostaneme výstupní razítko výměnou za vyplněné lejstro. Další zastávka je v Emigration off. Indie. Postup je stejný a za další lejstro dostaneme vstupní razítko do Indie. Procházím městečkem a po cestě mi taxikáři nabízí odvoz do Ghotaktepuru za 80rupí, což je o 10 víc než stál autobus. Tak to bereme a jdeme s ním k autu. Naložíme si bágly a jdeme si do okolních krámků koupit něco k jídlu a pití. V 16:30 se vydáváme na cestu a při odjezdu je nějaký problém mezi naším taxikářem a ostatními, co stojí za městem. Asi se jim nelíbí, že byl vpředu a sebral jim tak kšeft. Ale dostane se z toho a jede se dál. Cesta to je zase zážitek. Taxikář jede opravdu jak prase. Když předjíždí, bere to okolo ostatních tak těsně, že jsou to jen centimetry. Jednoho na motorce nasere tak, že mu nakopne tu jeho popelnici, do který po cestě několikrát dolíval vodu. Zázrak bude, když to tam vůbec dojede a tak už tomu asi nic nemůže víc ublížit. Ještě zastavujeme na jednu zastávku a pak už jedeme rovnou do Ghoraktepuru. V 19:30 jsme přímo před

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

vlakovým nádražím. Pohled okolo, na všude močící lidi a smrad mě ujišťuje, že jsem zase v Indii. Jdeme rovnou dovnitř a chceme koupit lístky na vlak. Je to děsný problém, moc turistů tudy nejezdí a tak si nás posílají od okénka k okénku a z jednoho konce na druhý. Lístky jsou problém a většinou žádné nejsou, teda aspoň to tvrdí. Nakonec je prý jediná možnost koupit lístky jen do „JUNGLE CALSS“ a pak je nechat někde přebukovat na normální vagon. Kde to ale udělat, to mi nikdo nevysvětlí a nenajdu ani nikoho, kdo to dělá. Nakonec to vzdávám a jdu do Tourist office naproti vstupní hale do nádraží. Vysvětlím pánovi můj problém a ten slibuje, že to zařídí. Mám přijít za hodinu, že bude vše zařízeno. Tak jo, jsem na to zvědav. Jdu do restaurace vedle a v klidu se najím. Ve 21:30 se vracím do kanceláře a lístky jsou vyřízené. Zajímavé je, že pro nás pro cizince to před tím nešlo a pro místního, sice za provizi, není problém. To je přesně Indie - úplatky, problém a neochota na každém kroku. Zaplatím lístky až do Delhi za 650rupí. Trávím v restauraci a couráním po městě čas do 23 hodin. Potom jdu na nádraží do vestibulu, kde se mezi spícími lidmi prochází i kráva. Projdu halou a jdu na perón číslo 5, kde čekám na příjezd vlaku. Pozoruji zatím zábavné indické okolí a v duchu přemítám, jestli je to vůbec možný. Na perónu leží spousta lidí, mezi nimi lezou švábi, krysy, i okolo mě tu běhá myš. Po kolejkách chodí psy, krávy a lezou obrovské krysy. Kolejiště vypadá jako obrovská stoka. Ti, co leží na peróně se občas proberou, vykonají svou potřebu z perónu rovnou na kolejiště apod.

Den třicátý třetí, středa 10.10. 2007, Indie - Ghoraktepur
Teplota: 32°C

Vlak má asi 30 min zpoždění a přijíždí přesně o půlnoci. Vagóny jsou špatně označené a místní mě podle jízdenky posílají na konec vlaku. Já hledám S-10. Nakonec to najdu a jdu do vagónu, kde zase vládne brutální chaos. Najdu si své místo a hned lezu na postel, ať mám klid. Po 10 min se vlak rozjíždí a já se tak vydávám na svou cca 800 km dlouhou cestu na západ. Po chvíli usínám, jen mě za noc několikrát budí potřeba zajít si na WC. To je kupodivu čisté a nesmrdí. A nebo, že bych si už zvykl? Probouzím se po 7 hodině, ale ještě se 1,5 hod. dál válím. Potom si jdu sednout dolů na sedačky. Je tu rodinka s malým dítětem, které je hrozně chlupaté. Je chlupaté i na čele a vypadá jako malá opička. Cesta je stále stejná a vede okolní špinavou a smradlavou krajinou. Před Delhi vlak několikrát staví, na naše nádraží se dostáváme až v 16 hodin. Vystoupím a jdu do nádražní haly zjistit jestli odtud jede něco do Amritsaru. Vojta si jde vyřídit ty peníze. Zjistil jsem, že odsud z nádraží OLD Delhi nic do Amritsaru nejede. No zas je ale výhoda, že je nedaleko autobusové nádraží, kam jsem z Amritsaru přijel. Autobus jezdil dost často a tak myslím, že něco určitě seženu. Jdu ven před halu a čekám tu na Vojtu, protože tu mám jeho bág. Zase mu to trvá strašně dlouho a já už bych nejraději šel, abych měl nějaký čas na přesun na autobusák za světla. Před halou psi a ptáci žerou chcíplou krávu. Uložím bágly a jdu najít nádraží. Rady místních jsou k ničemu, a proto hledám podle sebe a jsem tam asi za 20 min. Musím projít přes peróny po lávce až na konec nádraží. Pak několika uličkami směrem od nádraží dojdou na křižovatku a po hlavní silnici jsem za chvíli u autobusáku. Nahaněči se mě snaží nacpat do tourist busu za 450rupí a jeden mě nakonec odvede až na autobusák. Myslí si, že si to třeba rozmyslím, nebo že mě po cestě ukecá. Jdu rovnou na nástupiště, zde zjistím, odkud autobus odjíždí a za kolik. Cena je 250rupí a poslední jeden ve 21:40. To je pro mě super, tak to snad stihnu. Jdu zpět přímo, cestou to беру přes nějaké trhy a okolo prodejny Bata. Je to o něco kratší a tak jsem zpět na nádraží za 15 min. Po chvilce už je tma a Vojta už tu konečně taky je. Chce zajít na večeři jako odškodné za způsobené potíže, tak jdeme do bufetu hned na nádraží. Mají tu Thali za 20rupí a něco k pití. Ještě chvíli pokecáme a

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

vyrovnáme účty. Rychle se rozloučíme a jdeme si každý dál po svém. Já jdu stejnou cestou zase na autobusák a po cestě si něco koupím. Na nádraží jsem rychle, jsem tu ve 20 hod. Zjistím, že nejbližší bus jede ve 20:30 a proto si na něj koupím rovnou lístek. Jdu dát bágl do busu a po chvíli se už vydávám na další cestu. Autobus nikde ani moc nestaví, a jede docela plynule. S místem na nohy je to zase katastrofa, a navíc je ještě rozbitá sedačka. V noci se dělá pěkná zima, je jen asi 20°C.

Den třicátý čtvrtý, čtvrtek 11.10. 2007, Indie - Amritsar

Teplota: 32°C

Autobus do Amritsaru přijíždí chvíli po rozednění, a to v 6:30. Po chvíli vykukuje slunce a dělá se teplo. Jdu na autobusáku najít spojení do Atari. Zjišťuji, že to jede z nástupiště číslo 17 v 7:30. Tudíž mám trochu času na to, abych u umyvadla, které je z boku nádraží, spáchal ranní očistu a trochu se opláchl. Pak si zajdu dát něco ke snídani a u jednoho stánku si v rychlovarce ohřeji vodu na kafe. Tak se nasnídám. Potom jdu k busu a čekám na odjezd. Ten jede nakonec v 7:45 za cenu je 15rupí. Autobus je za chvíli nacpaný k prasknutí, jedeme skoro 1,5 hodiny. Jinak cesta není nijak zajímavá. Vystupuji v Atari a za nějaké rupí si ještě nakoupím ovoce. Pak si vezmu rikšu a ten mě za 10rupí odveze na hranice. Ta je ještě zavřená, otevírají v 10 hod. Mám čas, a proto si zajdu na něco k jídlu a pití do restaurace, vlastně naposledy v Indii. V restauraci nikde nemají WC, a proto se ptám kde je. Jeden vypatlanec ukazuje prstem na Pákistán. Jsou to fakt debilové. Všichni tu chodí konat potřebu za přilehlý kopeček. Stojí tu spousta stánků, kamionů, taxiků, rikšáků a záchod nikdo nepotřebuje. Člověk se tu už ani moc nediví. Čekám v restauraci, až otevrou hranici a koukám, jak všechno smaží na ukrutný hromadě sádla, a já už asi vím, proč mě bolí žaludek a pálí žába. Jakmile se hranice otevírá, opouštím Indii a jdu se vrhnout do odbavení a projití X kontrol. V jedné z hal na Pákistánské straně si zajdu na pěkné WC. Celá procedura dostávání razítek a vyplňování formulářů mi zabere cca hodinu. V 11 hod. jsem pryč z Indie a jsem zase v Pákistánu. Venku si беру sběrné taxi a za 10rupí jedu do Waghy. Smrad, který tu vybírá peníze, chce dalších 10 za bágl. Ukazuji mu, že dostane tak leda hovno. Vystupuji uprostřed klasického botelu, seberu se a jdu dál do města, kde zastavuje autobus číslo 4. S ním jedu do centra Lahore a vystoupím přímo před nádražím. Na nádraží jsem ve 12:30 a vlak do Quetty odjíždí ve 14:30. Ale není lístek. Tak musím jet až dalším v 17 hodin. Na ten se ale zase začnou prodávat lístky až od 14 hod. Nezbyvá, než tu počkat. Mezitím přijde několik lidí na kus řeči a nabízí mi pomoc. Holt Arábie. Nakonec se zapovídám s klukem, který se jmenuje Sohailem a je z Gunjanwaly. Jede vlakem ve 14 hod., ale ten má 30 mi. zpoždění. Prokecáme spolu nakonec asi 1,5 hodiny a uděláme si i foto v nádražní hale. Odchází na vlak ve 14:15 a já jdu ve 14:30 k okénku, kde chci kupuji ekonomickou třídu s rezervací na sedačku. Pokladní má opět problém a říká, že prý mám počkat do 15 hodin. Mám strach, aby si mě tu takhle zase neodsouvaly a nakonec zase nebylo místo. Tak už teda ne, odchytím tu jednoho pána, který si kupuje lístek hned vedle a s jeho pomocí mám lístek za 5 min na Quetta express za 650rupí. Je to sice o něco dražší než stál lístek při cestě sem, tak jsem zvědavý, v čem bude rozdíl. Přál bych si, aby to bylo v rychlosti a abych byl ve Quettě mezi 15 a 16 hod. Zajdu si ještě na Internet vyřídit poštu, v 16 hod. se vracím na nádraží. Jdu rovnou na nástupiště číslo 5. Vlak přijíždí v 16:30 a u něj odpojí lokomotivu. Jeden chlapík mě táhne dopředu, kde nic není, vidím jen nějaké staré prázdné nástupiště číslo 7. Do 17:15 se nic neděje, jen si povídáme a já čekám, co jako bude dál. Pak přijíždí lokomotiva s dalšími vagóny a ty se napojí ke zbytku vlaku, co stojí na peróně číslo 5. Nastoupím do vagónu, a chlapík chce po mě peníze. Chvíli ho trápím a pak mu dám 10rupí, ale on chce další. Tak to už má ale

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

smůlu a nic víc už nedostane. Po 18 hod. se konečně vlak rozjíždí a já se vydávám na další pořádný kus cesty. Cestu nemá cenu popisovat je stejná, jako ta když jsem jel opačně do Lahore. Užívám si i pohodlí sedaček s koženkou. Dávám se do řeči s jedním klukem, jmenuje se Sajid. Je mu 24 let a jede z nějaké muslimské konference. Sedím na horní posteli ve vlaku a on se ptá, proč nic nejím. Vysvětlím mu, že budu jíst až po setmění, protože je ramadán. Když vidí, že ctím jejich tradice je očividně šťasten a po setmění se vrátí s hromadou jídla, kterou společně sníme. Pak si spolu povídáme celou noc o všem možném. Dozvím se od něj spoustu věcí, které jsem ještě nevěděl. Ptám se ho na různé věci a jeho názory ohledně jeho víry a běžných věcí, jako je právě ramadán, život, záliby, postoj k rodině, dětem, ženě apod. Je to opravdu skvělé, dozvědět se vše takhle od místního. Ve vlaku se v noci ochlazuje, tak si беру nejprve košili a pak i mikinu. O půlnoci je vlak natřískaný k prasknutí, takže když zastaví, je uvnitř pěkné vedro a zadýcháno. Za jízdy je to fajn, ale jakmile se zastaví, je to síla. Je tu jeden prasák a ten furt fluše na zem.

Den třicátý pátý, pátek 12.10. 2007, Pákistán
Teplota: 34°C

Noc trávím ve vlaku na sedačce. V jednu chvíli jsem spolucestujícími na nějakou dobu poslán na postel se natáhnout jako každý. Jsou všichni k sobě ohleduplní a po cca hodině se na posteli vystřídají. Tak se střídavě probouzím a usínám. Pomalu se rozednívá a já pozoruji okolní krajinu a vybavení vagónu. Vagón je zelený, ulička je v jeho jedné třetině, vlevo od uličky jsou samostatné sedačky vždy dvě naproti sobě a mezi nimi je zamřížované okénko. Napravo jsou ve stejném stylu dvě lavice, asi pro 6-8 lidí. Od podlahy ke stropu jsou železné roury, na těch je připevněno jedno lůžko. Každé lůžko je přímo nad jednou lavicí. Když na něj člověk leze, musí dát pozor, aby se nenatřel o některý z ventilátorů, kterých je na stropu jako much. Ráno je ve vagónu docela zima, pouhých 20°C. V noci je už chladno a přes den stále teplo. V 7 hod. už svítí slunce a teplota rychle stoupá na obvyklých 34°C. Hovořím se spolucestujícími, kteří jedou z muslimského setkání v Lahore. Dozvídám se, že se to všechno vztahuje k závěru ramadánu a proto byl i takový problém sehnat lístky na vlak. Trať je postavená kolem řeky Indus, a proto se vlastně jede stále po rovině. Naposledy Indus přejedeme před Jacobabadem, a odtud začínáme strmě stoupat nahoru do hor a pouště. Někde na netu jsem kdysi četl, že v tomto městě bylo naměřeno 53°C. Krajina venku se začíná pomalu měnit, mizí zelená nížina a mění se v poušť. Dojíždíme do města Mach, kde finální stoupaní na náhorní plošinu, která vede až někam k Ankaře. Odpojují asi polovinu vagónu a na konec vlaku připojují další lokomotivu. Stoupáme pohořím a projíždíme tunely, v jednom místě zahlédnu i rozbitý most přes vyschlou řeku. Jedeme celý den, a cesta docela ubíhá. Je už téměř 18 hodin a začíná se zase stmívat a ochlazovat. Tady to bude ještě citelnější, protože se pohybujeme okolo 2000mm. Je dost pozdě, a proto budu muset v Quettě zůstat přes noc. Sajid mi říká, že ve Quettě musím být opatrný, protože je to blízko Afghanistanu a ve městě jsou i Talibové. To vím a někde jsem se dozvěděl, že je to snad druhé město na světě po Kandaháru s největším výskytem Talibů. No, uvidíme, v kolik hodin přijedeme a podle toho buď půjdu najít autobus, nebo hotel. Problém je jen ten, že autobusák, kam jsem přijel, byl ve vesnici asi tak 20 km za Quettou. Přijíždíme na nádraží ve 20 hod. a je už naprostá tma. Absolutně nikdo mi nedokáže říct, jestli ještě něco pojede, nebo ne. Said s jedním kamarádem mi chce pomoci najít hotel. Tak proč ne, jdeme nejprve do jednoho, ale v tom chtějí 600rupí za noc. Jdeme do druhého a ten je zase pro změnu plný, tak do třetího a tam mají pokoj za 200rupí za dvoulůžák. Tak ten беру. Jmenuje se hotel Muslim a já se jdu s majitelem

podívat na pokoj a ubytovat se. Said čeká dole, až se vrátím. Hodím věci do pokoje a hned se vracím. Mezitím přijel pro Saida jeho kamarád na motorce. Tak se rozloučíme a když nasedá na motorku, ptá se, jestli se ještě někdy uvidíme. Odpovídám mu, že když pojedu do Karachi, určitě se mu ozvu. Na to se chytne rukou za srdce a řekne mi, že to nevádí, že mě bude mít navždy v srdci a na motorce zmizel na temné ulici ve tmě. Tak to mně fakt dostal kluk jeden vousatej... Je už víc než 21 hod a já jdu ven na ulici sehnat si něco k jídlu. Procházím ulicí směrem k centru. Jsou tu otevřené nějaké bufety a spousta cukráren. Najdu i supermarket a nakupím si něco do zásoby na další den. Při návratu se najím v jedné pouliční restauraci a v jedné cukrárně, která je plná nádherných a výborných buchet. Rovněž si nějaké koupím. Jsou opravdu výborné. Koupím si ještě chlebové placky a pomalu se vracím do svého pokoje v hotelu.

Den třicátý šestý, sobota 13.10. 2007, Pákistán - Quetta
Teplota: 25°C

Ráno vstávám v 7 hodin a v pokoji je 11°C. Vstávat se mi moc nechce, tak ležím v pokoji do 9 hod. Potom jdu na ulici před hotelem a zajdu do vedlejší cestovní kanceláře. Ptám se na nějaké spojení do Taftanu. Jezdí prý večer v 17 hod. a stojí 400rupí. Tak to je OK. Mám dost času, jdu zpět do hotelu a odpočívám do 11 hodin. Mezi tím se otepluje na 25°C, což není sice moc, ale oproti ránu je to příjemná změna. Moc příležitostí k ohřátí už asi nebude. Možná ještě tak v Iránu. Po 11 hod. odcházím do recepce se sbalenými věcmi. Nechávám si je u recepčního, abych zašel ještě jednou do CK. Tam se dozvídám, že bus dneska nejede, a už začínají komplikace. Ptám se, proč nejede a oni mi vysvětlují, že končí ramadán a po něm je třídení svátek Eat. Je to něco jako naše vánoce a nefunguje takřka nic. Beru si rikšu a s ní objednu ještě nějaké autobusáky po městě a ptám se na spojení do Taftanu. Výsledek je všude stejný, tak se rozhodnu ještě zajet na ten autobusák za Quettou v Azargandží, kam jsem od hranic přijel. Je to vesnice pod nedalekou horou. Ale i tam dopadnu stejně, taky nic. Pomalu se už rozhoduji jít na stopa. Je to, ale asi 700 km podél hranic s Afghánistánem a každý mě od toho odrazuje. Nakonec tu myšlenku vzdávám a pomalu se smírám s tím, že ve Quettě zůstanu několik dní. Každý tvrdí něco jiného a nikdo neví, kdy něco pojedou. Je naprosto skvělý jejich přístup. Času dost, nic se neděje, tady je přece střední východ. Tak se smírám s tím, že pojedou až v pondělí. Ale nějakou časovou rezervu ještě mám, protože za ta léta cestování po Arábii už vím, že to ani jinak nejde, nehledě na to, že jsem přece na dovolené a ne na dostizích. Najdu si nějakého rikšáka, a domlouvám se s ním na odvozu zpět do Qutty. Zkouší na mě 100rupí, ale neuspěje a nakonec se domluvíme na 10ti. Jedeme z kopce dolů. On u hlavní silnice zmerčí nějaké lepší ryto a požaduje na mně zase 100. Tak vystoupím na hlavní ulici, která vede až do centra a on nedostane vůbec nic. Jsem tu na okraji města úplnou atrakcí. Jede okolo autobus MHD, ptám se, jestli jede do centra. Prý jo, tak nastoupím a jedu za 7rupí. Vystupuji dole na křižovatce pod hotelem. Vracím se do hotelu a prodlužuji si pobyt o další dvě noci za stejnou cenu jako včera, dokonce dostávám i stejný pokoj. Vrátním si věci do pokoje a jdu se podívat do města. Zase jsem tu za exota a všude na mě pořvávají. Celé město je zavřené a je problém sehnat i nějaké jídlo. Štěstí, že jsem si nějaké včera koupil do zásoby. Je prostě ramadán a nedá se nikde nic koupit, a prý až večer. Courám se po městě a odchytnu jednoho kluka. Chci po něm, aby mi ukázal, zda je tu někde net, ale on mě odvede do nějakého hotelu. Vysvětlují mi, že hotel mám, že chci net. Ukazuje mi, že prý je hned přes ulici a odvede mě až tam. Net je v takové pasáži kousek vedle od toho supermarketu, kde jsem byl včera večer na nákupu. Sednu si tu na hodinu za 15rupí. Kouknu na poštu, odpovím a napíšu nějaké e-maily. Trochu i pobrouzdám po netu, času mám dost a je to tu levný a

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

docela to i běhá. Majitel mě posadil ke svému PC a sedí vedle mě a pečlivě sleduje všechno, co dělám. Bavíme se a já mu ukazuji a vysvětluji, co a proč dělám, když ho to zajímá. Ukážu mi i moje stránky a fotku FZ6ky. Oni jsou tu všichni zvyklí pouze na 125, 250tky maximálně. Je z toho uchvácen stejně jako z fotek pohárů. Tak spolu strávíme nějaký čas povídáním. Pak se rozloučím a jdu zase do ulic. Nechci chodit moc daleko, tak se v jedné restauraci na ulici ptám, jestli mají jídlo. Tvrdí, že ano, ale až skončí ramadán. Domlouvám, že se vrátím mezi 18 a 19 hod. Po cestě k hotelu si koupím vodu. Nějak mě zase začíná trápit ta viróza, co jsem dostal v Pokhaře. No, snad se alespoň během těch dvou dnů, co tu budu, z toho dostanu. Vezmu si prášky a natáhnu se. V 19 hod. jdu do restaurace, ale už toho moc nemají. Ale něco se najde, dám si nějakou zeleninu s omáčkou a dostanu k tomu ještě chlebové placky. Klasickým arabským zvykem to sním pomocí pravé ruky a placky. Mám dvojitou porci a za všechno platím 50rupí. Vracím se tmou po ulici a na jednom kanálu na zemi jedí dva místní. Pozdravím je a oni mě zvou, ať si k nim přisednu. Odmítám s tím, že už jsem najeden a jdu dolů na křižovatku pod hotelem. U prodavače se ptám, kolik stojí 2l fanta. Odpovídá mi, že 45. To je mi divná cena, ale přeci mi to nedá a jednu si koupím a ještě nějakou vodu. Vracím se do hotelového pokoje a udělám si čaj. Vezmu si prášky a jdu si lehnout. V noci probíhají oslavy ramadánu a z ulice před hotelem se ozývá hudba a střelba. Usínám...

Den třicátý sedmý, neděle 14.10. 2007, Pákistán - Quetta

Teplota: 23°C

Noc ušla, ráno je v pokoji zase 12°C. Sotva vykoukne slunce a začne mi svítit do okna, je to trochu lepší. Mám zánět dutin jako prase, nejsem skoro schopný mluvit. Musím se dokopat a vstát. Z hotelu chci zajít rovnou na vlakové nádraží a zjistit, jestli něco nejede. Tak jo, dá mi to zabrat, ale dostanu se tam. Dozvim se, že zítra v 8 hod. ráno jede vlak do Taftanu, a že mu cesta trvá 24 hod. Říkám si, jestli mám čekat do večera na nejistý bus, nebo jet o něco déle vlakem. A taky nebudu muset trávit zase půl dne ve městě. Snad tam budu druhý den ráno a budu mít dost času na další cestu a přechod hranic do Iránu. Vracím se do hotelu a jdu si lehnout, mám strašný průjem, bolí mě ruce, nohy a záda. Do toho se mi přidává i teplota. Beru si prášky a jdu si lehnout. Nechci to s prášky přehnat, protože mě pak zase bolí žaludek a pálí žába. Hotel Muslim je hned vedle kina, a odkud se rozléhá rachot a řev. Jsem v pokoji až do večera a po 18 hod. jdu ven sehnat něco k jídlu. Dnes jsou na celé ulici otevřené jen asi 4 obchody. Nakonec najdu jedny potraviny, tam si zajdu něco koupit. Koupím si tam i mimo jiné nějaké drobnosti a instantní nudle, něco jako u nás prodávané čínské polévky. Po cestě v pekárně si koupím chleba a vracím se zpět do hotelu. Potkám taky místní, jedoucí po ulici na velbloudech a střilející z pušek. Docela psina. Udělám si k večeři instantní nudle a musím konstatovat, že nejen, že to vypadá jako ta čínská polévka, ale i to, že i ta chuť je stejně strašná. Jdu si lehnout.

Den třicátý osmý, pondělí 15.10. 2007, Pákistán - Quetta

Teplota: 23°C

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Noc ušla, i když mi je mizerně. V pokoji je ráno obvyklých 12°C. Musím ale vstát a zabalit si všechny své věci. Vyhrabu se z postele a spacáku v 6:30h. Po chvíli mám hotovo a vydávám se na vlakové nádraží. Na nádraží je to kousek a jsem tam za chvíli, tedy něco po 7 hod. Prodejna lístků je zase plná k prasknutí, tak se jdu ještě pro jistotu do informací, které jsou i hlavního vchodu, zeptat jestli platí včerejší informace. Kupodivu platí to, co mi řekli včera a tak se vracím do místnosti k okénkům, kde se prodávají lístky. Pro jistotu, abych nestál ve špatné frontě, se jdu optat jednoho policisty, který jediný je schopný v hale udržovat jakž takž pořádek, u kterého okénka se prodávají lístky do Taftanu. Zavede mě rovnou až k okénku, u kterého stojí ta kratší fronta. U okénka počkám, než vyřídí asi těch pět lidí, kteří jsou přede mnou, a pak si koupím lístek do Taftanu za 670rupí. Poděkuji policistovi a on mě podle lístku ukazuje, na který mám jít perón. Jdu k lávce a po ní se dostanu na druhé nástupiště. Čekám tu do 8 hodin a jsem rád, že jsem. Když vidím náš vlak, jímá mě děs. Tohle nemůžu s mým zánětem vůbec přežít. Vlak má tři vagóny pro cestující a zbývající vagony jsou nákladní. První vagón je totálně vymydlený, není v něm jediné okno, sem tam v některém je kus kartónu. Další dva celkem ujdou, sice občas taky nemají nějaké to okno, ale 90% jich tam je. Jdu se zeptat zřízence na peróně, jestli to není omyl. Prý ne, prý jsem dobře. Tak se ještě ptám, do kterého z vagónů je můj lístek. Samozřejmě, že pro pasažéry je ten první, ten nejhorší. Tak tím odmítám jet. Kdyby mi bylo dobře, tak proč ne, ale sotva mluvím a dýchám, to by mě 100% dorazilo. Rozhoduji se jít lístek vrátit a zůstat tu, než pojedou autobus. Jsou tu i vojáci a nějakí zřízenci, kteří patří k dráze. Bavím se s nimi a vysvětluji jim situaci, proč nechci jet tím prvním vagonem. Tvrdím, že je rozmlácený a v noci je zima, leda bych jel tak v tom druhém. Oni mi konečně vysvětlí jak je to s vagóny. První je pro pasažéry, druhý je pro vojáky a třetí je pro zřízence a pomocníky vlaku. Teď nechápu něco, ale to se mělo brzy již změnit. Nakonec se mě vojáci ujmou a vezmou mě do vagónu mezi sebe. Jdu si dát bágl a své věci do vagonu, dávám je hned na první sedačku ve směru jízdy, abych nebyl v průvanu. Čekám venku a bavím se jakž takž s vojáky do 9 hodin. Potom nám písknou odjezd a já se zase po čase vydávám na další cestu. Je pořád docela zima. Ujedeme dvě zastávky a zde vlak stojí do 12 hodin. Nesmím sedět u okna, protože na vlak haranti hází kameny. Za Quettou už je to dobré. Tady odpojí lokomotivu a dají ji na druhou stranu. Stojíme v poušti na zastávce, která svým vzhledem připomíná dobu před 100 lety. Slunce už hřeje a vnitřek vagónu se pěkně ohřeje. Vojáci mezi tím ve vlaku na chodbičce vaří maso a rýži. Na sedačce míchají těsto na chlebové placky. Vše mi ukazují a vysvětlují, trochu přikládám taky ruku k dílu. Když je to hotovo a připraveno a vše se obejde bez naší účasti, tak vyndávají karty a učí mě jejich hru. Hraje se kartami na pokr. Každý dostane čtyři karty a zbytek je v balíku na stole. První vyhodí kartu, a pokud má dvě stejné, položí je k sobě na stranu. Pokud má další hráč kartu, kterou první vyložil na stůl, může si vzít jeho balík k sobě. Takhle to pokračuje dál, dokud může. Pokud má dvě nebo více stejných, může je vyložit na stůl stejně jako první hráč. Pokud nic nemá, vyhodí jednu kartu do středu. Takto se pokračuje, až se kolo otočí a pak je to stejné jen s tím rozdílem, že před hrou si hráč musí dolíznout do čtyř karet. Hraje se, dokud nedojdou karty a nakonec se spočítá skóre. To se počítá tak, že za 2-9 5 bodů, J-Q-K 10 bodů, A za 20 bodů. V poledne jsem pozván na oběd, a vida, ramadán skončil. Dáme si společně jídlo, klasickým způsobem a rukou a chlebem se najíme omáčky, rýže s masem a zeleninou. Po obědě si jdu ne chvíli schrupnout. Vojáci jsou vlastně drážní policie, na každé zastávce si vezmou samopaly a jdou ven hlídat vlak. Když se rozjedeme, vrátí se do vagonu a všechny zbraně položí na jednu z postelí nahoře nad sedačkou. Zastávky s drážními budovami jsou jak ze starých filmů a na jedné takové si vojáky před budovou vyfotím. Zajdu i kus před vlak a vyfotím ho i se starou pumpou na vodu. Vojáci pak ve vlaku hrají karty, nebo jen tak leží, nebo drbou. Jeden mi ukazuje i své fotky, které si nechal udělat v jednom ateliéru. Je tam v takových pózách jako v klasických arabských filmech, nebo klipech. Jedeme pomalu stále dál a v jednom místě klesáme na 800 m.n.m. Je to docela poznat i na teplotě. Dostávám stále k pití čaj, a když po vypití chci jít na WC umýt hrnek, jsem přistižen a

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

hrnek mi je sebrán s tím, že jsem host. Celý zbytek dne trávím stejně, odpovídám na všemožné i nemožné otázky a hrajeme karty. Ptám se šéfa, jestli mi nepůjčí kalašnikova. Ani se nenadějí a mám ho v ruce i s náboji. Jen mě informuje, abych to tady (ukazuje na spoušť) nemačkal. Prostě no problém. Je to pěkně těžké, tak mu ho zase vrátím. Pak mi pózuje a chce, abych si ho vyfotil, a přitom s ním míří z okna na auta, která jedou na vedlejší silnici. Pak jsem pozván na večeři. Nakonec ještě dostanu klasický zelený čaj s mlékem a nějakým plevem. Je stále teplo, tak jen ležím a odpočívám na sedačce. Ve 22 hodin si беру spacák a jdu spát. Kluci říkají, že už pojedou jen jednu zastávku, kde bude střídání. Místo nich nastoupí jiná parta a já jsem zvědavý, co bude, jestli nedostanu vyhazov z vagonu. Další zastávka se koná těsně před půlnocí. Kluci si balí věci a všichni se loučí. Jen asi dva zůstávají, jinak se posádka vymění. Přivítám se s novými a vypadá to, že bude pohoda. Konají se jakési manévry s vlakem, pořád se popojíždí dopředu a dozadu. Nevím, jestli to trvá 1 nebo 2 hodiny. Brouzdám po okolní poušti a v naprosté tmě pozoruji nebe. Je to úžasná nádhera, když mě neruší žádné světlo. Tak takhle jsem to ještě neviděl.

Den třicátý devátý, úterý 16.10. 2007, Pákistán – Nok Kundi
Teplota: 32°C

Ráno se probouzím až za světla, pokrytý přibližně asi centimetrem prachu a písku, který sem dovnitř létá během cesty. Ležím ve spacáku, přes hlavu mám hozenou alespoň mikinu, ale i tak jsem toho stejně dost spolykal. K mému zánětu, no nic moc. Potom mi vojáci ukazují, že mám vstávat, že je čas na snídani. Ráno je ve vlaku teplota 15°C, takže nic moc. Vcelku jsem spokojený, protože jsem noc přečkal docela dobře. Ale musím říci, že jsem z toho měl větší hrůzu. Když vylezu ze spacáku, akorát zastavujeme ve stanici s názvem Nok Kindi, ze které je to ještě asi 130km do Taftanu. Tak to počítám, a máme asi ty 3 hodiny stále zpoždění, které jsme nabrali zastávkou za Quettou. Dostávám od kluků snídani a po nějaké době se zase jede dál. Jedeme ani nevím jak dlouho, a najednou zastavujeme uprostřed pouště. Okolo nikde nic není, jen duny s pískem, ve kterých občas leží kus žluté síry. Stojíme dost dlouho a nic se neděje. Teplota okolo i ve vlaku stoupá, proto se jdu ven podívat, co se děje. Vpředu před vlakem je jakási duna a na ní stojí zřízenci z vlaku. Jdu se tam podívat a zjišťuji, že jsou koleje zasypané pískem. Jsou přes koleje dva násypy. První je menší, ale ten druhý to je něco. Konečně chápu, na co je tu ten třetí vagón s drážními zřízenci. Vracím se pro foto a o něco později udělám foto, jak odklízejí písek z kolejí. Mají lopaty a takový pluh s kusy provazu. Jeden z nich řídí hloubku záběru jedním provazem a ostatní ho za druhý tahají jako koně. Jdu zpět a chci se jít projít do pouště. Když to říkám policistům, šéf si bere kalašnikova a jde se mnou. Jdeme kus od vlaku, koukáme po okolí a lezeme po dunách, které jsou naprosto dokonalé, naváté z jemného žlutého písku. Prostě tak, jak to člověk vídá v televizi. Lezeme na jednu. Je z ní pěkný výhled, je to dost vysoko. Dofotím film ve foťáku a pak se vracíme k vlaku a zasypaným kolejím. Nějakou dobu pomáhám odklízet písek z kolejí, ale je to pěkná dřina v tom vedru okolo. Je 32°C. Nemám už moc vody a proto nemůžu moc dlouho pomáhat abych pak nebyl dehydratovaný. Nepočítal jsem s tímto a to byla chyba. Poušť je úžasná, ale nesmí se podcenit. Odklizení písku trvá až do 11:40 a potom se pomalu začínáme s vlakem zase hýbat. Přes zasypy projíždíme krokem. Je mi už teď jasné, že s dalšími plány je to zase v pytli. Holt se uvidí podle toho, kdy a jak se dostanu do Zahedánu. V Iránu už vše bude fungovat normálně. Voda mi už došla, a já začínám být nějaký vysušený. Vojáci mi nabízejí nějaký jejich nápoj, který tedy neodmítám, jsem rád za nějaké pití. Tahle nová parta vojáků stále hulí hašíš, dokonce mi taky nabízejí, ale odmítám. Říkají, že po tom budu lítat, ale já jsem raději na zemi,

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

letadla moc nemusím. Jedeme stále, ale hrozně pomalu. Ve 14:30h jsme asi 10 km od Taftanu. Člověk je zvyklý od nás za jak rychle ujede 10 km , ale v Pákistánu to neplatí. Tady je 10 km otázkou desítek minut. Cesta na nádraží v Taftany trvá ještě 30 min a jsme zde v 15 hod. Loučím se s posádkou vlaku a na nádraží vystupuji. Nádraží je na okraji města v poušti. Město je za ním a po levé straně je hraniční přechod s Iránem. Jdu podél vlaku a za nádražní budovou se dávám směrem k hranici. Je tu několik poloprázdných domů, mezi kterými trochu bloudím, protože některé uličky nikam nevedou. Koupím si v jedné chýši vodu. Potom se s pomocí jednoho hlídače dostanu na místo, odkud jsem odjížděl busem do Quetty. Jdu se do kanceláře zapsat a odtud jdu ke kanceláři na hranicích. Opět tady leží ti veksláci, z nichž jeden mi nabízí na výměnu mizerný kurz. Náhodou tu potkám dva Kanaďany, kterým za solidní kurs nechám zbytek svých peněz. Chvilí pokecáme a nato si vyřídím výstupní razítko z Pákistánu. Mám docela vítr, protože jsem zjistil, že tím, jak jsem zůstal zaseklý ve Quette, už mám propadlé vízum. Projdu bránou a jdu do haly na Iránské straně, vyřídím si papíry a dostanu vstupní razítko. Posadí si mě tu a musím čekat na vojenskou eskortu. Nechtějí mě bez ní nikam pustit. Zajdu si tedy alespoň na WC. Vracím si na hodinkách čas o 1,5 hod. Čekám asi 30 min., když přijde voják jdu s ním pěšky přes celní prostor. Po cestě vidím můj vlak, jak už přešel hranici a pokračuje taky dál až do Zahedánu. My dojdeme na první křižovatku za hranicí. Voják tu stopne pickup a jedeme na korbě na první check point, kde mě předá jinému vojákovi, se kterým jedeme zase dál. Jedeme na korbě rychlostí 150km/hod. Na každém check pointu jsem podroben kontrolě. Za chvíli jsem ve 40 km vzdáleném Zahedánu. Na okraji vystoupím a jdu na poslední kontrolu před městem. Nakonec mě vezmou do policejního auta a vezou mě do centra. Po cestě na autobusák ještě 3x změním policejní auto. To poslední mě odveze přímo před vstupní halu autobusáku a pomůže mi najít nějaký autobus v mém směru. Je už tma a do Teheránu už nic nejede. Proto nakonec беру bus do Yazdu. Policista je stále se mnou, vyřídí mi lístek za 65 000 a posadí mě do autobusu. Dám si tam ale jen bágel, a vracím se zpět do haly. Tam jdu do prvního patra, kde jsou různé obchody a bufety. V jednom si koupím můj oblíbený sandwich, za který děkuji bohu, protože kdybych musel ještě jeden den jíst jen kytky, tak mi z toho musí zákonitě narůst vemeno. Čekám u busu a jako první jsem posazen dovnitř. Autobus odjíždí za 45 min v 18:45. Po chvíli cesty nás čeká další check point. Potom jedeme dál a před půlnocí zastavujeme na jídlo. Nikam mě nechtějí pustit a přidělí mi i osobního hlídače. Jde se mnou i na WC, koukám, jak se o mě bojí ti kluci Iránský. Ještě jdu na jídlo a dám si rýži s omáčkou, masem a zeleninou. Po jídle se vracíme zpět do autobusu a jedeme dál.

Den čtyřicátý, středa 17.10. 2007, Irán – Yazd

Teplota: 32°C

Noc v autobusu proběhla výborně, je to opravdu změna. Od Iránu začíná civilizace a je to vidět i na kvalitě a hlavně rychlosti cestování. Jedinou nevýhodou je, že v busu pouštějí občas topení a tím se střídá vedro se zimou. Musím se podle toho oblékat a svlékat. Po cestě nás čeká ještě pár kontrol, ale zanedlouho, asi v 8 hod. přijíždíme do Yazdu. Přijíždíme z jiné strany a jsem vyložen na hlavní ulici. Tady si to nějak nevybavuji, zorientuji se až na autobusáku. Na nádraží jsem v 9 hod. a já jdu zkusit najít nějaký autobus dál do Teheránu. Udělám na WC nezbytnou očistu a něco si přeperu, venku sepisuji deník. Nádraží je naprosto stejné, jako když jsem tu byl naposledy. Udělá se teplo, a když mám všechno usušeno, vydávám se do města. Jdu pod nádraží na křižovatku, kde najdu autobus do centra a jedu s ním na kruháč, nedaleko kterého jsem byl posledně ubytován. Jdu po hlavní ulici rovnou k Amir Khabir sq. a po cestě se

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

zastavuji v jedné internetové kavárně, kterou dva kluci právě připravují k otevření. Vyřídím nějakou poštu. Pak pokračuji dál a jdu se podívat na všechny čtyři mešity a na staré město, které je památkou Unesco. Trasu si dám stejnou jako posledně. V poslední mešitě jsou schody, které vedou pod komplex mešity. Sedí tu nějaký děda a ten mě tam spolu ještě s několika turisty pustí podívat. Schody vedou strmě dolů a jsou osvětlené bodovkami ve stěně. Schody vedou k rezervoáru vody, což byl dříve zdroj vody, dnes má spíš opačnou funkci. Dokládá to i přítomný smrad a houf much, ale po Indii slabý odvar. Pak se po schodech zase vracím ven. Pomalu se vracím k hlavní ulici, a po cestě se zastavím v krámku, kde prodávají pravé perské látky, šátky a šály. Koupím tu nějaké suvenýry, a jelikož už je 16 hodin, pomalu se vracím po hlavní ulici zpět. Potkávám tu čtyři Čechy, se kterými chvíli pokecáme a domlouváme se, že se uvidíme večer na nádraží, protože taky jedou do Teheránu. Po cestě se zastavuji ještě jednou na net a dozvídám se, že mám doma problém. A že si po návratu domů budeme muset s bývalou promluvit. He,he, to jo, jak to znám, tak už stejně není o čem. Nejdřív jsem to bral jako životní tragédii, dnes děkuji bohu. Stejně to nemělo žádnou budoucnost. No, dost toho a raději zpět k něčemu zajímavějšímu. Vracím se na kruháč a zajdu se ještě podívat na hotel, kde jsem bydlel. Na kruháči si zajdu na večeri a něco si koupím na další cestu. Nastoupím na bus a vracím se na autobusák. Na autobusáku si zajdu koupit lístek za 60 000 r a trávím čas v parku před nádražím. Dostaví se i Češi z města. Sedíme a povídáme si. Oni mají lístek na 9 hodin a já v 8:30, od stejné společnosti. Tak uvidíme. Okolo času odjezdu jdu zjistit co a jak, ale jsem vedením v merku a tak jsem ubezpečen, že mi dají vědět. No klasika, čas není přece důležitý, tady je střední východ. Tak čekám do 9 hodin a nakonec jsme všichni posazeni do stejného busu. Po krátké chvíli se vydáváme dál na cestu. Spát mi dneska moc nejde. Zastavujeme jen jednou něco málo před půlnocí a venku je zase docela zima.

Den čtyřicátý první, čtvrtek 18.10. 2007, Irán – Teherán
Teplota: 25°C

V noci mě jeden kluk posílá, abych si šel lehnout dozadu na pětku, protože je tam volno. Tak jo. Spím a v Teheránu jsme v 6 hodin. Začíná svítat a já se připravuji na vystoupení z busu. Zastavujeme kousek pod autobusákem, směrem k památníku. Chtěl jsem se k němu jít podívat při své první cestě, ale nakonec na to nezbyl čas. Ptám se jednoho policisty, kudy se dostanu na autobusák. Jeho návod zní: doprava, rovně a pak doleva je to asi 10 min. Tak OK jdu podle návodu, na který už je člověk zvyklý. Dojdu do haly autobusáku a hned jdu se informovat na lístky. Dozvídám se, že je vše vyprodáno a obsazeno. Je to normální, ale zpáteční cesta to je samý problém, pořád aby se člověk někde o něčem dohadoval. No, nedám se a obejdu i ostatní společnosti a nakonec se mi u jedné, po kratším naléhání, podaří lístek za 30 USD koupit. Odjezd mám ve 14 hod. Času moc není, trávím ho v hale klasickou činností. Očista, deník apod. Přátelé jedou dál do hor za Teheránem a už taky sehnali lístky. Mají odjezd o hodinu dřív. Tak spolu kecáme a dáme i oběd. Proto se spolu rozloučíme a jdeme zase každý svou cestou. Já jdu do kanceláře společnosti, od které mám koupený lístek a čekám u přepážky na bus. Před 14 hodinou jsem poslán k paní za přepážkou a pak k žlutému autobusu. Uložím si bagáž a si jdu sednout na své místo do busu. Autobus je skoro prázdný a mně je jasné, že zase zkusí jak natáhnout cenu, i když tady v Iránu jsou většinou ceny pevně dané. Odjíždíme ve 14:30 a v poloprázdném busu mám úžasné pohodlí. Okolní krajina se rychle mění a po dlouhé době nastupují na scénu stromy. Tady už je na nich poznat podzim, mají barevné listy. Počasí se taky markantně mění spolu s nadmořskou výškou. Cesta je jinak naprosto normální, zastavujeme až večer a je už taková zima, že se mi

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

kouří od pusy. Dám malou svačinku a jedeme dál. Před půlnocí zastavujeme na check pointu a kontrolují nás stejní policisté jako při cestě opačným směrem. Policisté se ke mně chovají naprosto slušně, ostatně jako pokaždé, a jen se mě ptá co dělám v ČR. Po kontrole se jede dál.

Den čtyřicátý druhý, pátek 19.10. 2007, Turecko

Teplota: 15°C

V noci přijíždíme do Maku. Zastavujeme na benzince a dotankováváme proti Turecku levnou naftu. Busem procházejí veksláci. Na hranicích jsme za chvíli a je tu pěkná zima. Odbavení proběhne naprosto v klidu a pohodě. Stejně trvá zase 2 hodiny. Vyměním si 10 USD za 10,8YTL. Jsem už puštěn branou z Iránu do Turecka a jdu do prázdné haly, abych nemusel stát venku. Pak přijede autobus, a proto si jdu sednout dovnitř. Stejně ještě čekáme asi 30 min do odjezdu. Opustíme hranici a jsme zase v Turecku. Po cestě je okolo vidět sníh. V busu začíná páchnout nafta, nejvíc v zadní části. Autobus se už celkem zaplnil, ale místo tu ještě stále nějaké je. Probouzím se za svítání asi 50 km od Trabzonu. Sníh už je i okolo silnice. Sníh není jen na silnici. Jedeme dál a trochu klesneme. Nafta smrdí naprosto brutálně. Několik lidí vystupuje v Trabzonu a my jedem ještě kousek dál. Pak zastavujeme na jednom odpočívadle s lávkami a potůčkem. Vzpomínám, že jsem tu už byl. Zastavujeme stále na stejných místech. Řidiči zjišťují, že do zavazadlového prostoru vytekl jeden kanistr nafty. Zbytek nalijí do nádrže a zbytek vystříkají vodou. No, jsem zvědav na výsledek. Koukám na zamrzlé louže. Posouvám si zase čas o 30 min zpět, je tedy 9:15, když se vydáváme na cestu dál. Po dalších asi 30 min. se zase busem line smrad z nafty. Vykoukló už slunce, je nádherně jasno a modro, ale zima. Okolo 13 hod. zastavujeme na delší pauzu, tak si jdeme dát oběd do restaurace. Dám si rýži a misku jater s omáčkou a zeleninou. Vezmu si ještě kousek chleba a za všechno platím 9YTL. Nad cenou žasnu stejně jako všichni ostatní, co si tam něco dali. Buď je to tu pěkně předražené, nebo šly ceny od poslední pěkně nahoru. Volám do Bulharska, abych si rezervoval místo do busu do ČR. Měl jsem zavolat dva dny předem, abych měl 100% místo. Samozřejmě, že místo opět není a dopadne to zase tak, že tam přijedu a počkám, jestli se něco uvolní, tak jak jsem to už několikrát viděl u cestujících, co jsem tam na svých cestách potkal. Jedeme pak dál a cesta je normální. Jediné, co je zajímavé, je bouračka kamionu, u kterého je právě sanitka a pak u jedné řeky nabouraný autobus. Je pěkný kus od silnice a bez střechy. Docela děsivé. Jinak se nic neděje, jen ten můj zánět se dává trochu na ústup. Tak snad už to bude lepší, abych byl pořádně připraven na tu změnu počasí, která probíhá venku. Už je večer, když zastavujeme, na opět, stejném parkovišti na večeři. Koukám, že ceny jsou taky pěkně vysoké a kvalita služeb klesla. Je vidět, že komerce postupuje stále víc a víc na východ. Zastávky byly dříve každé 2 hod., a teď zastaví 2x za den. Nechápu, kam spěchají. Cesta dřív trvala 50 hod., a proto jsem zvědavý, za kolik to stihnou tímhle tempem. Jen je problém v tom, že nevím, co budu dělat pak v Istanbulu, když tam přijedu v noci. Jde na mě trochu kašel, asi z té nafty a já nechci v noci rušit ostatní cestující. Musím se pokusit prospat co nejdelší kus cesty. Když klesneme z hor dolů, teplota se zase zvedne na 15°C, a to už to celkem jde.

Den čtyřicátý třetí, sobota 20.10. 2007, Turecko – Istanbul

Teplota: 18°C

Najednou mě probouzí světlo v busu ze zářivek. Koukám na hodinky, je 1:45 hod. Chvilí mi trvá než se proberu a pochopím, co se vlastně děje. Koukám z okna, poznávám okolí, a já už vím, právě přijíždíme na Aksaray. Zjistil jsem, že jsme přijeli o 6 hodin dřív do Istanbulu. No potěš, co teď, tady v tuhle hodinu ani nejezdí metro. Zastavujeme v uličce nad prodejnou jízdenek v jedné z uliček ruské čtvrti. Jezdí jen taxiky. Jdu na hlavní ulici a v jednom krámku si koupím malý kebab za 1,5YTL. Větší už stojí 2,75YTL. Kde jsou ty časy, když stál 0,5YTL. Zajdu se podívat do hotelu, kde jsem byl před dvěma lety a kde jsem platil za dvoulůžkový pokoj 20 USD. Ptám se na cenu, je 2x vyšší. Tak si pomalu začínám uvědomovat, že se nám toto město začíná svou finanční dostupností pomalu, ale jistě taky vzdalovat. Pravda je taky ta, že pro další cesty na východ už to je po zemi nereálné. Cesta je dlouhá a ubíjející, a hlavně není tolik dovolené, abych mohl cestovat 14 dnů tam pak pobýt 3 týdny a zase jet 14 dnů zpět. Nemluví ani o těch věčných problémech. No, ale zkusit se tu musí, zážitek je to pěkný. Rozhoduji se jet na letiště a zůstat tam. Taxi chce 25 USD. Na letišti jsem za chvíli, jdu se podívat, kolik stojí letenka. Cena je 340 USD a letí to v 7:45. Sednu si na sedačku v hale a čekám, až bude ráno. Rozhoduji se dojet cestu po zemi tak, jak bylo naplánováno, stejně není kam spěchat. Po návratu mě zase čeká jen pracovní stereotyp. Po rozednění jdu na metro a jedu na otogar zabukovat si jízdenku do Sofie. V 9 hod. jsem na otogaru a naprosto bez problémů si buknu jízdenku na dnešní večer ve 20:30. Jdu do střední haly, kde je vstup do metra, dám si něco k jídlu a trošku si projdu obchody. Strávím tu asi hodinu. Venku je 18°C a to docela jde. Je ale zataženo, sednu na metro a jedu do centra. Vystoupím na Aksaray a projdu si oblíbená místa. Zajdu se podívat na Modrou mešitu a podobně. Procourám odpoledne a pak se s Istanbulem rozloučím a vracím se zpět na letiště. Je tam větší pohodlí a vše zdarma, včetně WC. Zajdu si také do lékárny pro něco na kašel. V 18:30 se vracím na Otogar. Na letišti jsem ještě potkal kluka z Tunisu, se kterým jsem si popovídal. Nemá peníze na letenku a čeká na převod, aby se dostal domů. Dám si ještě večeři, zase to vychází okolo 10 YTL. Po večeři se vracím do kanceláře, kde potkávám dva Čechy, kteří čekají na stejný bus. Jedou z Arménie a tak si povídáme o cestování a probíráme zážitky. Odjíždíme přesně na čas ve 20:30, a cesta ubíhá rychle. V busu je nás asi jen deset a všichni máme v busu místa dost. Po cestě zastavujeme na jednu zastávku. A už se pěkně ochlazuje.

Den čtyřicátý čtvrtý, neděle 21.10. 2007, Bulharsko – Sofie

Teplota: 4°C

Před Edirne začíná pršet. Na hranice přijíždíme o půlnoci a stále prší. Vyřizujeme formality, se kterými jsme hotoví zhruba za hodinu. I zde se čas zkrátil. Potom jedem dál a venku pořád leje. Do Sofie přijíždíme ve 4:30. To je zas paráda, stejně jako kdysi i teplota se shoduje. Jediný rozdíl je v tom, že dneska venku sněží. Jsem šťastný, že už mají postavený autobusák, kam se můžu schovat a strávit tak čas v teple a suchu. Jdu si sednout do 1 patra na sedačku. Jsem tu do 8 hod. a pak jdu do kanceláře Eurotours. Doufám, že se najde nějaké místo a já tu nebudu muset trávit ještě další den. Vysvětluji, že jsem volal ty dva dny předem, ale bylo mi řečeno, že volné místi není. Dám lístek pánovi v recepci a on s nimi jde do recepcie společnosti Group. Za chvíli se vrací a má zabukovaný lístek. Super. Vracím se na nový autobusák, protože venku je fakt pěkná zima. Dám si k snídani kafe a pizzu. V 9:30 jdu k busu. Všude je sníh. Je to docela šok, během několika dnů přejít ze 43°C do mrazu. Jdu si sednout do autobusu. Z klimatizace

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

nade mnou vytéká voda a teče mi na rameno a do klína. Mám už toho asi dost, tak vyvolávám menší konflikt, ke kterému se přidávají i okolní Bulhaři. Následně jsem posazen jinam, díky bohu. Jedeme zasněženou Sofií a potom směrem k hranici. Je to vlastně poslední delší štace na mé letošní cestě. Dnes jsem si jistý, že to byla životní cesta, která mi vše změnila k lepšímu. Dostal jsem možnost vidět jiné věci a problémy než jaké řešíme my, Evropané. Pochopil jsem vlastně, co chci a půjdu si za tím. Zastavujeme na hranicích asi hodinu po odjezdu ze Sofie. Všude je stále spousta sněhu. Utratím tu posledních 10 leva v drobných a vracím se do busu. Je tu zase pěkná fronta a my čekáme asi hodinu, než odjedeme dál. Zastavujeme hned na prvním parkovišti v Srbsku. Je tu výběrčí za WC a chce platbu v eurech, tak na něj prdím, a jdu za nějaký zelený kontejner, který stojí hned vedle. Celý den je zataženo, a jak klesáme, sníh začíná mizet. Koukám, jak se počasí zase změnilo. Před tím jsem viděl slunce každý den, teď už jsem ho neviděl 2 dny a začíná mi chybět. V 15 hod. zastavujeme na další pauzu na benzínce. Jdu si koupit něco k pití a platím kartou 54 din. Během cesty nám pouští nějaké filmy s hollywoodskou krvavou tematikou, které mi opravdu nechyběly. Pak ale pustí Ilusionistu, a i když není slyšet zvuk, musím říct, že to mě upoutalo. Myslím, že to bylo natáčené i v Praze. Za Beogradem se začíná stmívat a na dalších hranicích jsme zase v noci. Proběhne kontrola a já dostanu poslední letošní razítko do pasu, protože dál už je to jen po Unii.

Den čtyřicátý pátý, pondělí 22.10. 2007, Česko – Praha
Teplota: -1°C

Usínám hned za hranicí a probouzím se okolo 3 hodiny ráno, někde na dálnici před Brnem. Nechci ani věřit, že už jsem zpět v ČR. Díky EU jsem prospal vlastně celé Maďarsko a Slovensko. Zajedeme do Brna na autobusák a po krátké zastávce hned vyrážíme na Prahu. Jedeme po dálnici a v Praze jsem v 6 hodin. Beru si bágel, a spolu s přáteli z Istanbulu jdeme do metra. Tam se rozloučíme a mizíme zase každý svou cestou. Jedu na Hlavní nádraží a prodavačka v pokladně je opět strašně milá. Zjistím, že mi nic nejede, proto jdu na Masarykovo, kde čekám na rychlík jedoucí v 6:50. Sedám do kupé, kam ke mně přistoupí dvě dámy. Dávám se s nimi do řeči o cestě a životě. Cesta rychle utekla a v Lovosicích jsem v 8 hodin. Musím počkat na autobus do 9 hodin. Z telefonního automatu zavolám do práce, že už jsem tady, a že se zítra dostavím do práce. Šéf říká, že je to v pohodě, a proto si s tím nedělám starosti. Čekám na autobus s jednou paní, se kterou se povídáme o životě na středním východě a o cestování. Přijede bus a já si za 23 Kč kupuji poslední lístek domů. Doma jsem v 10:30. A doma nikdo. Dojdu se podívat na náměstí na informační desku, jestli tu není něco o zrušení vlaku. Vráťím se domů a vrhnu se do finálního vybalení a dořešení nezbytných drobností.

Závěr
Nachozeno: asi 400km, Ujeto: okolo 25000km

Co říct závěrem. S cestou i zážitky jsem naprosto spokojen. Musel jsem se postarat opravdu o všechno. Indie je země plná svých problémů a starostí, ale stojí to za to. Asi to byla jedna z nejpoučnějších mých cest a myslím, že spousta věcí ve mně zůstane po

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

celý život. Spousta věcí se v mém životě změnila, dnes už vím, že každá změna u mě byla k lepšímu, takže jsem spokojen. Jsem překvapen jak se vyplnila ta věštba toho Inda co mi četl z ruky, moc na to nejsem, no ale možná na tom něco je?! Himaláje mi učarovali a doufám, že se sem zase brzy vydám. Hodně na mě dýchla atmosféra Bhaktapuru, tak bych se chtěl příští rok vydat do Číny. No uvidím jak to všechno dopadne, budu doufat.

www.journey.cz